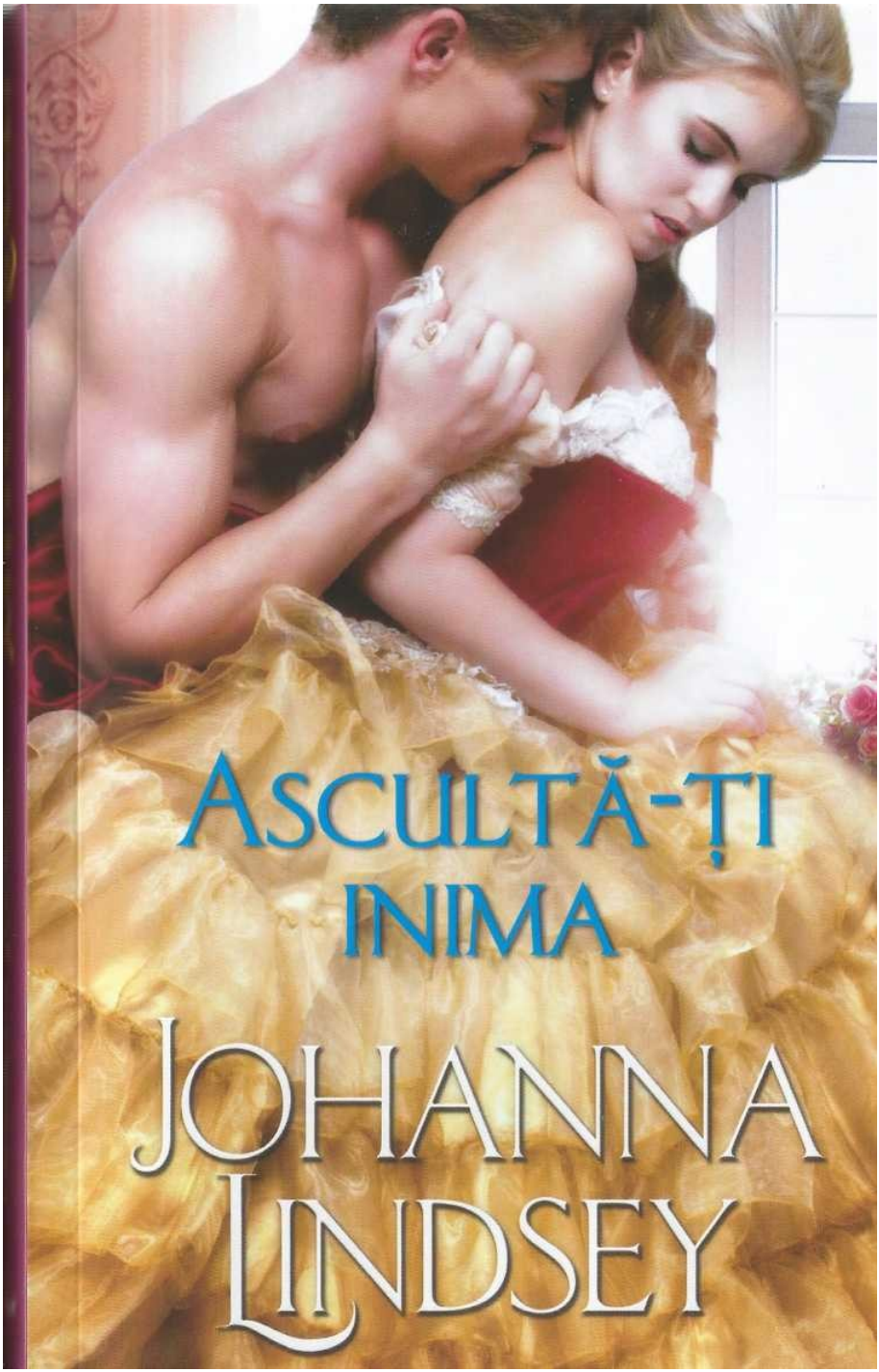
ASCULTĂ-ȚI
INIMA
JOHANNA
LINDSEY

JOHANNA LINDSEY
ASCULTĂ-ŢI INIMA
SERIA FAMILIA REID 2

The Devil Who Tamed Her **by Johanna Lindsey**

Capitolul 1

Era ceva cu totul remarcabil să fii cea mai frumoasă şi mai dorită debutantă a sezonului din ultimul secol şi, în acelaşi timp, cea mai detestată femeie din Anglia. Oricât de curios părea, Ophelia Reid reuşise să dobândească ambele însuşiri. Era un adevărat blestem să fie atât de frumoasă încât oamenii să se comporte prosteşte în preajma ei.

Nici mulţimea care se adunase la Summers Glade, reşedinţa de la ţara a marchizului de Birmingdale, nu făcea excepţie. Ophelia se opri în capătul scării principale. Sperase ca foaierul să fie gol, dar nu avu noroc. Se părea că mulţi dintre cei care veniseră la nunta ei cu moştenitorul marchizului se adunaseră acolo, iar unii aflaseră deja că nunta fusese anulată şi se pregăteau să plece. Alţii erau confuzi şi discutau cu înflăcărare, însă, în momentul în care apăru, toţi îşi întoarseră privirile spre ea şi, ca de obicei, începură să şuşotească.

Probabil li se părea că voia să-şi facă o intrare grandioasă, căci se pricepea de minune la acest lucru. Nu şi de data asta. Era mai degrabă o ieşire grandioasă, deşi nu fusese alegerea ei. *Sperase* să poată trece neobservată.

— Când aveţi de gând să-mi spuneţi ce s-a întâmplat? o întrebă camerista, Sadie O'Donald, care se afla alături de ea.

— Nu am de gând, replică Ophelia cu asprime.

— Dar azi trebuia să vă căsătoriţi!

De parcă Ophelia ar fi putut ignora acea întâmplare îngrozitoare, însă nu era un moment potrivit pentru a discuta despre asta.

— Taci! Avem spectatori, dacă nu ai observat.

Sadie o însoţi în linişte pe scări. Şuşotelile se auzeau tot mai tare, iar Ophelia chiar reuşi să înţeleagă frânturi de conversaţie.

— S-au logodit, au rupt logodna, apoi iar s-au logodit şi din nou s-au răzgândit. Este prea capricioasă, dacă mă întrebi pe mine.

— Mirele a spus că a fost decizia amândurora de a anula nunta.

— Mă îndoiesc, fiindcă ea este prea greu de mulţumit. Dar şi eu aş fi dacă aş arăta ca ea.

— Sunt de acord. E un păcat să fii atât de frumoasă.

— Ai grijă, draga mea, începi să fii geloasă!

— E o ticăloasă răzgâiată, dacă mă întrebi pe mine.

— Sst, o să te audă! Are limba ascuţită. Nu cred că vrei să intri în gura ei.

— Dumnezeule, este atât de frumoasă! Un înger, un…

— Este din nou liberă. Nici nu ştii cât de fericit sunt! Aş putea avea o nouă şansă!

— Parcă te-a refuzat chiar înainte de începerea sezonului.

— Pe mine şi pe mulţi alţii. Nu ştiam că era deja logodită cu MacTavish.

— Nu-ţi pierde timpul! Titlul tău nu este suficient de bun pentru ea. Dacă vrea, poate avea chiar şi un rege.

— E surprinzător că părinţii ei nu au aspirat la asta. Sunt nişte parveniţi îngrozitori.

— Şi ea nu este?

— Ce-ţi spune faptul că tocmai l-a refuzat pe moştenitorul unui marchiz?

— Că părinţii ei vor fi furioşi, aşa cum au fost când…

— Acum Locke ar putea avea o şansă la titlul de viitor duce de Norford. Mă surprinde că s-a întors în Anglia.

— Nu are de gând să se însoare. Nu ai auzit niciodată că a plecat din Anglia tocmai pentru a scăpa de obligaţia de a se căsători…

Ophelia se prefăcu că nu auzise şuşotelile, dar menţionarea numelui lui Raphael Locke, viconte de Lynnfield, o făcu să-şi îndrepte privirea spre el. Nu ştiuse că se afla şi el în foaier, luându-şi la revedere de la cunoştinţe sau probabil pregătindu-se să plece. Fusese prima persoană pe care o remarcase când ajunsese la scări, însă un bărbat la fel de chipeş precum moştenitorul Norford îi atrăsese atenţia din prima clipă când îl zărise.

O clipă chiar se gândise că l-ar putea lua de soţ, asta

înainte să se logodească din nou cu Duncan MacTavish. Desigur, Locke trecuse în tabăra inamică, cea care credea ce era mai rău despre ea. Cum o numise? O bârfitoare ranchiunoasă. Chiar o ameninţase că intenţiona să o distrugă dacă avea să spună cuiva despre bănuiala ei că se culcase cu Sabrina Lambert.

Ea *crezuse* că era adevărat. Altfel de ce îi acorda atâta atenţie neînsemnatei Sabrina? El i-ar fi putut spune că se înşela în loc să o insulte. Şi-ar fi dorit ca oricine altcineva să o fi găsit sus plângând, oricine altcineva, dar nu el.

— Cum vom ajunge acasă? şopti Sadie când se aflau în capătul scărilor.

— Cu trăsura mea, desigur, răspunse Ophelia.

— Trăsura dumneavoastră nu are vizitiu. Blestematul ăla încă nu s-a întors.

Ophelia uitase de asta. Omul tatălui ei de la bun început nu voise să o ducă înapoi în Yorkshire, iar după ce ajunseseră acolo, ca urmare a insistenţelor ei, susţinuse că avea să-şi piardă slujba dacă nu se întorcea imediat la Londra pentru a le spune părinţilor ei unde fugise, ca şi cum Ophelia nu ar fi intenţionat să le trimită chiar ea un bilet. Dar la timpul potrivit. Când avea să-i treacă furia pentru palma pe care i-o dăduse tatăl ei după ce Duncan rupsese logodna prima dată, iar toţi fuseseră alungaţi de la Summers Glade.

— Presupun că trebuie să-l luăm pe unul dintre valeţii marchizului. Individul care-mi va coborî bagajele cred că va accepta. Îl poţi informa în timp ce eu aştept în salon.

Ar fi preferat să aştepte afară, departe de oaspeţii marchizului care încă nu plecaseră, dar hainele ei de călătorie erau croite pentru a-i scoate în evidenţă formele, nu pentru a-i ţine de cald, iar în toiul iernii era pur şi simplu prea frig pentru a sta afară prea mult timp. Sperase ca salonul să fie gol, întrucât se părea că mulţi invitaţi aşteptau în foaier pentru a le fi aduse trăsurile.

Intrase în acea încăpere, dar nu era goală. Acolo se afla singura persoana pe care sperase să nu o mai vadă

vreodată, Mavis Newbolt, care cândva îi fusese prietenă, dar acum îi era cel mai aprig duşman. Era însă prea târziu pentru a găsi alt loc unde să aştepte, pentru că Mavis o observase.

— Fugi cu coada-ntre picioare? râse batjocoritor Mavis.

Oh, Dumnezeule, nu din nou! Fosta ei prietenă nu-i spusese deja destule când venise să împiedice ceea ce toţi cei implicaţi considerau a fi o căsnicie regretabilă? Se pare că nu.

— Nu prea, răspunse Ophelia, stăpânindu-şi emoţiile. Vechea ei prietenă nu avea să o facă să plângă din nou. Cât de greu trebuie să-ţi fi fost azi să-mi faci această favoare, ca să nu mai fie nevoie să mă mărit cu scoţianul!

— Ţi-am spus că nu am făcut-o pentru tine. Eşti ultima persoană pe care aş ajuta-o.

— Da, da, ştiu, ai fost o eroină de dragul lui Duncan. Şi totuşi, m-ai salvat de căsătoria cu el. Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Nu! izbucni Mavis, clătinând din cap. Nu te mai preface, Pheli! Ne urâm reciproc…

— Opreşte-te! o întrerupse Ophelia. Nu mai avem audienţă pentru a mă insulta în faţa lor, aşa că spune adevărul! Ai fost singura prietenă adevărată pe care am avut-o vreodată, şi ştii asta. Te-am iubit! Dacă nu aş fi făcut-o, nu aş fi încercat să te protejez de Lawrence, arătându-ţi adevărul despre el. Dar tu ai preferat să mă învinovăţeşti pentru perfidia lui. Cum ai zis? Că singurul motiv pentru care îmi suporţi prezenţa este că în tot acest timp ai aşteptat denigrarea mea. Şi mă numeşti *pe mine* bârfitoare?

— Ţi-am spus că nu mă mai recunosc, se apără Mavis. Dar este vina ta. M-ai mâhnit atât de tare încât am ajuns să nu mă mai suport.

— Nu, nu eu, ci *el* a făcut asta. Dragul tău Lawrence, care te-a folosit pentru a se apropia de mine. Gata, am spus-o! Am încercat să evit acest lucru. M-a implorat să mă mărit cu el în timp ce te curta, dar gata, nu te voi mai

proteja de adevăr, Mavis!

— Eşti o mincinoasa! Şi totuşi, m-ai numit pe mine astfel în faţa prietenilor noştri.

— Ah, deci acum ne sunt din nou *prietene* lipitoarele alea două? Astăzi mi-ai spus că Jane şi Edith nu îmi sunt prietene. Ca şi cum nu aş şti asta! M-ai provocat în ziua în care te-am numit mincinoasă. Ştii că aşa a fost. Cât timp crezi că ţi-aş mai fi suportat remarcile mincinoase fără să reacţionez? Ştii mai bine decât oricine că nu sunt îngăduitoare, însă pentru tine m-am controlat. Pentru Jane şi Edith nu mai am pic de îngăduinţă, şi ştim amândouă că mi-au stat alături doar pentru că par mai distinse dacă sunt văzute în prezenţa mea. Ai uitat să menţionezi asta astăzi când mă insultai pentru toate greşelile mele. Spui că m-am folosit de ele? izbucni Ophelia. Ştii foarte bine că este exact invers, că fiecare dintre aşa-zisele mele prietene s-a folosit de mine şi de popularitatea mea în scopuri personale. Dumnezeule, chiar ai spus asta când *tu* îmi erai prietenă!

— Ştiam că vei veni cu scuze, spuse Mavis cu amărăciune.

— Adevărul nu este o scuză, o contrazise Ophelia. Îmi cunosc toate defectele, iar furia este cel mai rău dintre ele. Dar cine obişnuieşte să mă provoace?

— Ce legătură are asta cu faptul că eşti o bârfitoare?

— Tu eşti cea care a adus asta în discuţie, Mavis. Tu mi-ai spus că Jane şi Edith îşi petrec timpul cu mine consolându-mă pentru a nu prinde duşmănie pe ele. Şi chiar aşa a fost! Ai vrea să discutăm despre asta acum, că nu mai avem spectatori pe care să-i impresionezi cu răutatea ta?

Mavis oftă.

— Nu sunt eu cea răzbunătoare, Pheli, tu eşti. Acesta e purul adevăr. Le-ai mai întors spatele în trecut, şi totuşi azi ai avut îndrăzneala să negi.

— Deoarece ai exagerat. Desigur, m-au scos din fire de multe ori, dar ai uitat să menţionezi că asta s-a întâmplat pentru că au fost linguşitoare. Toate aşa-zisele mele prietene sunt la fel. Din cauza linguşelilor lor îmi pierd

calmul.

Mavis clătina din cap dezaprobator.

— Nici nu ştiu de ce mă obosesc să-ţi arăt cât de rea eşti. Nu te vei schimba niciodată. Vei fi mereu prea ocupată cu propria persoană, făcându-i nefericiţi pe alţii.

— Eh, haide, ştim amândouă de ce ai spus azi toate acele lucruri. Chiar ai recunoscut că te-ai prefăcut că-mi eşti prietenă în continuare pentru a fi de faţă când voi fi învinsă. Ei bine, am fost învinsă, draga mea? Nu prea cred. Ma voi întoarce la Londra şi mă voi mărita cu unul dintre idioţii ăia care spun că mă iubesc, dar tu? Eşti fericită acum, că ţi-ai vărsat amărăciunea pe mine? Oh, stai, nu ai obţinut chiar răzbunarea pe care ţi-o doreai, nu? M-ai salvat de la o căsnicie dezastruoasă. Îţi mulţumesc mult pentru asta! O spun cu toată sinceritatea!

— Du-te dracului! izbucni Mavis, ieşind din încăpere.

Ophelia închise ochii, încercând să-şi stăpânească lacrimile. Ar fi trebuit să iasă din cameră în clipa în care o văzuse pe Mavis acolo.

Nu ar fi trebuit să repete scena oribila de mai devreme cu fosta ei prietenă.

— Să aplaud? Credeam că voi două aţi terminat spectacolul mai devreme.

Ophelia tresări. *El.* Dumnezeule, nu-i venea să creadă că plânsese pe umărul *lui* în ziua aceea! Însă îşi învinsese slăbiciunea aceea îngrozitoare şi îşi recăpătase controlul.

Se întoarse şi-l privi mirată.

— E mult spus spectacol, fiindcă am crezut că suntem singure. Tragi cu urechea, Lord Locke? Ce ruşinos şi deloc elegant din partea ta!

Zâmbi fără remuşcări.

— Nu m-am putut abţine de vreme ce transformarea ta este atât de fascinantă. Cât de repede treci de la o stare la alta! Dar acum văd că aroganta regină de gheaţă este din nou în formă.

— Du-te dracului! ripostă ea, rostind aceleaşi cuvinte de despărţire pe care i le aruncase Mavis.

Şi, la fel ca ea, ieşi din încăpere.

Capitolul 2

— Ce voia să ştie?

— De ce mă simt insultată.

— Probabil te-a auzit vorbind despre ea. Ţi-am spus să nu mai vorbeşti atât de tare.

— Eu nu bârfesc, spuse o voce feminină, aproape oftând.

— Ba chiar asta făceai. Dar nu îţi face griji! O fată frumoasă ca ea mereu va face lumea să vorbească.

Raphael râdea în sinea lui auzind conversaţiile indignate din foaier. Regina de gheaţă, nume pe care i-l dăduse Opheliei Reid, fosta logodnică a prietenului său, îşi descărnase nervii pe el din cauza remarcii lui, care o făcuse să iasă valvârtej. Apoi spusese mulţimii din foaier:

— Nu mă băgaţi în seamă, sunt doar în trecere. Ma veţi putea bârfi în continuare imediat.

Apoi dispăruse pe scări.

Toţi începuseră să bârfească, de data asta mai tare, acum că erau siguri că Ophelia nu se afla prin preajmă. Era o fiinţă fascinantă, mult mai dificilă decât crezuse el iniţial, când tot ceea ce ştia despre ea era însuşirea de a urzi şi de a răspândi bârfe răutăcioase.

Raphael nu se aşteptase să-şi facă noi prieteni în acest colţ din Yorkshire. Fiind primul fiu şi moştenitorul ducelui de Norford, avusese mereu prieteni, adevăraţi sau nu, dar pierduse legătură cu cei mai mulţi dintre ei când plecase în străinătate mai mulţi ani. Fusese surprins de faptul că se ataşase atât de repede de Duncan MacTavish, poate pentru că scoţianul fusese atât de ţâfnos când se întâlniseră prima dată şi foarte uşor de mâniat, iar lui i se păruse chiar amuzant.

Erau cam de aceeaşi vârstă – Raphael avea aproape 25 de ani, iar Duncan era cu câţiva ani mai tânăr. Amândoi erau nişte tineri înalţi, bine făcuţi, foarte arătoşi, deşi altfel

nu se asemănau deloc. Duncan avea părul roşcat-închis, deloc la modă, şi ochii de un albastru-închis, în timp ce Raphael fusese binecuvântat cu bucle blonde şi ochi de un albastru-deschis. Şi aveau aceeaşi poziţie în societate, fiindcă se aflau pe acelaşi loc în topul celor mai căutaţi burlaci din acel sezon, căci amândoi urmau să moştenească mult doritul titlu nobiliar.

Raphael nu era în căutarea unei soţii şi nici nu plănuia să se însoare în următori anii. Duncan însă avea doi bunici care credeau că trebuia să le ofere imediat un moştenitor, şi tocmai de aceea fuseseră invitate atât de multe tinere debutante la Summers Glade, unde, de data asta, Raphael nu era în mijlocul atenţiei. Mulţimea ştia că Duncan era în căutarea unei soţii, pe când Raphael nu.

În mod ciudat, singura domnişoara de care Duncan se arătase interesat, Sabrina Lambert, fermecătoarea lui vecină, nu fusese invitată. Obraznică, dar adorabilă, nu era o frumuseţe, însă avea un simţ al umorului nepreţuit, care îi putea înveseli chiar şi pe cei mai ursuzi oameni. Raphael glumise numai pe jumătate când îi spusese lui Duncan să se însoare cu ea. Se împrietenise repede cu Sabrina – cum să nu o fi făcut? – şi chiar îi ajutase pe cei doi să se întâlnească, lucru pe care nu îl mai făcuse înainte, vrând să-i ajute să îşi dea seama că erau făcuţi unul pentru celălalt.

— Despre ce tot pălăvrăgesc? întrebă Duncan când i se alătură lui Raphael în holul de la intrare.

— Chiar vrei să ştii? răspunse Raphael zâmbind şi îi făcu semn să intre în salon, unde nu puteau fi auziţi. Ophelia ţi-a surprins oaspeţii bârfind-o şi chiar le-a atras atenţia.

— Încă nu a plecat?

— Cred că îşi aşteaptă trăsura. Nu vei ghici niciodată ce s-a întâmplat după ce obraznica Newbolt a insultat-o pe Ophelia. Chiar şi eu sunt puţin mirat.

Raphael auzise mare parte dintre acuzaţiile lui Mavis când aceasta venise să schimbe soarta acelei zile aruncând cu venin, ceea ce explica de ce era rivala Opheliei. O parte

dintre acuzaţii le auzise din nou în salon, deşi Mavis nu mai fusese nici pe departe atât de acidă când crezuse că erau singure. Păruse chiar puţin defensivă, făcându-l să se întrebe dacă tot ceea ce auzise fusese adevărat.

Totuşi, mai devreme, el nu simţise că Ophelia regreta toate încurcăturile pe care le cauzase şi chiar intenţionase să o dojenească. Nu se aşteptase la ceea ce se întâmplase când o găsise singură la etaj.

Nu-l mai ţinu pe Duncan în suspans.

— Am ţinut-o pe Ophelia Reid în braţe când plângea în hohote. A fost cea mai uluitoare experienţă!

Duncan nu era deloc mirat şi chiar pufni zgomotos.

— Deci nu faci diferenţa dintre lacrimile adevărate şi cele false.

— Din contră, erau reale. Uită-te aici pe umărul meu, haina încă este puţin umedă.

— Ceva venin, fără îndoială, îl luă peste picior Duncan, abia privind spre haina lui Raphael.

Raphael râse, însă Duncan nu fusese acolo să vadă lacrimile care scăldaseră chipul frumos al Opheliei.

— Dumnezeule, sunt reale, nu? îi spusese el Opheliei când se loviseră unu de celălalt la etaj. Ba chiar îi şterse obrazul umed, apoi îi spusese: Şi te-ai gândit să nu te vadă nimeni. Sunt impresionat!

— Lasă-mă… în pace, spusese ea printre suspine.

Nu o făcuse. În mod ciudat, uluit de acest impuls, o luase în braţe şi îi oferise umărul lui. I se păruse îngrozitor să fie un bărbat pe umărul căruia se plângea cu adevărat, dar o făcuse, convins că avea să regrete.

Ofta în sinea lui, dar nu se putuse abţine. Trupul subţire al Opheliei tremura nelinişţit, fiind incredibil cât de multă emoţie se revărsase pe umărul lui. Însă nu ajunsese să creadă că gheaţa din ea se topise. Nu chiar. Nu avea să creadă asta niciodată. Cei din familia Locke nu se lăsau uşor impresionaţi.

Însă îi răspunse lui Duncan:

— Ce sceptic eşti, bătrâne, dar se întâmplă *ca eu* să ştiu diferenţa. Lacrimile false nu mă impresionează absolut

deloc, dar cele adevărate îmi provoacă un gol în stomac de fiecare dată. Instinctul mă face să le deosebesc pe cele false de cele adevărate. De exemplu, îmi spune că lacrimile surorii mele sunt *mereu* false.

— Lacrimile Opheliei ar trăda faptul că a fost rănită de cuvintele usturătoare ale lui Mavis, dar eu am dovedit contrariul, spuse Duncan.

— Cum?

— Când am crezut că mă voi pricopsi cu domnişoara asta, m-am temut că îi va fi imposibil să se schimbe, că era prea preocupată de propria persoană. Am fost sigur că era o cauză pierdută, aşa că am confruntat-o. I-am spus că nu îmi plac comportamentul ei, răutatea de care e capabilă, modul în care îi tratează pe ceilalţi, ca şi cum numai ea ar conta. Dar eram disperat, aşa că i-am spus că vom putea trăi în pace doar dacă se va schimba. Crezi că a fost de acord să se schimbe?

— Dacă într-adevăr i-ai spus toate astea, probabil că a intrat în defensivă, îşi dădu Raphael cu părerea.

Duncan clătină din cap.

— Nu, mi-a spus doar ceea ce crede cu adevărat. Mi-a zis că nu este nimic greşit în modul în care se comportă, ba chiar rostit apăsat *nimic.* Iată dovada! Acea frumuseţe rea de gură nu se va schimba niciodată. Pun rămăşag pe viaţa mea!

— Nu aş vrea ca viaţa să-ţi fie pusă în pericol, dar sunt mereu gata pentru un pariu între prieteni. Pun pariu pe 50 de lire că greşeşti. Toţi sunt capabili să se schimbe, chiar şi ea.

Duncan chicoti.

— 100 din partea mea. Îmi place să pariez când ştiu că voi câştiga. Acum se va întoarce în Londra să provoace un scandal, iar eu sper să nu mai dau ochii cu ea, aşa că nu ştiu cum vom face să aflăm…

— Şi eu mă voi întoarce la Londra sau… Hm…

Ideea care-i veni lui Raphael era atât de surprinzătoare încât îl şoca şi pe el, aşa că nu avea să o spună cu voce tare. Trebuia să o analizeze cu grijă şi să ia

în considerare consecinţele.

— Ce anume? întrebă Duncan cu nerăbdare.

Raphael ridică din umeri nonşalant, pentru a-şi linişti prietenul.

— E doar un gând pe care trebuie să-l analizez mai bine, prietene.

— Ei bine, acum că am fost salvat de la o soartă mai rea decât moartea – a fi nevoit să mă însor cu scorpia! –, mă bucur că o văd ultima oară. O voi cere în căsătorie pe femeia potrivită, pe cea pe care o iubesc.

Raphael ştia că prietenul lui se referea la Sabrina Lambert şi era sigur că răspunsul acesteia avea să fie afirmativ. După zâmbetul lui Duncan, ştia că şi el credea la fel. Poate că Sabrina se comporta ca şi cum erau doar prieteni, dar era limpede că se îndrăgostise de Duncan.

— Nu ştiu sigur unde mă voi afla, aşa că trimite invitaţia de nuntă la Norford Hall. Ei vor şti unde să mă găsească.

Duncan încuviinţă din cap şi merse să-şi caute bunicii pentru a le da vestea cea bună. Singur în salon, Raphael se gândi la ideea uimitoare care-i venise în minte, dar avea numai câteva minute pentru a se decide dacă să o pună în practică ori să renunţe la ea pentru că era ridicolă. Trăsura Opheliei avea să ajungă în curând, ceea ce nu-i dădu timp să se gândească mai mult. Fie acţiona acum, fie renunţa la idee.

Capitolul 3

Ophelia privea pe geamul trăsurii la iarna aspră de la ţară în timp ce ea şi Sadie călătoreau spre sud, plecând de la Yorkshire spre Londra. Iarba era arămie, copacii aproape desfrunziţi, deşi pe câţiva încă atârnau frunzele maronii. Era un peisaj trist, precum gândurile ei.

Chiar credea că lucrurile puteau fi diferite? Că bărbaţii pe care îi întâlnise nu aveau să fie ameţiţi de privirea ei? Că

nu aveau să mai existe sute de propuneri pe care să le adauge la nenumăratele cereri pe care le primise chiar şi înainte să împlinească vârsta căsătoriei? Şi de ce făceau asta? Oare măcar unul dintre ei o iubea? Sigur că nu. Nici măcar nu o cunoşteau!

Nici aşa-zisele ei prietene nu făceau excepţie, erau mincinoase, ca toţi ceilalţi. Dumnezeule, cât de mult dispreţuia astfel de lipitori! Nici măcar una nu-i fusese prietena cu adevărat şi nici nu avea să-i fie. Stăteau pe lângă ea datorită popularităţii de care se bucura şi care se datora în bună măsură frumuseţii ei. Imbecile! Chiar credeau că ea nu ştia de ce se autointitulau cele mai bune prietene ale ei? Întotdeauna ştiuse. Dacă ea nu ar fi arătat aşa, ele nu s-ar fi întors ca să-i suporte veninul.

Ophelia dispreţuia felul în care arata. Şi totuşi, era sigură că nicio altă femeie nu se putea compara cu ea, lucru care o încânta. Aceste două sentimente contradictorii nu-i făcuseră bine niciodată, căci o trăgeau când într-o parte, când în alta, făcând-o să se simtă inconfortabil.

Oglinzile erau duşmanii ei. Le iubea şi le ura pentru că îi arătau exact ceea ce vedeau ceilalţi când o priveau. Părul ei blond, fără şuviţe închise la culoare care să-i distrugă perfecţiunea, piele de culoarea fildeşului şi fără roşeaţă, sprâncenele arcuite, ideale pentru ochii ei albaştri, uşor migdalaţi, care nu ar fi fost remarcabili dacă nu ar fi fost aşezaţi pe un chip cu trăsături deosebite. Totul de pe chipul ei, de la nasul mic şi drept la pometii proeminenţi, de la buzele nici prea cărnoase, dar nici prea subţiri la bărbia mică, ferma, care se remarca doar când devenea încăpăţânată – ei bine, aproape mereu –, dar care completa imaginea care uluise fiecare om pe care îl întâlnise – cu excepţia a doua persoane, dar nu avea să se mai gândească la *ele.*

Ophelia se uită la camerista care stătea în faţa ei în trăsură. Era trăsura ei personală şi, chiar dacă nu era la fel de mare precum cea a tatălui ei, care avea blazonul contelui de Durwich pe uşi, era suficient de încăpătoare pentru a-i căra cele două cufere mari cu haine, precum şi

valiza din piele a lui Sadie, în interior fiind loc pentru patru persoane, care stăteau destul de confortabil. Era o trăsură potrivită pentru ea, deoarece avea banchetele îmbrăcate în catifea – pentru care insistase mult la tatăl ei –, precum şi un coş pentru jar care să dea căldură. Sadie avea o pătură peste picioarele scurte, deoarece nu purta la fel de multe jupe ca Ophelia, iar afară era destul de rece, căci erau în plină iarna.

— Sunteţi gata să-mi spuneţi ce s-a întâmplat? întreba Sadie.

— Nu, răspunse Ophelia ferm.

Sadie făcu o grimasă şi spuse cu încredere:

— Sigur o veţi face, mereu o faceţi.

Câtă impertinenţă! Dar Ophelia spuse asta în gând. Chiar şi servitoarele căzuseră sub vraja frumuseţii ei. Se temeau să-i atingă minunatul păr blond, se temeau să-i pregătească baia că poate nu îi era pe plac, se temeau să-i aranjeze hainele ca nu cumva să le şifoneze, se temeau să-i vorbească. Le concediase pe toate, una după alta. Ajunsese să renunţe la vreo douăsprezece când apăruse această servitoare pentru post.

Sadie O'Donald nu era câtuşi de puţin intimidată. Comenta dacă Ophelia ridica vocea, râdea dacă o privea cu asprime. Crescuse şase fiice, aşa ca nu o surprindea nimic din dramatismul Opheliei, căci aşa îi numea izbucnirile temperamentale. O femeie de vârsta a doua, grăsuţă, cu părul negru şi cu ochi căprui, Sadie era sinceră, uneori de o sinceritate crudă. Nu era irlandeză, aşa cum puteai crede după numele ei. Cândva, îi mărturisise ca bunicul ei împrumutase numele acela când voise să-l schimbe pe al lui.

Pentru prima dată, Ophelia nu reacţionă la tăcerea lui Sadie, aşa cum făcea de obicei, spunându-i totul. Cei care o cunoşteau ştiau că începea să vorbească în clipa în care încetau să-i pună întrebări.

Detesta acest defect groaznic, dar, la urma urmei, îşi ura toate defectele.

În lipsa unui răspuns, pe Sadie o cuprinse curiozitatea.

În final, ar fi trebuit să aibă loc o nuntă în acea dimineaţă, nunta Opheliei. Dar Ophelia venise la Sadie şi îi spusese să facă bagajele pentru ca urmau să părăsească Summers Glade în mai puţin de cinci minute, deoarece aveau să se întoarcă degrabă în Londra. Avusese nevoie de douăzeci de minute ca să împacheteze, dar probabil Sadie îşi depăşise recordul la aruncat hainele în cufăr.

— L-aţi părăsit la altar, aşa-i? insistă Sadie.

— Nu, răspunse Ophelia cu asprime. Şi chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

— Dar aţi spus că nu aveţi altă soluţie decât să vă căsătoriţi cu scoţianul, că nu există scăpare după ce Mavis v-a prins singuri în dormitorul dumneavoastră. Ştiu că aţi fost încântată când s-a întâmplat pentru că-l voiaţi înapoi, chiar şi numai pentru a pune capăt bârfelor iscate când el a rupt logodna prima dată. Apoi v-aţi schimbat părerea şi nu l-aţi mai vrut…

— Ştii de ce! o întrerupse brusc Ophelia. El şi bunicul lui voiau să mă transforme într-o ţărancă! Gândeşte-te! Fără distracţie, fără timp de socializare. Numai muncă, muncă, muncă! Eu!

— V-aţi resemnat cu asta. Ce…

Ophelia o întrerupse iar, izbucnind.

— Aveam de ales de vreme ce Mavis intenţiona să mă distrugă dacă m-aş fi măritat cu barbarul ăla grosolan?

— Credeam că v-aţi convins că nu era chiar atât de barbar. Dumneavoastră aţi fost cea care a răspândit zvonul chiar înainte să-l întâlniţi doar pentru ca părinţii dumneavoastră să audă şi să rupă logodna.

Ophelia îşi privi camerista.

— Ce legătură are asta? S-a întâmplat înainte, nu acum. Şi nici măcar nu a funcţionat! Tot m-au obligat să merg la Summers Galde ca să-l întâlnesc. Şi uite cum s-a terminat! A fost suficientă o remarcă neinspirată din partea mea. S-a simţit atât de insultat, încât *el* a rupt logodna. Nu am intenţionat să-l jignesc. Nu este vina mea că m-a şocat când a intrat în cameră purtând kilt. Ca şi cum eu aş mai fi văzut vreodată un bărbat purtând kilt, încheie Ophelia cu

un oftat.

— Aţi fi spus acelaşi lucru chiar dacă nu aţi fi fost luată prin surprindere, o contrazise Sadie, care o cunoştea mult prea bine.

Ophelia aproape că zâmbi.

— Da, probabil. Dar numai pentru că aş fi fost disperată. Se spune că şi-a petrecut toată viaţa în Highlands. Ştii că m-am temut cu adevărat că ar fi vreun barbar, altfel nu m-aş fi gândit să scot bârfa asta despre el.

— Dar în cele din urmă aţi spus că va fi un soţ foarte bun.

— Sincer, Sadie, de obicei nu eşti atât de îngustă la minte, spuse Ophelia oftând. Da, mi se părea potrivit, până când bunicul lui a început să-mi înşire toate lucrurile la care se aşteptau de la mine. Tot ce mi-am dorit a fost să fiu cea mai importantă femeie din societate, să organizez cele mai mari petreceri pe care le-a văzut Londra. Balurile mele să fie singurele la care merită să mergi. Asta îmi doresc de la căsnicie, nu să muncesc la ţară, aşa cum plănuise Neville Thackeray.

— Deci aţi fugit? ghici Sadie în cele din urmă.

Ophelia îşi dădu ochii peste cap. Ar fi gesticulat dezgustată dacă mâinile nu i-ar fi fost atât de bine încălzite în manşonul ei de blană. Ca să-i închidă gura lui Sadie, spuse:

— Dacă într-adevăr vrei să ştii, Mavis a venit şi m-a salvat de căsnicia aia oribilă, aşa că pur şi simplu mergem acasă.

Nu mai spuse nimic şi nici nu voia să se mai gândească la asta. Dar, din nefericire, Sadie ştia foarte bine că Mavis nu i-ar fi făcut vreo favoare şi că acum cea care cândva îi fusese cea mai bună prietena o ura. Camerista le cunoscuse foarte bine pe toate prietenele Opheliei în nenumăratele ocazii în care acestea se adunaseră în casa ei. Nu o judeca. Dintre toţi, probabil ea era singura persoană care o înţelegea cu adevărat şi care o accepta cu tot cu defectele ei.

Ophelia însă chiar nu dorea să vorbească despre asta,

aşa că încercă să schimbe subiectul.

— Voi fi atât de fericită că m-am întors în Londra, dar presupun că tata nu va fi foarte încântat când va afla, pentru a doua oară, că nu va avea drept ginere un marchiz.

— În cel mai fericit caz. A fost cel mai fericit bărbat din Anglia când Lord Thackeray l-a căutat pentru a pune la cale logodna. Probabil că i s-au auzit strigătele de bravadă din stradă.

Nu fu surprinsă de batjocura pe care o simţi în remarca servitoarei. Sadie nu-l plăcea prea mult pe conte. Dar nici Ophelia. Totuşi, tresări când îşi aminti cât de furios păruse când fuseseră alungaţi toţi de la Summers Glade pentru că rupsese logodna. Ba chiar atunci o plesnise, învinuind-o pentru tot ce se întâmplase.

— Dacă m-ar fi ascultat de la început sau dacă ar fi ţinut cont de zvonurile pe care le-am împrăştiat şi care sigur m-ar fi scos din asta, atunci toate aceste neplăceri ar fi fost evitate. Nu ar fi trebuit să accepte prima oferta care i s-a părut potrivită. M-aş fi descurcat foarte bine singură şi aş fi găsit un ginere demn, unul ales de *mine,* dar nu mi-a oferit niciodată ocazia.

— Urăsc să spun asta, dar ştiţi de ce era atât de sigur că nu vă veţi vei alege niciodată un soţ.

— Da, spuse Ophelia cu amărăciune. Pentru că de trei ani tot îmi vântură pe sub nas bărbaţi tineri sau bătrâni, arătându-mă tuturor ca pe o bijuterie, fiindcă el asta crede că sunt. Dumnezeule, încă eram pe băncile şcolii, mult prea tânără ca să mă gândesc la măritiş, dar el voia să mă arăt interesată de bărbaţii care nu mă atrăgeau câtuşi de puţin!

— Cred că nerăbdarea este o trăsătură de familie.

Ophelia o privi o clipă surprinsa pe Sadie, apoi râse.

— Chiar crezi că îi semăn lui în privinţa asta?

— Cu siguranţă nu vă moşteniţi mama. Lady Mary, binecuvântată fie, ar avea nevoie de un an pentru a lua o decizie dacă nu ar presa-o cineva.

Ophelia ofta. Îşi iubea mama, deşi femeia nu fusese niciodată capabilă să se impună în faţa contelui în *nicio* privinţa, cu atât mai puţin în ceea ce o privea pe singura lor

fiică. Ştia foarte bine că nu ar fi ajutat-o cu nimic să le vorbească părinţilor, cu atât mai puţin tatălui ei. Pentru el era doar un ornament, un instrument util pentru a avansa pe scara socială. Pentru el, sentimentele ei nu contau deloc.

— Probabil nici nu ştie că mă logodisem iar cu Duncan, remarcă Ophelia. Vizitiul ăla laş a mers acasă doar pentru a-i spune că m-am întors în Yorkshire pentru a vizita familia Lambert, ceea ce s-a întâmplat înainte să fiu din nou invitată la Summers Glade.

— Deşi nu i-aţi spus, sunt sigură că Lord Thackery a făcut-o.

— Da, dar mă îndoiesc că ar mai deschide vreo scrisoare de la marchiz după ce a fost atât de furios pentru că l-au alungat de la Summers Glade.

— Credeţi că de data asta întoarcerea acasă va fi liniştită, fără ţipete?

— Cel puţin până când va afla tata… De fapt, cred că-i voi spune chiar eu dacă nu ştie.

— De ce?

— Pentru că, dacă m-ar fi ascultat de la început, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Nu cred că aş risca să mă pălmuiască iar doar pentru a-i spune „Ţi-am zis eu!”

— Eu da.

Sadie clătină din cap şi privi pe geam la soarele care încerca să-şi facă loc printre nori în acea după-amiază târzie. Ophelia era sigură că reuşise să evite subiectul despre care *nu voia* să discute şi se lăsă pe spate pe locul ei de pe banchetă, hotărâtă să uite experienţa dezastruoasă de la Summers Glade. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Sadie putea fi foarte tenace. Ca şi cum nu ar fi discutat despre altceva, Sadie remarcă:

— Mavis nu ar fi atât de generoasă încât să te ajute. V-am avertizat cu mult timp în urmă să nu-i mai permiteţi să se apropie. În ultima perioadă, a fost prea înverşunată, mai ales după ce, în sfârşit, aţi spus tuturor că este o mincinoasă.

— M-a provocat, spuse Ophelia încet. Nu aş fi zis niciodată asta dacă în acea zi răutatea ei nu m-ar fi scos din sărite.

— Nu trebuie să-mi explicaţi. O cunosc foarte bine. Eu sunt cea care v-a spus că sentimentele negative pe care le avea faţă de dumneavoastră vor ieşi cândva la suprafaţă şi vă vor răni în cele din urmă. I-aţi suportat irascibilitatea prea mult timp, şi asta de dragul prieteniei pe care aţi avut-o cândva.

Vocea Opheliei se îmblânzi, simţind cum o îneca emoţia:

— A fost singura prietenă adevărată, sinceră, pe care am avut-o vreodată. Am sperat atât de mult că în cele din urmă îmi va ierta aşa-zisa greşeală pe care am făcut-o faţă de ea, când tot ce am încercat a fost să o protejez.

— Ştiu, rosti Sadie, apoi se apropie şi mângâie manşonul de blană care acoperea mâinile subţiri ale Opheliei. Bărbatul acela pe care-l plăcea era un afemeiat de cea mai joasă speţă. S-a folosit de ea doar pentru a se apropia de dumneavoastră. Aţi încercat de nenumărate ori să o avertizaţi, dar nu v-a ascultat. În aceste circumstanţe, probabil aş fi procedat la fel. Avea nevoie să i se deschisă ochii, iar dumneavoastră aţi făcut-o.

— Şi pentru asta i-am pierdut prietenia.

— Dar astăzi şi-a revenit? De aceea v-a salvat?

— Oh, nu! răspunse Ophelia cu asprime în voce. A făcut-o doar de dragul lui Duncan, dar nu înainte de a mă insulta în faţa lui, a Sabrinei şi a lui Raphael Locke. Mi-a spus că sub chipul meu frumos nu este decât un gol întunecat şi rece.

Sadie rămase uimită, la fel cum fusese Ophelia când auzise.

— Şi ăsta nu e cel mai rău lucru, adăugă Ophelia, şi îi povesti cameristei oribila întrevedere, căci amintirea aceea dureroasă încă era proaspătă.

După ce Mavis o criticase şi o asigurase că nu avea nicio prietenă pe lume, ca şi cum ea nu ar fi ştiut asta deja, Ophelia plecase fără să scoată o vorbă, incapabilă să-şi mai

ţină emoţiile în frâu. Povestindu-i asta lui Sadie, simţi din nou acea durere în piept. Plânsese. Cât de îngrozitor fusese să lase acele emoţii să o copleşească astfel! Niciodată nu i se întâmplase asta – ei bine, numai pe vremea când era doar o copilă –, dar nu avea să se gândească la asta. Se străduise toată viaţa să nu sufere, iar până în acea zi reuşise.

Dar Sadie, draga ei Sadie, o înţelegea prea bine. O ascultase fără să scoată o vorbă, iar acum îşi deschisese braţele larg, iar asta o făcu iar să lăcrimeze.

Raphael smuci frâiele, încercând să grăbească puţin caii care trăgeau trăsură elegantă pe care el o conducea. Îi plăcea această experienţă, căci era una nouă. Era obişnuit să conducă prin oraş trăsura trasa de un cal, pe vreme bună, dar nu încercase niciodată cu o trăsură mare. De obicei, stătea înăuntru, la căldură, aşa cum făceau toţi cei care călătoreau cu trăsura.

Era frig. Vântul îi răvăşea părul blond, care-i acoperea faţa, amintindu-i că avea nevoie de o tunsoare. Însă acolo unde mergea nu ar fi putut beneficia de un asemenea lucru.

Nu era sigur dacă, pentru a câştiga pariul cu Duncan, îi venise cea mai strălucită sau cea mai proastă idee posibilă, dar luase deja decizia, iar acum doar putea spera să nu o regrete. Încă avea timp să se răzgândească. Ophelia era atât de absorbită de ea, plângându-şi de milă, încât nu realiză că ea şi camerista nu se aflau în drum spre Londra sau că el era cel care le conducea trăsura. Adevărul era însă că nu voia să se răzgândească.

Fusese fascinat de reacţia ei când o ponegriseră la Summers Glade. Lacrimile reginei de gheaţă îl făcuseră să se îndoiască de faptul că acel nume i s-ar fi potrivit cu adevărat. Oare fusese rănită de acele vorbe? Şi, dacă da, din ce motiv? Sau acele lacrimi fuseseră vărsate pentru că îşi plângea de milă? apoi văzuse acea transformare incredibilă când vorbise cu Mavis în salon, când devenise din nou sigura pe ea, arogantă şi nu mai semăna deloc cu femeia care-i plânsese în braţe. Crezuse ce era mai rău

despre ea. Toţi o făceau, lotuşi, ceea ce auzise în timpul celei de-a doua conversaţii îi dăduse de înţeles că mai era ceva la mijloc. Nu-i plăcea să se înşele, aşa că voise să afle singur adevărul.

Acesta fusese însă numai unul dintre motivele pentru care alesese să acţioneze impulsiv. Avea şi alte avantaje dacă ar fi câştigat pariul cu Duncan şi dacă planul lui ar fi dat roade. Ar fi fost un miracol dacă ar fi transformat-o pe Ophelia Reid într-o femeie plăcută, făcând astfel o favoare tuturor acelora care o cunoşteau. Chiar îi plăcea ideea. Şi, în plus, ar fi devenit chiar el un erou.

Dar nu îl motiva asta. Dacă ar fi dat crezare tuturor vorbelor spuse de Mavis, fosta ei prietenă – şi nu avea niciun motiv să nu o facă –, atunci Ophelia, în ciuda frumuseţii ei, era dispreţuita de toţi, cu excepţia netoţilor care nu o cunoşteau cu adevărat, iar ei nu contau. În mod surprinzător, ea devenea victimă, şi nu ar fi fost prima dată când Raphael ar fi apărat o persoană lipsită de putere.

Desigur, exista şi dorinţa lui de a câştiga pariul, iar Duncan avusese dreptate când spusese că Raphael nu putea să o convingă pe Ophelia să se schimbe în Londra. Ar fi putut să o urmărească la toate petrecerile la care ar fi mers, dar în ce scop? Ea ştia că el nu o plăcea. Îi spusese asta în faţă de nenumărate ori. Nu se putea arăta brusc interesat de ea. În plus, era suficient să privească o femeie de două ori, şi gura lumii deja i-ar fi declarat logodiţi. Tocmai din acest motiv nu se putuse bucura de prima lui ieşire în societatea londoneză. De fapt, din cauza asta decisese să plece în străinătate. Aşa că ar fi fost mai bine să nu fie văzut cu Ophelia.

Avea suficiente motive să facă asta. Indiferent dacă era bine sau rău, avea să depună toate eforturile pentru a o ajuta pe Ophelia să-şi vadă greşelile de comportament, să se schimbe şi astfel să devină chiar o partidă buna, găsindu-şi în cele din urmă fericirea. O adevărată provocare! Dar lui Raphael îi plăceau provocările. Dacă ar fi reuşit, toţi ar fi fost fericiţi, inclusiv ea.

Se făcuse târziu. Trăsura ei nu era făcută pentru

călătorii pe timp de noapte, cel puţin nu la ţară, unde drumurile nu erau luminate. Raphael se gândi dacă era bine să rişte şi să găsească un han pentru a-şi petrece noaptea ori să continue drumul şi să spere că putea ajunge pe întuneric la Aider’s Nest. Era una dintre multele proprietăţi pe care le moştenise de la bunicul lui, una atât de îndepărtată încât o vizitase de foarte puţine ori de-a lungul anilor. Un loc unde te puteai retrage, spunea bătrânul, în timp ce tatăl lui Raphael bombănea, afirmând că o casă la ţară ar fi fost suficientă, iar părintele lui nu avea nevoie de un conac în mijlocul pustietăţii. Fostul duce râdea şi spunea:

— Eu? O casă la ţară? Ridicol!

Aşa că ordonase construirea unui conac în pustietatea din Northumberland şi chiar se bucurase de singurătate destul de des. Niciun alt membru al familiei Locke nu făcuse asta. Toţi credeau că Alder’s Nest era prea departe de *orice.* Proprietatea se afla la ore distanţă, iar călătorii din trăsura pe care o conducea Raphael erau, fără îndoială, la fel de înfometaţi ca el. Încă nu ajunseseră în Northumberland, dar era convins că încă se aflau în Durham. Hanurile erau rare şi la distanţă mare chiar şi în Durham, şi, cu cât înaintau spre nord, cu atât se împuţinau.

Ultima dată când ajunsese pe aceste meleaguri, stătuse acasă la mătuşa lui. Esmeralda era cea mai mare dintre multele surori ale tatălui lui. Se măritase cu un scoţian, dar insistase să locuiască în Anglia. Soţul ei fusese de acord, dar numai dacă se aflau la jumătatea drumului spre Scoţia. De fapt, îşi dorise să locuiască chiar la graniţă. Se aşezaseră în Durham, un comitat îndepărtat din sud, destul de departe de Londra. Esmeralda s-ar fi putut muta mai aproape de familia ei când devenise văduvă, dar trăise suficient de mult în Durham şi ajunsese să îndrăgească locul acela. Raphael fusese un prost că nu se gândise mai devreme la ea.

Casa femeii se afla la câţiva kilometri distanţă, dacă nu se înşela, sau cel puţin drumul lateral care ducea spre ea. Asta dacă nu trecuse de el. Dacă aşa se întâmplase,

intenţiona să se întoarcă. Ophelia nu avea să audă de la nimeni că se aflau în Durham, la nord de Yorkshire, şi nu la jumătatea drumului spre Londra, aşa cum presupunea ea. Dacă stătea şi se gândea, mătuşa lui avea să fie o însoţitoare mai bună pentru Ophelia decât camerista ei şi nu se îndoia de faptul că aceasta avea să fie încântată să-i însoţească la Alder’s Nest o vreme, însă trebuia să se asigure că planul lui impulsiv nu avea să provoace un scandal.

Din fericire, deja avusese grijă de singurul obstacol pe care-l prevăzuse. Părinţii Opheliei. Le scrisese un bilet scurt şi îi ceruse valetului care ar fi trebuit să o conducă acasă să-l livreze degrabă, împuşcase doi iepuri deodată, căci îl asigurase pe bărbat că avea să găsească pe altcineva să conducă trăsura Opheliei.

Părinţii ei erau impresionaţi de titluri mai înalte decât ale lor. Dovadă stătea faptul că aranjaseră ca fiica lor să se mărite cu un marchiz, în ciuda dorinţelor ei. Aşa că nu avea nicio îndoială că erau de acord ca ea să stea o vreme la familia lui. Le dăduse de înţeles că o luase sub aripa lui. Şi, dacă presupuneau că era interesat de ea, el nu putea să-i condamne pentru asta.

Câţiva kilometri mai departe de drumul principal şi la încă treizeci de minute pe drumul secundar, se afla casa mătuşii Esme. Era întuneric, dar lumina inunda faţada casei prin ferestrele largi ale salonului, suficient ca Ophelia să realizeze că nu era un han la care se opriseră pentru a înnopta.

Raphael se pregătise pentru o scenă neplăcută când deschise uşa trăsurii şi îi oferi domnişoarei mâna sa coboare. Ea i-o acceptă fără să-l privească. Un valet, aşa cum îl considera ea, nu era demn de atenţia ei.

Se trezi holbându-se la ea în timp ce cobora şi oftă în sinea lui. Deşi obosită din cauza drumului şi somnoroasă – sau poate că ochii ei erau uşor umflaţi din cauza lacrimilor –, frumuseţea ei uluitoare îi tăie răsuflarea. Fusese impresionat când dăduse ochii cu ea pentru prima oară la Summers Glade. Din fericire, se aflase în cealaltă parte a

încăperii, aşa că, atunci când ajunsese în faţa lor pentru a face cunoştinţă cu el şi cu Sabrina – mai degrabă pentru *a-şi baga nasul* deja reuşise să îşi ascundă uimirea.

Se întoarse pentru a-i spune ceva cameristei şi oftă când ochii ei îl ignorară pe Raphael, dar apoi se întoarse brusc spre el:

— Ce dracu' faci aici? îl întrebă ea. Mă urmăreşti la Londra?

— Deloc. Ai fost sigură că unul dintre valeţii marchizului te va conduce în Londra, dar, după cum vezi, te-ar fi dus numai până la Oxbow, pentru a-ţi găsi singură un vizitiu acolo. Nu sunt plătiţi să se îndepărteze de Summers Glade zile la rând, cu excepţia situaţiei în care îi trimite marchizul. Astfel că îţi fac o favoare, fată dragă, fiindcă se pare că mergem în aceeaşi direcţie.

— Tu ai condus?

— Uimitor, nu?

Ea pufni, poate din cauza zâmbetului lui nepăsător.

— Nu te aştepta să-ţi mulţumesc, având în vedere ca nu eu ţi-am cerut-o.

De obicei, nu minţea. Nu suporta oamenii care făceau asta. Alternativa ar fi fost să îi spună Opheliei că fugise cu ea, fiind sigur că nu avea să se termine bine. Ea încă nu avea nici cea mai mică idee că nu se îndreptau spre Londra şi, înainte să realizeze, a doua zi aveau să ajungă la destinaţie.

Pufni din nou şi înaintă spre uşă, dar încetini, apoi se opri când îşi dădu seama, în sfârşit, că se aflau la reşedinţa cuiva, nu la un han, aşa cum presupusese.

Privi peste umăr.

— Unde suntem?

Părea mai degrabă curioasă.

O ajută pe cameristă să coboare, apoi trecu pe lângă Ophelia şi bătu la uşă. Nu intenţionase să o lase fără răspuns. Nu-i cunoştea încă nerăbdarea. Momentan, voia doar să fie atent la tot ceea ce îi spunea. Când se întoarse, fu surprins să o vadă fixându-l cu privirea. Avu nevoie de un moment pentru a-şi reveni şi pentru a-şi recăpăta aerul

nepăsător.

— Hm, am o familie *numeroasă* împrăştiată peste tot în Anglia. Pică bine când călătoreşti, cel puţin pentru mine a fost convenabil. Mătuşa mea Esmeralda locuieşte aici. Preferă să i se spună Esme. Vom înnopta la ea. Te asigur că paturile sunt mult mai moi decât la han.

Înainte să-şi termine fraza, se deschise uşa. În prag stătea bătrânul William, privindu-i prin ochelarii mici. La fel de orb precum era Esmeralda de surdă, William era majordomul pe care femeia îl furase de la tatăl ei când fugise de acasă în urmă cu mulţi ani pentru a se mărita. Cel puţin asta îi spusese bătrânul duce.

— Cine este acolo? întrebă William.

Era limpede că ochelarii nu-l ajutau prea mult pe bătrânul majordom. Îl cunoştea bine pe Raphael. Poate că, dacă ar fi fost ziuă, l-ar fi recunoscut. Sau poate nu. Şi Esmeralda înainta în vârstă, dar William, destul de bătrân, probabil avea în jur de 80 de ani.

— Sunt Rafe, bătrâne! Ne-am oprit pentru puţină ospitalitate înainte să ne continuăm drumul mâine-dimineaţă. Avem nevoie de trei dormitoare şi ne-ar prinde bine nişte mâncare. Mătuşa este încă trează ori s-a dus deja la culcare?

— Este trează, în salon, gata-gata să dea foc casei la câţi buşteni a pus în şemineu.

Raphael râse când îl auzi plângându-se. Esmeraldei i se făcea foarte frig iarna. Şi bunica lui era la fel. Familia lui prefera să o viziteze pe Agatha Locke deoarece camerele ei din Norford Halle erau mereu încălzite. William nu recunoştea niciodată că, la vârsta lui, avea nevoie de mai multă căldura, la fel ca Esmeralda.

— Îi voi spune că… începu Raphael înainte să fie întrerupt nepoliticos.

— Aş vrea să merg în camera mea, spuse Ophelia înaintând. Şi voi lua cina tot acolo.

— Desigur, milady, răspunse William prompt, din obişnuinţă.

Din cauza vederii proaste, probabil nu putuse vedea

hainele scumpe în care era îmbrăcata pentru a-şi da seama că era o lady, dar tonul ei imperios probabil fu suficient pentru a înţelege că era de viţă nobilă.

Raphael clătină din cap în timp ce o privea pe Ophelia urcând scările. Era convinsă că William avea să o urmeze pentru a-i arăta camera. La vârsta lui, nu prea mai era posibil şi, oricum, bătrânul dispăruse pentru a o anunţa pe proprietară. Se părea că îi întorsese spatele lui Raphael şi nu intenţiona să-i mai adreseze vreun cuvânt. Nu era obişnuit să fie ignorat. Dacă dispreţul ei era de ajutor, deoarece nu trebuia să o mai mintă dacă ar fi întrebat cât mai aveau până la Londra, faptul că îl ignora ajunsese să îl enerveze.

— Se pare că ne vom revedea dimineaţă, îi spuse Raphael.

— Foarte devreme, răspunse ea, fără să-l privească. Nu vreau să petrec încă o zi pe drum.

El dispăru în salon înainte ca ea să termine. Sperase că avea să se întoarcă pentru a observa, dar probabil că nu o făcuse. Obrăznicătură arogantă!

Capitolul 5

— Cum adică ai răpit-o? Vorbeşte, băiete! Cred că nu te-am auzit bine.

Raphael mângâie mâna mătuşii. Nu avea să vorbească tare. Nu trebuia să o facă deoarece stătea alături de ea, pe partea stângă, iar cu urechea stângă încă auzea destul de bine. Dar în clipa aceea avea capul şi gâtul înfăşurate într-o eşarfă. Pe umeri purta un şal gros. Se miră cum de nu purta mănuşi.

Dumnezeule mare, în salon era cald! Îşi desfăcu nasturele de la gât al cămăşii. Îngheţase bocnă conducând trăsura toată ziua, dar după nici două minute în încăpere, deja simţea nevoia să-şi dea hainele jos.

— M-ai auzit bine! Însă nu este ceea ce crezi. În

câteva zile, voi primi consimţământul părinţilor ei pentru a o ţine oricât de mult voi dori.

— Ţi-o vând?

— Nu, nu, nimic de genul acesta. Se vor gândi că am planuri de însurătoare, şi chiar am, dar nu pentru mine. Fătuca este o scorpie nepoliticoasă şi din cale-afară de rea. Răspândeşte minciuni fără să-i pese că cineva ar putea avea de suferit din cauza asta.

— De parcă jumătate din Londra nu face asta, remarcă Esmeralda mustăcind.

Raphael râse.

— Cel puţin ei cred că spun adevărul când bârfesc. Ophelia ştie foarte bine că zvonurile pe care le răspândeşte sunt minciuni.

— Atunci ce naiba cauţi cu ea?

— Mi-am propus să o schimb. Frumuseţea ei este de neegalat. Imaginează-ţi cum ar fi dacă şi sufletul i-ar fi la fel de frumos!

— Atunci va fi numai bună pentru tine?

— Nu încerca să îmi găseşti pereche, mătuşă Esme! N-o să-ţi placă deloc de ea, te asigur.

— Dar tu o vei transforma, astfel încât voi ignora prima impresie.

El clătină din cap.

— De ce femeile privesc mereu partea plină a paharului?

— Pentru că voi, bărbaţii, sunteţi atât de pesimişti încât nu o faceţi! Bine, recunosc, poate că tu eşti o excepţie, fiindcă eşti de părere că vei putea să o transformi în bine pe fătuca asta.

— Există o speranţă, dar nu am certitudinea că voi reuşi. Însă, dacă se va întâmpla, chiar eu o voi însoţi la Londra pentru a mă asigura că îşi va alege un soţ pe măsură. Dar nu voi fi eu. Mai am câţiva ani de celibat înainte de a începe să mă gândesc la însurătoare.

— Atunci de ce vrei să faci asta?

— Dacă vrei să ştii, este vorba despre un pariu. Unul dintre prietenii mei este convins că Ophelia Reid e o cauză

pierdută. Nu sunt sigur de asta, astfel încât am pariat.

— Ar fi trebuit să ştiu, rosti Esmeralda pe un ton dezaprobator. Ai un obicei foarte prost, fiule, să accepţi provocările atât de uşor. De ce mi se pare că vei trişa în cazul de faţă?

— Eu? Zâmbi. Nu spune asta! Am puţine şanse, dar cineva trebuia să accepte provocarea. Fătuca asta nu va renunţa la obiceiurile proaste fără ajutor, fiindcă nu este conştientă de faptul că *are* obiceiuri proaste. Apropo, intenţionez să fac lucrurile cum trebuie, deci ce-ar fi să ne însoţeşti la Alder's Nest? Vei fi o companie excelentă pentru ea.

— De ce nu rămâneţi aici?

Se gândi o clipă, apoi clătina din cap dezaprobator.

— Casa ta nu este suficient de îndepărtată. Ai vecini prea aproape de tine.

— Ei, şi ce?

— Nu intenţionez să o ţin prizonieră, dar vreau să mă asigur că nu va fugi din acest mic sejur la ţară. Dacă va dispărea, nu o voi mai putea ajuta.

— Cum doreşti, spuse ea ridicând din umeri. Mereu am fost curioasă să văd locul ăsta nebunesc al tatălui meu, aşa cum îl numeau surorile mele, recunoscu ea. Nu am fost niciodată la Alder's Nest. Când mergea acolo ca să scape de zarva de la Norford Hall, nu invita şi familia.

— Nu-mi spune! Tu? Un copil atât de exuberant?

— Nu am spus asta, izbucni ea, însă ochii ei căprui străluceau. Cele care făceau mereu gălăgie erau surorile mele Julie şi Corinthia. Mă rog, ele erau cele mai zgomotoase. Însă tatăl tău era cel care ne provoca, să ştii. Nu era zi în care să nu ne tachineze, să nu alerge după noi prin casă, să nu ne păcălească. Cel puţin a renunţat la aceste obiceiuri oribile

Raphael se întreba dacă *el* avea să facă asta. Era un obicei moştenit de la tatăl lui şi încă îi făcea plăcere. Îi plăcea să-şi tachineze sora, pe Amanda. Era atât de naivă, încât pur şi simplu nu se putea abţine.

— Vom pleca mâine-dimineaţă devreme, spuse el în

timp ce-şi sufleca mânecile şi îşi ştergea fruntea. Nu-i spune Opheliei unde mergem. Ea crede în continuare că ne întoarcem în Londra. Apoi, în timp ce privea focul din şemineu, nu se putu abţine să nu o întrebe: Chiar atât de frig îţi este, mătuşă Esme?

— Nu, vreau doar ca William să se simtă util, recunoscu ea în şoaptă, în cazul în care bătrânul trăgea cu urechea. S-a gândit să se pensioneze. I-aş duce dorul dacă ar face asta. Aici avem foarte puţini vizitatori, iar el nu are multe de făcut. Dar are grijă de lemnele de pe foc.

Raphael râse.

— Te superi dacă deschid fereastra câteva minute?

Ea îi zâmbi.

— Chiar te rog!

Capitolul 6

Ninsese peste noapte, dar nu suficient ca să se aşeze zăpada. Dar pentru scurta vreme, fusese minunat. Şi în această privinţă Ophelia avea păreri contradictorii. Iubea zăpada, dar nu putea suferi când se topea şi totul devenea murdar. Sigur, văzuse zăpadă numai în Londra, după ce traficul aglomerat o transforma în mocirlă. De obicei, după ce ningea, în Hyde Park era foarte frumos, dar nici acolo nu dura prea mult din cauza funinginii din oraş. Însă în acea dimineaţă cu siguranţă avea să se bucure de zăpadă înainte de a se topi.

Vizitiul ei – încă i se părea amuzant să se gândească la moştenitorul familiei Locke astfel – o aştepta în foaier. Purta cele mai frumoase haine de călătorie croite special pentru el, la fel ca acelea pe care ea le purtase pentru Duncan MacTavish, când încercase să-l cucerească în acel han din Oxbow. Cu o bonetă din blană albă care îi acoperea părul blond şi o haină lungă din catifea albastră, peste care pusese o pelerină din aceeaşi blană albă precum boneta, ştia că arăta spectaculos. I-o confirmase oglinda de la etaj.

Îmbrăcată astfel, îl ameţise pe Duncan, deşi nu suficient încât să-l înmoaie. Faptul că îl numise barbar se părea că îl rănise prea mult. Fusese o situaţie foarte încurcată, dar şi unul dintre cele mai bune momente ale ei. Îşi dorise ca el să o ierte pentru a se putea logodi iar, punând astfel capăt zvonurilor, ca apoi să rupă din nou logodna de comun acord, aşa cum ar fi trebuit să facă de la început. Însă îşi dorise să se asigure că el nu avea să-şi schimbe părerea negativă despre ea şi să se îndrăgostească, aşa cum făceau toţi bărbaţii pe care îi întâlnea. Asta nu o ajuta deloc.

Pusese în balanţă remuşcările şi părerea lui proastă despre ea, iar el îi oferise soluţia perfectă: propria ei vanitate. Ultima lui remarcă fusese: „Nu am crezut că voi fi nevoit să concurez cu soţia mea pentru atenţia ei”.

Atunci vorbele lui o deranjaseră, dar acum, că scăpase de acea logodnă oribilă, i se păreau mai degrabă amuzante şi se bucura că putea zâmbi din nou. De exemplu, i se părea amuzant că arătosul şi înstăritul Lord Locke îi era vizitiu. Era mai degrabă un gest frumos din partea lui, se gândise ea, chiar dacă numai pentru un moment. După ce analizase mai bine situaţia noaptea trecută, începu să se întrebe de ce individul s-ar fi înhămat la o astfel de sarcină anevoioasă când el nici măcar nu o plăcea.

Îi spusese asta clar în puţinele conversaţii pe care le purtaseră la Summers Glade. În ceea ce privea faptul că îi conducea acum trăsură, ajunsese în cele din urmă la concluzia că se simţea singur după ce sora lui se întorsese fără el la Londra. Astfel că, în cele din urmă, nu-i făcea vreo favoare, aşa cum sugerase el. Îi era totuna. *Nu* dorea să se simtă datoare faţă de *el.*

Nu ar fi deranjat-o însă ca numele ei să fie asociat cu al lui, ceea ce se putea întâmpla dacă cineva care o cunoştea îl vedea conducându-i trăsura odată ajunşi în Londra. Oamenii pe care îi cunoştea se uitau după trăsura ei – sau cel puţin bărbaţii. Asta putea fi în avantajul ei, având în vedere cât de stimată era familia lui. Încă trebuia

să-şi găsească un soţ şi, de preferat, înainte de încheierea sezonului.

Fără ameninţarea unei căsătorii aranjate, se putea concentra asupra găsirii, de data asta, a bărbatului potrivit. Pretenţiile ei nu erau chiar atât de greu de îndeplinit. Îşi dorea, ba chiar avea nevoie să întâlnească un bărbat care să nu-i idolatrizeze imediat frumuseţea, care ar fi făcut efortul de a o cunoaşte cu adevărat, un bărbat care nu şi-ar fi declarat dragostea nemuritoare când era limpede că încă nu era posibil să o iubească. Se gândi cu amărăciune că nu era chiar atât de dificil.

— Iată-te! spuse Raphael din capătul scărilor. Puteam jura că ai spus devreme, adăugă el.

Ophelia scrâşni din dinţi. S-a zis cu dorinţa ei de a-l impresiona atât de tare încât să regrete că fusese dur cu ea. Abia o privi în timp ce îşi punea mantia peste umerii laţi.

De fapt, deoarece mersese la culcare prea devreme seara trecută, se trezise în zori. Dar nu coborâse pentru a le oferi celorlalţi câteva momente de odihnă în plus înainte să înceapă o altă zi lungă pe drum. Data următoare avea să-i menajeze doar pe cei care aveau să-i aprecieze gestul!

— Am fost extenuată ieri, spuse ea, altfel aş fi coborât să o întâlnesc pe mătuşa ta. Voi avea plăcerea asta înainte de plecare?

— Oh, desigur! De altfel, ne va însoţi. Am crezut că nu te va deranja să-ţi împarţi trăsura.

— Ţi-e teamă să fii văzut cu mine fără însoţitoare? întrebă Ophelia, afişând un zâmbet afectat în timp ce ajunse în capătul scărilor.

— Ştiam că vei înţelege. Nimănui nu-i place să rămână îndatorat.

— Dacă ar face într-adevăr o favoare, dar eu mă îndoiesc că tu faci asta, spuse ea sec. De ce nu recunoşti că sora ta te-a lăsat de izbelişte la Summers Glade şi, practic, eu îţi fac o favoare…

— Şi mă laşi să-ţi conduc trăsura cea drăguţă şi călduroasă? o întrerupse el.

Simţi cum se înroşeşte. Ce naiba? Ea nu roşea niciodată. Pe obrajii ei ca fildeşul, rozul părea o iritaţie. *Nu avea* să permită una ca asta.

Deoarece o tulburase, măcar el nu aştepta un răspuns din partea ei, aşa încât continuă:

— Ce-ar fi să ne suportăm compania pe durata călătoriei?

— Bine, răspunse ea. Cum presupun că durata va fi scurtă, cred că voi supravieţui.

— Vai! i se păru că-l auzi spunând, dar nu era foarte sigură.

Bătrâna doamnă coborî şi li se alătură, urmată de o tânără servitoare, amândouă fiind îmbrăcate pentru călătorie. Ophelia presupuse că femeia era mătuşa lui Raphael. Era greu să-i vezi chipul de heruvim când capul îi era înfăşurat în eşarfe de lână groase, iar ea era înfofolită într-o haină peste care purta o pelerină grea.

— Trebuie să fiţi Lady Esmeralda, spuse Ophelia zâmbind, întinzându-i mâna pentru a o saluta. Sunt Ophelia Reid. Mă bucur să…

— Vorbeşte mai tare, dragă, rosti Esmeralda pe un ton acru. Să ştii că nu aud cu o ureche.

— Ziceam că mă…

— Nu trebuie să ţipi, o întrerupse Esmeralda. Încă nu sunt *atât* de surdă.

Ophelia zâmbi.

— Să vă ajut până la trăsură?

— Încă am picioare bune, dragă.

Ophelia nu se simţi jignită de replicile acide ale femeii. Mai degrabă i se părură amuzante.

— Foarte bine. Camerista mea a mers mai devreme pentru a aprinde coşul pentru jar. Ar trebui să fie cald deja.

— Excelent! Apreciez, spuse Esmeralda, apoi i se adresă majordomului care îi stătea alături. Ai grijă de casă, William! Am sentimentul că nu voi lipsi prea mult.

— Desigur, milady, răspunse majordomul în timp ce Esmeralda se îndrepta spre ieşire.

Ophelia observă ca Raphael tresări la remarca mătuşii

lui. Dacă nu l-ar fi detestat pe individ, l-ar fi asigurat că înţelegea că infirmităţile cauzate de vârsta înaintată îi făceau pe unii oameni destul de dezagreabili. Dar se părea că se înşelase în privinţa nemulţumirii lui, deoarece o împiedica să o urmeze pe Esmeralda, iar strânsoarea lui era destul de fermă. Nu era bărbatul care de obicei avea un aer elegant chiar şi când părea diabolic. Era Locke cel serios, diavolul pe care îl cunoscuse de două ori când furia alungase orice urmă de civilizaţie din el.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă el. Să nu crezi că te vei putea folosi de mătuşa mea pentru planurile tale machiavelice, adăugă el. Nu voi tolera asta!

Păru surprinsă, dar apoi înţelese. La urma urmei, el credea ce era mai rău despre ea. Probabil îl şocase faptul că fusese amabilă cu mătuşa lui, se gândi ea ironic.

— Ce idee năstruşnică! Regret să te contrazic, Lord Locke, chiar regret, dar se întâmplă să agreez persoanele mai în vârstă. Sunt singurele care nu încearcă să intre în competiţie cu mine ori să aibă anumite avantaje pe de urma prieteniei cu mine. Te asigur că mă voi înţelege foarte bine cu mătuşa ta. Nu trebuie să te îngrijorezi că îmi voi folosi limba ascuţită împotriva ei. Împotriva ta însă…

— Am prins ideea, nu trebuie să-mi explici, o întrerupse el, dar ceva mai indulgent de data asta. Urcă-te odată în trăsură! Cu cât ajungem mai repede, cu atât mai bine!

— Ce ciudat că, în sfârşit, suntem de acord, îi răspunse ea îndreptându-se spre uşă.

Ophelia avea un obicei foarte supărător, căci îi plăcea să aibă mereu ultimul cuvânt. Desigur, şi el avea acelaşi obicei, de aceea îl deranjase.

Raphael începuse să aibă îndoieli. Ei bine, avusese şi înainte, dar, la naiba, văzând-o pe femeia asta interacţionând cu mătuşa lui, era cel puţin surprins. Era al naibii de tulburătoare atitudinea amabilă a Opheliei, căci contrazicea tot ce ştia el despre ea. Observase şi mătuşa lui acest lucru, ba chiar făcuse un comentariu în avantajul lui când îi spusese lui William că nu credea că avea să

lipsească mult.

Explicaţia Opheliei păruse destul de rezonabilă, ba poate prea rezonabilă. Îl făcea să aibă îndoieli pe care nu ar fi trebuit să le aibă, căci ştia cât de vicleană putea fi. Nu o cunoştea însă suficient de bine pentru a-şi da seama când era sinceră sau când minţea. Dacă se gândea mai bine, Ophelia trebuia să fie o mincinoasă înnăscută, altfel nu putea să scape nici măcar de jumătate dintre acuzaţiile care îi erau aduse.

Cu o seară în urmă, îi trimisese Sabrinei o scrisoare, obţinând permisiunea mătuşii lui ca unul dintre lacheii ei să o livreze şi să se întoarcă apoi cu un răspuns. Sabrina o cunoştea pe Ophelia mult mai bine decât el întrucât, când mersese la Londra, stătuse la familia Reid. Cineva îi spusese că mătuşa Sabrinei şi mama Opheliei erau prietene din copilărie. Oricum ar fi fost, era sigur că ea ştia mai multe decât el despre răutăţile Opheliei, iar înainte să-şi înceapă demersul de a o schimba, voia să afle totul despre ea. Spera ca Sabrina să-i răspundă cât mai repede.

Îşi petrecură încă o zi lungă călătorind prin Durham, până departe în Northumberland, spre reşedinţa bunicului său. Nu era un moment potrivit al anului pentru a călători spre nord. De fapt, era un moment nepotrivit al anului ca el să conducă o trăsură.

Îi ceruse mătuşii lui să pregătească un coş cu mâncare pentru doamne, ca să nu fie nevoit să oprească pentru prânz. Îi oferise şi lui nişte mâncare, deşi îi fusese cam greu să mănânce cu mănuşile puse. Îşi dorea să poată opri la cel mai apropiat han chiar şi numai o clipă, pentru a se putea încălzi. Cu cât înainta spre nord, cu atât zăpada era mai abundentă, iar vântul mai înţepător.

Însă nu mai existau alte hanuri, iar el ştia asta. Reşedinţa se afla, într-adevăr, în mijlocul pustietăţii, departe de orice altă aşezare umană. Ajunseră târziu, la amiază, iar fumul ce ieşea prin cel puţin unul dintre hornuri îl asigură că îngrijitorul se afla în reşedinţă şi că în curând avea să-şi alunge frigul din oase. Dar, înainte să se poată bucura de căldură, trebuia să aibă de-a face cu furia

Opheliei, care, pentru prima dată, avea să fie justificată.

Încercând să scape de o confruntare neplăcută, deschise uşa trăsurii.

— Ar fi bine să vă grăbiţi înăuntru, doamnelor, le îndemnă el. Aici este foarte frig.

— A fost foarte cald în trăsură, se plânse Ophelia. Deşi nu eram deloc obosită, am adormit din cauza căldurii.

Cu ajutorul lui, fu prima care coborî. Nu se grăbi, aşa cum sperase el. Privi conacul impresionant şi întrebă îmbufnată:

— Unde suntem *acum?* La casa altei mătuşi?

— Nu, aceasta îmi aparţine.

— Dar de ce ne-am oprit aici? Cu siguranţă, acum suntem suficient de aproape de Londra încât să putem ajunge până la lăsarea serii.

— Suntem foarte departe de Londra, draga mea! Bine ai venit la Alder’s Nest!

În timp ce încerca să asimileze ideea, ea se încruntă şi mai tare când privi terenul arid care se întindea cât vedeai cu ochii. Când Raphael vizitase locul acela în timpul verii, peisajul era mirific, totul fiind verde. Acum însă decorul era mai degrabă dezolant.

— Sper că mai ai câţiva servitori aici, spuse Esmeralda în timp ce cobora din trăsură cu ajutorul lui. Nu gătesc! îl avertiză ea.

— Stai liniştită, mătuşă Esme. Este aici un îngrijitor care a păzit locul ani întregi, unul dintre cei angajaţi de tatăl tău. Soţia lui este menajera şi găteşte când mă aflu la reşedinţă. Cred că are câteva fiice. Până diseară sau cel mai târziu mâine-dimineaţă, vom avea suficient personal.

Esmeralda încuviinţă şi se îndreptă spre uşa pe care o deschisese Bartholomew Grimshod, îngrijitorul între două vârste. Fu urmată de camerista ei drăguţă, care îi zâmbi mulţumită lui Raphael când trecu pe lângă el. El însă abia băgă de seamă, căci în acel moment se gândea la Ophelia.

Frumuseţea londoneză stătea nemişcată, încă nevenindu-i să creadă.

— De ce mi se pare că vom sta aici mai mult timp?

întrebă ea.

— Pentru că aşa este.

— Ce nenorocit eşti! Îţi poruncesc să mă duci la Londra, aşa cum mi-ai spus!

— Poţi porunci cât vrei! Eu rămân aici. În plus, nu ţi-am spus niciodată că te duc la Londra, ci doar că mergem în aceeaşi direcţie, ceea ce a fost adevărat. În această direcţie.

O ajută pe Sadie să coboare din trăsură. Încă adormită, camerista îi privea confuză, căci auzise puţin din ceea ce discutaseră. Ophelia o luă de mână.

— Nu intra! Plecăm!

Raphael ignoră avertizarea Opheliei şi chiar se îndepărtă de ea. Probabil că nu era obişnuită ca bărbaţii să facă asta, pentru că o auzi pufnind furioasă. Dar el nu avea să rămână afară în frig pentru a-i răspunde la întrebări.

— Lord Locke, îl strigă ea, apoi ridică tonul. Raphael! începu chiar să strige. La naiba, Rafe, opreşte-te imediat!

El nu se opri, însă întârzie suficient în uşă pentru a-l saluta pe Bartholomew, căruia îi spuse:

— Lasă bagajele aici până când iei caii. De fapt, ia caii de aici şi, momentan, du-i acasă la tine. După ce mă încălzesc puţin, te voi ajuta să cari bagajele.

— Desigur, domnule, răspunse bărbatul. Cât veţi rămâne aici?

— Sincer să fiu, nu am nici cea mai mică idee, dar atât cât voi sta, voi avea nevoie de personal. Vezi ce poţi face în această privinţă. Oh, şi domnişoara care se tot agită în spatele meu… Este o situaţie complicată, aşa că te rog să o ignori…

— Te-am auzit, izbucni Ophelia, apropiindu-se de el. Şi *nu* voi permite să fiu ignorată!

Îngrijitorul se grăbi să facă aşa cum i se spusese. Ophelia se întoarse imediat şi îi porunci cameristei:

— Împiedică-l să-mi priponească trăsură!

Camerista părea şi ea furioasă şi, încuviinţând scurt din cap, plecă după Bartholomew cu o determinare care i se citea în privire. Raphael ştia că femeia nu avea să

reuşească, dar nu avea de gând să stea în frig şi să aştepte ca şi ea să afle asta.

Oftând, îi întinse mâna, sugerându-i astfel Opheliei să-l urmeze înăuntru.

— Dacă te calmezi, îţi promit că îţi voi explica tot imediat ce vom rămâne singuri. Nu îţi voi permite să o pui pe mătuşă mea într-o situaţie jenantă cu scandalul pe care sunt sigur că-l vei face. Aşa că te rog să ai puţină răbdare să mă dezgheţ. Poate că tu te-ai simţit confortabil la căldură în timpul călătoriei, dar fii sigură că pentru mine nu a fost la fel.

Se îndreptă spre salon, fiind convins că avea să o găsească pe mătuşa lui acolo. Sâsâitul Opheliei îl opri.

— Să nu îndrăzneşti să-mi întorci iar spatele!

Se întoarse şi o privi.

— Parcă ţi-am zis să ai răbdare, rosti el cu răceală. Sunt sigur că aşa am spus.

— Ce te face să crezi că am răbdare? Ştii că nu am, nu am deloc.

— Atunci presupun că va trebui să lucrăm şi la asta, şi am putea începe imediat. Fii atentă, Ophelia! Vei intra în salon, te vei aşeza şi vei păstra liniştea până când toate camerele vor fi pregătite, iar toată lumea se va instala.

— Şi dacă nu vreau?

— Ei bine, atunci nu îţi voi spune motivul pentru care te afli aici. Gândeşte-te, chiar nu este nevoie de o explicaţie…

— E ridicol! îl întrerupse ea. Păstrează nenorocitele de explicaţii pentru tine! Eu plec acasă!

Se întoarse să plece, dar aproape că se ciocni de cameristă, care se întorsese bombănind.

— Îngrijitorul nu a vrut să mă asculte. Respectă numai ordinele stăpânului.

Raphael auzi nemulţumirea Opheliei la auzul veştilor. Zâmbi arogant.

— Care dintre voi ar fi condus trăsura dacă oamenii mei mi-ar fi ignorat ordinele?

Ophelia se întoarse şi-l privi mânioasă. El ridică din

umeri şi adaugă:

— Dacă vrei o explicaţie, şi există una foarte pertinentă, îţi sugerez să faci aşa cum îţi spun, deoarece chiar nu trebuie să mă justific. Desigur, nu ştii nimic despre asta şi vei dori să afli, dar sunt sigur că vei reuşi să nu o faci.

— Doar nu vorbeşti serios! spuse ea.

— Răbdarea este o virtute. Cum tu nu ai niciuna – răbdare sau oricare altă virtute –, voi încerca să te învăţ mai întâi ce este răbdarea. Exerciţiul, draga mea, începe acum.

Capitolul 8

Ophelia încă fierbea de mânie. Vicontele era nebun! De ce nu-i spusese nimeni asta mai devreme?

Ophelia privi spatele lui Raphael în timp ce stătea în faţa focului, încălzindu-şi mâinile. O ignora complet, de parcă nu ar fi existat în încăpere. Ea stătu acolo în salon, învăţând ce e răbdarea, preţ de ce i se păru aproape o oră, fără să adreseze vreun cuvânt cuiva.

Imediat ce se încălzise, Esmeralda urcase în camera ei. Înainte să plece, îi adresase numai câteva cuvinte Opheliei, care stătea acolo tăcută:

— Nu te bosumfla, dragă, nu-ţi stă bine! Dacă îţi vei juca bine cărţile, vei ieşi învingătoare.

Ce voise să spună? Nu o întrebase deoarece Raphael era în cameră. Avea să afle mai târziu, când urma să rămână singură cu bătrâna, deoarece era limpede ca ea ştia ce se petrecea. Oare mătuşa lui Raphael era de acord cu ceea ce făcea el? Aşa se părea, dar Ophelia spera să nu fie. I-ar fi prins bine să aibă de partea ei pe altcineva în afară de Sadie. Însă, până ce avea să primească explicaţia promisă, intenţiona să păstreze tăcerea, deşi o enerva la culme.

Cele două cameriste plecaseră în aripa servitorilor.

Sadie se întorsese să-i spună că i se pregătise camera, dar Ophelia pur şi simplu îi făcu semn cu mâna. Nu avea să plece nicăieri până când Raphael nu avea să îi explice, însă dracul ăla împieliţat o făcea să aştepte, fără îndoială în mod intenţionat, mai mult decât era necesar.

Fierbea. Clocotea. Niciodată nu mai fusese atât de furioasă. Se gândea la modalităţi de a-l face să plătească pentru îndrăzneala lui. Fără să-l întrebe din nou, încercă să îşi dea seama care era motivul pentru care se afla acolo, deşi nici nu ştia exact unde se afla.

Mai devreme, când privise pe geamul trăsurii, se întrebase vag de ce călătoreau printr-o zonă atât de pustie. Rareori zărise câte o casă, apoi nu mai văzuse niciuna, dar se gândise că Raphael probabil cunoştea nişte străzi lăturalnice pentru a ocoli traficul aglomerat din Londra. Din ce văzuse afară – doar orizontul pustiu – casa aceea era singura pe o distanţă de kilometri întregi, aşa că nu-i era cu putinţă să ghicească unde se afla.

Dar avea ea să afle unde erau şi ce plănuia acel bărbat care o adusese acolo în loc să o conducă acasă. Era atât de plin de sine încât crezuse că… Care era motivul lui?

Singurul motiv la care se putea gândi era cel deja obişnuit, şi anume că o dorea pentru frumuseţea ei, precum toţi ceilalţi bărbaţi, şi că, datorită prestigiului familiei lui, putuse să o răpească şi să creadă că avea să scape nepedepsit. Să o compromită? Să o convingă că o iubea, când de fapt nu era posibil?

— Astăzi am învăţat să avem răbdare?

Privirea albăstruie a Opheliei se întoarse spre Raphael, care stătea în continuare cu spatele. Ce ton arogant folosise! Ştia că el deţinea controlul. Nici măcar nu se întorsese cu faţa spre ea pentru a o întreba.

Bătoasă, cu toată furia pe care o simţea, izbucni:

— Nu. Nu am învăţat!

— Păcat.

El se îndreptă spre uşă, vrând să iasă din încăpere.

Pentru un moment, îl privi nedumerită. Chiar voia să plece!

Ophelia sări în picioare, încercând să se aşeze între el şi uşă, însă masa din faţa canapelei pe care stătea fusese trasă mai aproape când îi fusese adusă o tavă cu mâncare. Nu mâncase nimic, însă acum genunchii i se loviră de masă, făcând ca o ceaşcă de ceai şi o farfurioară să cadă pe podea.

Raphael se opri imediat.

— Eşti bine? întrebă el, părând chiar îngrijorat.

— Da… nu, nu sunt.

Ea se referea la mânia ei, nu la lovitura uşoara a genunchilor, dar el răspunse cu un oftat.

— Aşază-te! Presupun că putem exersa răbdarea şi în altă zi.

Nu avea să-l contrazică, deşi îi înţelesese greşit răspunsul, nu acum când începuse să se răzgândească în privinţa refuzului de a-i explica motivul pentru care se afla acolo. El se aşeză pe aceeaşi canapea pe care stătea şi ea, dar la celălalt capăt. Apoi se întoarse cu faţa spre ea în timp ce Ophelia se aşeza la loc.

— Acum îmi vei spune de ce mă aflu aici, şi nu la Londra?

— Da. Noi vom…

— Ştiam eu! îl întrerupse ea brusc. Plănuieşti să mă compromiţi pentru a mă obliga să mă mărit cu tine. Ei bine, nu voi…

Se opri când el începu să râdă. Chiar părea amuzant. Dacă nu ar fi fost atât de furioasa, s-ar fi simţit foarte stânjenită pentru că fusese departe de adevăr. Îi confirmă repede acest lucru.

— Dumnezeule mare, de unde a apărut ideea aceasta îngrozitoare? întrebă el.

Mai calmă, îl întrebă:

— Ce alt motiv ai putea avea pentru a mă aduce aici?

— Îţi explicam asta înainte să mă întrerupi. Dacă tot a venit vorba, te asigur că prezenţa mătuşii mele va garanta faptul că şederea ta aici nu va fi marcată de scandal. Nu vei fi câtuşi de puţin compromisă, îţi promit!

— Până când tata va afla despre această jignire,

presupuse ea.

— Ce fel de jignire, draga mea? Că ai fost invitată de familia Locke în vizită? Că sunt interesat personal de iniţierea ta în acest sezon? Cred că deja a aflat. I-am trimis un bilet imediat ce am părăsit Summers Glade.

— O vizită? Fără să mă întrebi?

— Ai fi refuzat?

El părea să aştepte un răspuns. Ea se bucură că-i putu da unul complet diferit.

— Da, aş fi refuzat.

— Dar tatăl tău?

— Nu, el m-ar fi împins afară pe uşă, răspunse ea, fără să îşi poată ascunde amărăciunea din glas.

Îşi dori imediat să fi păstrat acest gând pentru ea când Raphael spuse arogant:

— Exact cum bănuiam.

Îl privi mânioasă şi îi aminti:

— Dar tu de permisiunea mea aveai nevoie!

Răspunsul ei nu-i alungă aroganţa, ba chiar zâmbi şi o corectă:

— Nu, de fapt, aşa cum ţi-ai dat seama după prima logodnă cu prietenul meu Duncan, este nevoie doar de permisiunea părinţilor tăi. Sigur te gândeşti că este nedrept, dar asta nu înseamnă că este mai puţin adevărat.

Se întorsese la aroganţa şi îngâmfarea care-l caracterizau. Blestematul se bucura când îi spunea cât de puţin control avea asupra propriei ei vieţi.

— Nu este chiar casa familiei tale asta, observa ea. Şi unde naiba suntem?

— Northumberland.

— Asta este aproape de Scoţia!

— Nu e chiar atât de aproape. Este un district mare, dar, da, se află la graniţa cu Scoţia.

— Asta înseamnă că l-ai minţit pe tata când i-ai scris? spuse ea triumfătoare. Familia ta nu locuieşte aici. Când îi voi spune adevărul…

— Încă nu ai aflat adevărul, Ophelia, o întrerupse el, părând în cele din urmă deranjat de atitudinea ei. Când îţi

vei revedea tatăl, să sperăm că vei avea o altă perspectivă asupra lucrurilor.

— Vrei să spui ca *tu* speri, rosti ea tot cu aroganţă.

— Nu, replică el prudent. Cred că m-am exprimat bine prima dată – nu vei pleca de aici până când nu-ţi vei schimba comportamentul.

Gândul acela îi tăie respiraţia.

— Nu mă poţi ţine prizoniera aici.

— De ce nu?

Răspunsul o surprinsese atât de tare, încât se ridică în picioare şi strigă la el:

— Pentru că nu ai niciun drept!

— Mereu exagerezi astfel?

— Mă scoţi din minţi!

El nu fu impresionat de furia ei.

— Nicidecum! Şi te-aş ruga să purtăm această conversaţie fără a dramatiza, aşa că ia loc, comportă-te cuviincios şi vei afla că există un motiv întemeiat să te afli aici.

— Care?

— Fericirea ta, răspunse el pur şi simplu. Sau vei încerca să-mi spui că mai fericită de atât nu poţi fi?

Nu era nici pe departe fericită, dar asta nu îl privea pe el.

— Am eu grijă de propria fericire, mulţumesc frumos!

— Aşa cum ai avut până acum? Controlând vieţile altora? Asta te face pe tine fericită? Sau îţi place să-i faci pe alţii nefericiţi? Oh, stai, eşti fericită când împrăştii zvonuri care nu au niciun miez de adevăr. Cred că asta te extaziază!

Ea simţi cum se înroşeşte. În apărarea ei, spuse:

— Nu ştii nimic despre asta, doar ce ai auzit de la alţii. Dar ce legătură are cu fericirea mea? Şi de ce eşti tu interesat de ea? Ba, mai mult, cum crezi că mă poţi face *tu* fericită de vreme ce te dispreţuiesc?

— Oare?

Îl privea plină de neîncredere.

— Nu erai sigur? Aveai îndoieli? După toate răutăţile

pe care mi le-ai spus la Summers Glade?

El ridică din umeri.

— Nu văd nimic rău în a te avertiza să nu răspândeşti zvonuri despre mine şi Sabrina.

— Ai presupus că voi face asta, deşi nu intenţionam. Doar încercam să o ajut, pentru a nu suferi. Chiar am crezut că te culci cu ea, având în vedere atenţia pe care i-o acordai. Şi dacă eu am ajuns la concluzia asta, ar fi făcut-o şi alţii. În loc să îmi spui că greşesc, m-ai ameninţat că mă vei distruge dacă voi mai menţiona asta.

— Şi pe bună dreptate, având în vedere reputaţia pe care o ai!

— Ne învârtim în cerc, nu? îi răspunse ea pe un ton sec. Dar deja am stabilit că tu, personal, nu poţi contribui la fericirea mea. Aşa că mâine mă vei duce acasă.

Nici măcar nu luă în considerare propunerea ei.

— Nu, nu prea cred. În plus, nu am spus niciodată că te voi face fericită. În schimb, te voi ajuta să-ţi găseşti propria fericire şi să fii împăcată cu tine.

— Sunt împăcată cu mine! izbucni ea.

— Da, aşa pari, replică el, ridicându-se.

— Unde pleci? întrebă ea.

— Să iau cina şi să dorm. Am sentimentul că mâine va fi o zi epuizantă.

— Dar nu ai terminat explicaţia!

El ridică din sprâncene.

— Oare? Ei bine, iată explicaţia pe scurt, draga mea. Te vom transforma într-o femeie amabilă, politicoasă, pe care oamenii o vor dori în preajma lor. Se vor bucura de compania ta nu datorită frumuseţii tale extraordinare, ci datorită blândeţii şi candorii tale. Când vei reuşi să mă convingi că am reuşit, *atunci* te voi duce acasă.

Capitolul 9

Întâlnirea lui cu Ophelia decursese mai bine decât se aşteptase, se gândi Raphael în timp ce stătea întins pe patul de stejar sculptat din dormitorul principal. Faptul că o redusese la tăcere pe Ophelia Reid nu rezolvase nimic, dar cu siguranţă îl amuzase. Cel puţin îl ajutase să scape de compania ei pentru restul serii.

Şi ea mersese la culcare. Se asigurase chiar el de asta înainte de a se retrage. La urma urmei, ea ar fi putut fugi în noaptea rece, indiferent cât de stupid ar fi fost gestul, doar pentru a-i face în ciudă. Cu toate astea, nu putu să se bucure de un somn odihnitor, aşa cum sperase.

Nu ar fi trebuit să permită ca furia ei să îl facă atât de defensiv încât să nu îi spună totul. Nu intenţionase să ţină secret pariul pe care-l făcuse cu Duncan. Dar oare avea ea nevoie să afle că acea misiune de a-i schimba temperamentul pornise de la un pariu? Nu, nu avea. Ceea ce îi spusese trebuia să fie suficient pentru a reuşi. Asta, când avea să nu mai fie atât de furioasă şi să recunoască faptul că temperamentul ei era deranjant pentru toată lumea, cu excepţia ei, desigur. Duncan avusese dreptate. Ea era de părere că nu avea niciun motiv să se ruşineze şi că nu era nimic greşit în modul ei de a se comporta. Poate că nu stătuse niciodată timp să-şi analizeze acţiunile şi să vadă cum sunt percepute de ceilalţi. Dumnezeule mare, oare încerca să-i găsească scuze? Îndoielile alea nenorocite iar îşi făceau loc în mintea lui.

Nu se gândise că frumuseţea ei nemaivăzută avea să fie atât de greu de ignorat. Ar fi preferat să o admire, în loc să nu o poată suferi. Ar fi preferat să o reducă la tăcere cu un sărut în loc să… De unde dracu’ apăruse gândul ăsta? Ştia de unde. În seara aceea, apelase la ultima fărâmă de voinţă pentru a nu-i permite să observe cât de atras era de ea. Însă era sigur că simţea doar atracţie fizică. Acum că ştia care era motivul îndoielilor, putea să avanseze…

„Da, va funcţiona”, îşi spuse el sec. „Pur şi simplu nu o privi!” Astfel, avea să realizeze multe.

Se întoarse şi dădu cu pumnul în pernă, dezgustat de gândurile care îi furaseră somnul.

*

— De ce faci asta?

Raphael nu se opri în drum spre masă şi nici nu o privi pe Ophelia, care stătea acolo singură. Îl zări imediat ce intră în încăpere. Se întrebă cât timp îl aşteptase. Pe farfuria ei se mai afla doar o felie de pâine prăjită.

— Te deranjează dacă mănânc înainte de a-ţi răspunde?

— Da, mă deranjează.

— Atunci aceasta este o ocazie excelentă pentru a exersa lecţia de ieri, nu?

Auzindu-i vocea, Nan intră cu un platou pentru micul dejun. Ea şi mama ei, Beth, ajunseseră la timp cu o seară în urmă pentru a servi o cină rece. Erau oameni simpli de la ţară, care se bucurau să poată da o mână de ajutor.

— Micul dejun e sărăcăcios, îi spuse ea în timp ce îi aşeză platoul în faţă. Tata a mers la piaţă pentru a umple cămara, dar probabil că se va întoarce diseară târziu sau mâine. Are câteva provizii care ar trebui să ajungă câteva zile, dar nu e nimic special.

— Nu trebuie să-mi ceri scuze. Raphael îi zâmbi fetei. Ştiu că vizita noastră a fost neaşteptată.

Nan încuviinţă şi se grăbi înapoi în bucătărie. Ophelia bătea cu degetele în masă. El observă.

— Nu aş numi asta răbdare, se adresă el musafirei lui.

— Te-am avertizat că nu am deloc. Este unul dintre defectele mele, pe care nu mă deranjează să le recunosc. Nu am absolut deloc răbdare.

Măcar pentru moment, tonul ei era moderat.

— Recunoşti că este un defect. Nu ţi-ar plăcea să scapi de el?

— Sigur că mi-ar plăcea, dar nu am nevoie de ajutorul *tău* pentru asta, replică ea.

Întinse unt pe o felie de pâine proaspătă şi puţin prăjită.

— Câţi ani ai? 18? 19? Încă nu ai învăţat să ai

răbdare? Chiar *ai* nevoie de ajutor. Nu mă deranjează să-ţi fiu profesor.

— Să joci rolul diavolului, nu-i aşa?

O privi zâmbind.

— Mi s-a spus mai rău de atât şi, da, sunt convins că vei crede ce este mai rău când vom termina. Între timp, vei accepta cu graţie ajutorul meu.

Ea pufni.

Zâmbetul lui se transformă în râs.

— Foarte bine, fără graţie.

Îl privi. El ridică din umeri şi o ignoră din nou, sau cel puţin asta încercă. Măcar mâncarea îi dădea un motiv să nu se uite la ea. La naiba, era radioasă în acea dimineaţă în rochia ei din voal roz cu mov, cu părul perfect aranjat, cu cârlionţi pe frunte şi bucle perfecte la tâmple. Se întrebă dacă exista vreun moment când nu arăta încântător. Furia cu siguranţă nu îi lua din frumuseţe.

După câteva minute, timp în care continuase să bată cu degetul în masă, întrebă:

— Unde este mătuşa ta?

— Cu siguranţă, încearcă să se ascundă de proasta ta dispoziţie.

— Chiar trebuie să mă insulţi cu fiecare cuvânt pe care mi-l adresezi? izbucni ea.

— Asta am făcut? Mă întreb de ce.

Văzu cum i se înroşesc obrajii. Era evident. Se întrebă de ce nu purta machiaj pentru a obţine acel efect – nu, era mai bine că nu o făcea. Era mult prea frumoasă chiar şi aşa.

Nu îi răspunse imediat.

— Îi stă în obicei să nu coboare înainte de prânz. Sunt sigur că s-a trezit. Însă îi place să petreacă dimineţile singură în camera ei, brodând. Şi îi place foarte mult să citească. Pentru asta, preferă singurătatea. Probabil unul dintre cuferele ei era plin cu cărţi, nu am nici o îndoială.

— Nu aveam nevoie de atât de multe informaţii, mulţumesc!

— Nu eşti obişnuită cu discuţii simple, care nu te au pe tine în centrul lor?

Se înroşi chiar mai tare. Aha! În sfârşit, ceva care îi alungă strălucirea diafană şi o făcea să pară mai normală. Acum era limpede că din acest motiv nu se machia. Dacă ar fi făcut-o chiar foarte puţin, ar fi părut ca o iritaţie pe obrajii ei pali. Pentru a-şi lua gândul de la înfăţişarea ei, spuse:

— Te gândeai să o atragi de partea ta? Nu te deranja. Este de partea mea, fără îndoială.

Ea nu negă.

— Nu cred că este de acord cu ceea ce faci.

— Nici nu trebuie. Ştie că am aprobarea părinţilor tăi, ceea ce este suficient pentru ea. *Ar trebui* să fie şi pentru tine.

— Aprobare pe care ai obţinut-o în mod nesincer, profitând de consideraţia ridicolă pe care tatăl meu o are pentru titluri mai mari decât al lui.

El simţi amărăciunea din tonul ei şi îşi dădu seama că nu era prima dată când vorbea aşa despre tatăl ei. Se părea că nu-şi plăcea tatăl prea mult. Probabil nici contele de Durwich nu o iubea prea mult, având în vedere că încerca să o împingă spre o căsătorie pe care era evident că ea nu şi-o dorea.

Nu aşteptă un răspuns şi păstră tăcerea câteva minute. Nici măcar nu mai bătea în masă. Îl fixa cu privirea, ceea ce-l făcu să se simtă puţin stânjenit. Flirtase cu el fără ruşinare la Summers Glade înainte să se logodească din nou cu Duncan. O avertizase că bărbaţii din familia lui sunt cei care curtează şi că nu tolerează să fie curtaţi de femei avide după căsătorie. Era limpede că fusese atrasă de el, altfel nu ar fi fost atât de îndrăzneaţă. Însă asta se întâmplase înainte de perdaful pe care i-l trăsese din pricina furiei pe care i-o provocase insinuând că se culca cu Sabrina.

Îi vorbise foarte dur, iar de atunci nu-l mai putea suferi. Nici el nu o plăcea, iar faptul că nu se agreau avea să facă acea misiune şi mai dificilă pentru amândoi. Însă nu voia s-o determine să-l privească într-o lumină mai bună doar pentru a-şi uşura sarcina. Nici gând! Îi era deja destul de greu să-i ignore frumuseţea chiar şi fără să-i facă ea ochi

dulci.

— Dacă ai terminat micul dejun, rosti ea în cele din urmă, mi-ar plăcea să primesc un răspuns la întrebarea mea.

Terminase de mâncat numai pe jumătate, dar pusese atât de multe întrebări la care de fapt el nu-i răspunsese, încât o întrebă:

— Care dintre ele?

— De ce îmi faci asta?

— Ah, tot asta. Din foarte multe motive.

— Dă-mi numai unul!

— Le eşti antipatică tuturor, mai puţin numărului impresionant de bărbaţi care încă nu au descoperit că eşti o scorpie.

— Nu sunt scorpie. Asta însă nu are de-a face cu tine, aşa că da-mi alt motiv!

— Foarte bine, mi se pare foarte ciudat că o persoană atât de frumoasă ca tine poate fi atât de nefericită. Mi-am luat angajamentul să schimb asta, să fie fapta mea bună din acest an, să zicem aşa. Şi nu sunt de acord cu răspunsul tău la prima mea întrebare. Îmi pasă de cei discreditaţi, mereu mi-a păsat şi am încercat să îi ajut. În cazul tău, o pot face.

— Se ştie prea bine că eşti de partea lor, recunoscu ea. Chiar şi eu am auzit. Dar *nu* fac parte din această categorie. Şi faptul că insinuezi…

— Sigur că eşti, draga mea, o întrerupse el calm. Spune-mi o persoană care te place, în afara părinţilor tăi şi a şirului de idioţi despre care am vorbit mai devreme.

— Camerista mea, spuse ea părând mai degrabă triumfătoare pentru că reuşise să-i ofere un răspuns.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Cameristele nu se pun la socoteală.

— Du-te la naiba! spuse ea şi îl surprinse când se ridică de la masă.

— Unde pleci?

— Voi merge acasă, îl informă ea fără să privească înapoi.

El începu să râdă. Asta o făcu să se oprească înainte să ajungă la uşă.

— Vorbesc serios, replică ea şi se întoarse spre el, în cazul în care se îndoia. Voi găsi pe cineva care să mă ajute să ajung înapoi la Londra.

— Sunt sigur că vei reuşi, dar probabil că nu înainte de lăsarea serii. Şi apoi ce vei face? Vei îngheţa sau, chiar mai rău, te vei rătăci şi te vei transforma în gheaţă.

Rămase acolo nemişcată. Lui i se făcu milă de ea şi îi spuse:

— Întoarce-te, ia loc, şi îţi voi spune de ce nu este o idee bună. Poftim, mai ia o felie de pâine, adăugă Raphael, iar ea trecu pe lângă el, îndreptându-se spre celălalt capăt al mesei.

Ophelia îl ignoră. Ridică scaunul de pe care se ridicase şi îl lovi de podea pentru a-i arăta cât de furioasă era, ca şi cum el nu şi-ar fi dat seama, apoi se aşeză serioasă.

— Te ascult, bombăni ea.

El abia se putu abţine să nu râdă din nou. Reuşi să se controleze, dar pentru asta trebui să muşte din felia de pâine pe care o ţinea în mână. Gestul lui o făcu să mai aştepte un moment răspunsul, deşi stabiliseră deja că nu avea răbdare. Comportamentul ei teatral era însă amuzant, deoarece era real, nu prefăcut. Raphael avea sentimentul că astfel ea reuşea să obţină ceea ce îşi propunea. La lista defectelor ei, avea să adauge că era răzgâiată.

— Ei bine? spuse ea pe un ton mult mai rece.

Cu ochii în farfurie, îi răspunse:

— Am uitat să-ţi spun cât de îndepărtat este Alder’s Nest? Bunicul meu a cumpărat bucata asta de pământ în pustietăţile din Northumberland tocmai pentru că se afla foarte departe de orice altă localitate. Pe lângă asta, şi-a construit casa chiar în mijlocul ei.

— De ce? întrebă ea cu adevărat curioasă.

— Este o întrebare excelentă, pe care şi-a pus-o şi familia mea de nenumărate ori. Intenţia lui a fost să aibă un loc unde să se poată retrage, iar familia lui să se gândească de două ori înainte să-l viziteze. Nu l-a deranjat să

recunoască asta. Pe atunci, casa lui era plină de copii gălăgioşi.

— Nu cred că avea nevoie de un loc atât de fastuos pentru a fugi departe.

— Sigur că nu, dar, la urma urmei, era duce, zise el zâmbind. Nu i s-ar fi potrivit o reşedinţă modestă.

— Îşi ţinea amanta aici, nu? întrebă ea pe un ton batjocoritor.

Bine că înghiţise dumicatul de pâine, altfel s-ar fi înecat!

— Dumnezeule, modul tău de a gândi este de neînţeles! Nu, îşi adora soţia şi copiii! Niciodată nu a stat departe de ei mult timp. Pur şi simplu, o săptămână sau două pe an, avea nevoie de singurătate şi de linişte.

Ea ridică din umeri cu nonşalanţă, ca şi cum nu l-ar fi insultat pe el şi pe familia lui cu speculaţia ei nefondată.

— Doar am presupus.

— Nu, a fost o demonstraţie a reputaţiei tale de scorpie.

Tresări.

— Ba deloc!

— Având în vedere că nu îmi cunoşti familia şi cu siguranţă nu mi-ai întâlnit niciodată bunicul, afirmaţia ta maliţioasă şi meschină nu prea poate fi numită supoziţie. Apropo, dacă un bărbat are o amantă, nu o ţine într-un loc în care îi trebuie mai mult de o zi pentru a ajunge la ea.

— Presupun că vorbeşti din experienţă.

Iar făcea asta. Chiar nu îşi dădea seama? Oare se născuse atât de meschină şi de răzbunătoare?

Cu siguranţă, ea îşi dădu seama la ce se gândea el.

— Oh, haide, doar nu te aştepţi să fiu prietenoasă cu tine, nu? Nici măcar nu am început să te insult. Dă-mi timp, lucrez la asta!

Raphael se abţinu să nu râdă. Dumnezeule, nu se aşteptase să fie atât de isteaţă!

— Sigur că nu mă aştept să fii prietenoasă… încă. La asta lucrez eu, nu am vorbit aşa? Dar, da, vorbesc din experienţă. Nu ai auzit că sunt un crai renumit?

— Am auzit. Dar nu am crezut.

— De ce?

— Pentru că vei fi următorul duce de Norford, răspunse ea. Asta înseamnă că vei fi suficient de precaut ca să eviţi orice scandal pentru a nu-ţi păta reputaţia.

— Ah, înţeleg! Crezi că este ceva scandalos ca un bărbat necăsătorit să aibă o amantă?

Ea se încruntă.

— Ei bine, nu, cred că mă refeream la un bărbat însurat.

— Este în regulă, draga mea. Poţi să recunoşti că nu te-ai gândit deloc înainte să vorbeşti. Faci asta des, nu? Vorbeşti înainte să gândeşti?

Se înroşi din nou. Trebuia să o enerveze mai mult pentru a-i vedea acele pete roşii de pe obraji.

Îl îngână.

— *Dacă* ai terminat să mă împroşti cu noroi, să revenim la subiect.

— La motivul pentru care nu ar fi o idee bună să pleci?

— Ei bine, şi la asta. Doar nu te aştepţi să cred că această casă este atât de îndepărtată încât nu voi putea găsi pe cineva în apropiere care să mă ajute.

El chicoti.

— Nu există nimic în apropiere. Îi poţi întreba pe servitori. Îţi vor spune că locuinţa lui Bartholomew, construită pentru îngrijitor, este singura pe o rază de peste 90 de kilometri, iar cea mai apropiată piaţă este şi mai departe. Nu ai auzit când Nan a spus că tatăl ei va lipsi toată ziua pentru că este plecat la piaţă?

— Este intolerabil!

— *Acesta* este motivul pentru care te-am adus aici în loc să mergem la una dintre celelalte proprietăţi ale mele. Cel puţin aici eşti liberă să cutreieri liniştită.

— Ca şi cum nu aş fi încuiată cu lacăt şi cheie?

— Exact.

Ea clipi.

— Nu vorbeam serios.

— Ştiu, dar eu vorbesc foarte serios. Cu cât realizezi mai repede cât de mult îmi doresc să te ajut, cu atât vom pleca mai curând de aici.

— Şi cum propui să mă ajuţi? În tonul ei se simţea sarcasmul. Vei deschide o şcoală de vrăjitorie? Vei răpi elevii pentru a-i aduce aici?

— Nu fi ridicolă!

— Planul tău este ridicol, dar, dacă nu există o sală de clasă în care să îţi răspund, ce ai de gând să faci?

— Nu am încercat ceva atât de complicat până acum, dar ce-ar fi să o luăm pas cu pas şi să vedem ce iese?

O treabă destul de dificilă.

— Având în vedere că oricum mă consideri o cauză pierdută, de ce nu recunoşti că ai făcut o greşeală când m-ai luat acasă la tine?

— Dacă te-aş fi considerat o cauză pierdută, nu te-ai mai fi aflat aici. Şi nu, să te iau acasă nu este o opţiune. Încă.

Raphael rânji.

— Răspunsul tău la întrebarea mea legată de motivul pentru care ai decis să te amesteci în viaţa mea nu m-a satisfăcut. Te-ai gândit vreun pic că poate îmi place felul meu de a fi? Că nu mi-aş dori să fiu altfel?

— Prostii! Eşti nefericită, iar din acest motiv te străduieşti să-i faci pe toţi cei din jurul tău la fel de nefericiţi. Este al naibii de evident, Ophelia, chiar şi un copil poate observa! Oh, Dumnezeule, să nu îndrăzneşti să plângi!

Ea ieşi în fugă din încăpere, ascunzându-şi lacrimile care îi inundaseră ochii. El nu încercă să o oprească. Lacrimi blestemate! Punctul lui slab erau lacrimile adevărate ale unei femei, însă nu-şi dorea ca ea să afle pentru a folosi asta împotriva lui. Însă nu se aşteptase să-şi atingă ţinta când venise vorba de motivul comportamentului ei. Acum întrebarea era ce o făcea nefericită.

Capitolul 10

— Hai, opriţi-vă, spuse Sadie mămoasă când intră în dormitorul Opheliei. O să vi se înroşească ochii!

Ophelia se ridică din patul în care plângea cu suspine. Nu ştia exact motivul pentru care plângea, dar cumva se simţi mai bine că îşi descărcase emoţiile.

— Roşul se va potrivi bine cu rochia asta, remarcă ea.

— Roşul nu vă vine bine nicicum. Nu este o culoare care să vi se potrivească. Ce v-a făcut să plângeţi? Ieri eraţi atât de nervoasă încât nici nu aţi vorbit cu mine, iar acum plângeţi din nou?

— Nu este un bărbat amabil. Nu îmi vine să cred că m-am gândit chiar şi o clipă la posibilitatea de a-mi fi soţ.

— Va moşteni un titlu important, îi oferi Sadie o scuză.

— Ca şi cum mi-ar păsa de asta! Titlul era pentru tatăl meu. Nu va fi de acord să mă mărit cu cineva care nu are un titlu mai mare decât al lui.

— Ştiţi, când s-a întors în oraş, am auzit bârfe despre el şi fetele cărora le-a frânt inima când a plecat. Iar asta nu doar din pricina titlului şi averii, ci şi a şarmului său.

Ophelia oftă.

— Cu mine nu este şarmant.

— Atunci poate că aţi fost atrasă de chipul frumos al vicontelui. La urma urmei, este un bărbat arătos.

Ophelia ar fi vrut să o contrazică, dar nu putu. O enervă şi mai mult faptul că un bărbat atât de frumos putea fi atât de ticălos.

— Ai avut noroc?

O trimisese pe Sadie să afle unde se afla trăsura lor. Nu crezuse că una din ele ar fi putut să o conducă, însă putea folosi caii. Însă se gândise la asta înainte se afle cât de departe în pustietate le dusese Raphael.

— Trăsura este în grajd, răspunse Sadie. Caii însă nu, iar servitorilor li s-a poruncit să nu vorbească cu noi despre

plecare.

— Nu mă surprinde. Ophelia oftă. Să ştii că am rămas captive aici.

— Asta am înţeles şi eu. Dar pentru cât timp?

— Până când va realiza că a depăşit orice limită aducându-mă aici.

— Deci nu v-a adus aici pentru a profita de dumneavoastră?

Ophelia simţi cum furia o cuprinde iar.

— Şi eu am crezut acelaşi lucru, dar m-am înşelat. Nici măcar nu mă place. De aceea nu are niciun sens faptul că vrea să mă ajute.

— Să vă ajute? Sadie se încruntă. Cum v-ar putea ajuta faptul că v-a răpit? Tare aş vrea să ştiu!

— Intenţionează să-mi arate ce persoană rea şi groaznică sunt, spuse Ophelia sarcastic. Pare că nu va fi mulţumit până când nu mă voi schimba şi nu voi lăsa dâre de dulceaţă în urma mea pe modelele lui de marmură.

Sadie râse în hohote.

— *Asta* v-a spus? Ce tică…

— Vorbea serios.

— Atunci trebuie să-i arătaţi cât de dulce puteţi fi!

— Ba nu!

— Ştiu că sunteţi prea supărată pentru a face asta, dar dacă astfel vom ajunge acasă… Ei bine, lăsaţi-o aşa! Nici măcar nu cred asta. Sunteţi sigură ca nu vă iubeşte în secret şi v-a adus aici pentru a vă curta în voie? Mi se pare că are mai mult sens. La urma urmelor, aţi început cu stângul.

— Iar de atunci numai aşa o ţinem. A recunoscut că nu mă place, Sadie.

Sadie nu fu convinsă.

— Să ştiţi că asta ar putea fi o strategie. Este un truc vechi.

— Care?

— Să vă facă să credeţi că nu-l puteţi avea, zise Sadie cu înţelepciune. Pe unii oameni asta îi face să dorească pe cineva şi mai mult.

Ophelia oftă.

— La mine nu va funcţiona.

— Dar el nu ştie… încă.

Ophelia se încruntă. Poate că trebuia să se gândească la asta… Nu, era stupid. Pe de altă parte, explicaţia lui Raphael era şi mai stupidă. Să o transforme? Cum ar fi putut când nu ştia nimic despre ea şi despre ceea ce o motiva?

Clătină din cap către camerista ei.

— Crede-mă, ştiu când un bărbat are sentimente ascunse. Locke mă insultă cu fiecare cuvânt pe care mi-l adresează. Îi face plăcere când îmi spune că nimeni nu mă place. Mi-a spus că sunt maliţioasă şi duşmănoasa. Este la fel de rău ca Mavis. Chiar m-a făcut scorpie!

— Trebuie să recunoaşteţi că uneori puteţi fi astfel.

— Am motive! M-am săturat de atâta minciună, care a înflorit odată cu deschiderea sezonului. Atâta minciună încât nu mai pot avea încredere în nimeni, cu excepţia ta şi a mamei. În plus, ştii că jumătate din lucrurile pe care le spun şi pe care le fac sunt voite. Uneori, pur şi simplu nu-mi pot controla amărăciunea.

— Ştiu, zise Sadie, apoi se aşează lângă Ophelia şi îi puse o mână pe umăr.

— Doare.

— Ştiu, repetă Sadie oftând. V-am spus că ninge? Asta am venit să vă spun, zise Sadie înainte ca ea să înceapă să plângă iar.

— Da?

În alte condiţii, vestea ar fi încântat-o, fiindcă adora să vadă zăpada căzând. Însă în acest moment era prea tristă pentru a se putea bucura de una dintre puţinele ei plăceri. Privi spre ferestre, toate patru acoperite de draperii albe simple, care permiteau luminii să pătrundă în încăpere. Îşi dori să o fi lăsat pe Sadie să tragă draperiile de dimineaţă, în loc să îi spună să nu se deranjeze căci oricum nu era nicio privelişte care să merite.

Opheliei i se oferise o cameră pe colţ, cu multe ferestre care dădeau spre vasta întindere. Era o cameră

bună, dar care nu fusese neapărat destinată unei femei. Dacă Raphael fusese sincer când spusese că bunicul lui venea acolo numai pentru a se bucura de singurătate, probabil că toate dormitoarele arătau astfel. Camera nu era luxoasă, dar găsi un birou din lemn de cireş foarte frumos ornat, precum şi un scaun capitonat cu catifea fină. Între ferestre şi perete, se afla un fotoliu pentru citit. Pe partea cealaltă se aflau o bibliotecă şi un dulap ce avea o oglindă pe interiorul uşii. Lămpile aflate pe noptierele patului erau simple, dar răspândeau o lumină caldă seara, când erau aprinse.

Podeaua era acoperită în întregime de un covor în nuanţe de maroniu şi mov, care se potrivea cu şemineul acoperit cu marmură, ceea ce îi permitea să meargă prin cameră desculţă. Pe fiecare perete se aflau tablouri care reprezentau scene variate, de la copii jucându-se pe câmp la o stradă de oraş aglomerată, o femeie care părea mai degrabă tristă sau o vază cu o singură floare. Cu siguranţă, reuşeau să înveselească încăperea.

Pentru un bărbat care se bucura de casă doar câteva săptămâni pe an, era o extravaganţă să mobileze complet o locuinţă atât de mare. Auzise că familia Locke era foarte bogată. Probabil aşa era. Pentru ea, oricum nu conta. Din partea ei, moştenitorul putea să facă tot ce-l tăia capul cu banii familiei.

Se abţinu să privească afară, dar apoi se îndreptă spre cea mai apropiată fereastră, dădu la o parte una dintre draperii şi privi cum cădea zăpada. Fulgii erau foarte mari. Când se uită în jos, observă că pământul era aproape acoperit.

— Ce frumos! spuse ea.

Sadie i se alătură pentru a se bucura de aceeaşi privelişte.

— Mă gândeam că o să vă placă.

— Măcar stratul de zăpadă este suficient de gros pentru a ascunde faptul că sub ea nu se afla nimic demn de privit.

— Bucătăreasa mi-a zis că este foarte frumos aici în

anumite perioade ale anului, când totul înverzeşte. Vă imaginaţi cum ar fi să priviţi în depărtare şi să vedeţi doar vegetaţie?

— Cred că este frumos, recunoscu Ophelia, deşi florile nu îi trezeau interesul atât de mult precum zăpada.

— Dacă o va ţine aşa, până dimineaţă se va aşterne un covor alb imaculat, prezise Sadie.

Nu că ar fi interesat-o pe Ophelia.

— Crezi? spuse ea entuziasmată.

— Suntem departe spre nord, aşa că probabil va dura o vreme. Ninge atât de tare, încât nu m-ar mira să continue peste noapte. Să vă despachetez haine mai călduroase?

Sadie o cunoştea bine. Opheliei îi plăcea să se plimbe prin zăpada proaspăt căzută dacă era un strat suficient de gros încât paşii ei să nu atingă pământul.

— Ai putea foarte bine să despachetezi totul, răspunse Ophelia oftând. Nu o lăsase pe Sadie să facă asta cu o seară în urmă, insistând că nu ar trebui să rămână. Nu cred că vom pleca, cel puţin în următoarele zile, adăugă ea, apoi se întoarse spre Sadie, deschizând larg ochii pentru ca aceasta să-i poată analiza. Nu mi s-au înroşit prea rău ochii, nu?

— Aveţi de gând să vă luaţi iar la harţă cu el, nu? ghici Sadie.

Ophelia nu nega că mergea să-l caute pe Raphael, acum că recăpătase controlul asupra propriilor emoţii.

— Spune-mi!

Camerista negă şi îi spuse:

— Convingeţi-vă singură! Acolo se află o oglindă care *nu* vă e duşman.

— Sadie! zise Ophelia pe un ton ameninţător.

— Nu sunt deloc roşii. Păcat. Nu ar fi stricat ca el să ştie că aţi plâns. Sentimentul de vină poate face minuni.

— Ştie, rosti Ophelia pe un ton nemulţumit. Pentru a simţi vina, un bărbat trebuie să aibă conştiinţă, dar sunt sigură că diavolii nu au.

Capitolul 11

Deşi îl căută, iar el stătea acolo pe canapea, Ophelia nu-l zări imediat în salon, chiar dacă draperiile erau trase. Zâmbi când observă că încă ningea destul de tare.

— Te simţi mai bine? întrebă Raphael.

Îl observă pe canapea, iar zâmbetul îi dispăru. El puse pe masă cartea pe care o citea şi îşi dădu jos jacheta, probabil din cauza focului dogoritor din şemineu. Lângă el, pe canapea, se afla şi Esmeralda. Camera era mare, cu trei canapele şi câteva fotolii confortabile. Femeia îşi ridică privirea din cartea pe care o citea şi o salută pe Ophelia cu o mişcare a capului.

— Bună dimineaţa, dragă. Încă este dimineaţă? Probabil că e mai târziu, pentru ca deja îmi este foame. Nu iau micul dejun, iar asta înseamnă că abia aştept prânzul.

Ophelia îi oferi un zâmbet drept răspuns mătuşii lui Raphael.

— În bucătărie este mare agitaţie, aşa că probabil nu va dura mult, Lady Esme.

— Da? spuse Esmeralda, care nu o auzise prea bine. Voi merge să-i grăbesc, apoi voi aştepta în salonul de luat masa. Mă însoţeşti?

— Imediat, zise Ophelia puţin mai tare, însă fără a ridica tonul. Mai întâi vreau să schimb câteva cuvinte cu nepotul dumneavoastră.

— De ce mi se pare că sună ameninţător? întrebă Raphael după ce mătuşa lui părăsi încăperea.

— Glumeşti, Lord Locke, dar situaţia asta nu este amuzantă.

— Ba chiar deloc, având în vedere că de când ai venit aici tot ce ai făcut a fost să strigi, să comentezi şi să te plângi.

— Pe bună dreptate. Sau aveai impresia că îţi voi mulţumi pentru că mă ţii prizonieră?

El oftă lung, iar ei nu i se păru deloc firesc.

— Vino şi aşază-te! Spune-mi Rafe. Toţi prietenii îmi spun astfel. Ea îl fixă cu privirea, ceea ce-l făcu să zâmbească. Chiar şi duşmanii îmi spun aşa. Serios! Eu îţi voi spune Pheli, dacă nu te deranjează. Mai puţină formalitate între noi va...

— Mă deranjează.

— Foarte rău. Cum îţi spuneam înainte să mă întrerupi nepoliticos, mai puţină...

— Chiar mă deranjează, îl întrerupse ea din nou. Deşi nu-i păsa dacă îl enerva, la acest aspect nu avea să renunţe, astfel încât decise să-i explice: Aşa îmi spuneau prietenii în copilărie. Cât timp am crezut că sunt prietenii mei, nu m-a deranjat deloc, dar am aflat că nu erau. Aşadar, este un nume pe care îl asociez cu minciunile şi cu dezamăgirea, iar de fiecare dată când îl aud, îmi amintesc de trădarea lor.

Nu se aşteptase să-l lase fără cuvinte, însă el nu spuse nimic şi o privi cu un amestec de confuzie şi... milă? Ar fi făcut bine să n-o compătimească. Ea nu ar fi tolerat asta.

Raphael îşi reveni şi întrebă:

— Chiar atât de neobişnuită a fost copilăria ta?

— Nu deschide acest subiect! îl avertiză ea. Vorbesc serios.

Raphael ridică din umeri.

— Ei bine, nu mă ajută. Numele Ophelia este prea pretenţios şi, aşa cum îţi spuneam, sau încercam înainte să mă întrerupi de două ori, vom obţine rezultate mai multe şi mai repede cu mai puţină formalitate. Atunci ce zici de Phelia? Nu, gata, ştiu! Phil! Cam masculin, dar...

— Bine, sări ea. Phelia este bine.

— Mă gândeam eu, rosti el şi zâmbi.

Ea miji ochii, iar el îi răspunse cu o privire nevinovată. Tacticile lui erau deplorabile, dar cel puţin erau evidente. Nu încerca să o facă să cedeze, ci se folosea de afectarea lui elegantă.

Se ridică, deoarece ea nu acceptase să ocupe locul pe

care i-l oferise, şi întrebă:

— Voiai să vorbim despre ceva anume, aşa cum i-ai sugerat mătuşii mele.

— Da, dar... putem merge în foaier? Nu ştiu cum suporţi căldură asta.

— Mă bucur de compania mătuşii mele. Ea are nevoie de mai multă căldură decât noi.

— Ştiu. Tocmai de aceea am aprins coşul pentru jar în trăsură. Mă rog, nu mai contează. Probabil mă voi obişnui.

— Deci *poţi* să faci concesii? întrebă el cu o uimire exagerată. Sunt impresionat.

— Nu e cazul. Ţi-am spus că îmi plac oamenii mai în vârstă. Ascultă aici, *Rafe!* Dacă eşti sincer, deşi încă mă îndoiesc, ai grijă! Dacă eşti sincer când spui că ai un scop precis pentru care sunt aici, ai face bine să încetezi să mă înfurii cu insultele tale de fiecare dată când discutăm.

Păru gânditor.

— Nu pari furioasă, concluzionă el.

— Aşteaptă numai!

El râse.

— Ar trebui să nu mai fi atât de spirituală, Phelia. Nu eşti cunoscută pentru asta.

— Sigur că nu. Dar acum nu sunt printre prieteni pentru a fi nevoită să am grijă ce vorbesc.

— Sunt de acord că nu suntem prieteni, dar cred că nu ai înţeles bine. Când eşti printre prieteni, nu trebuie să fii precaută.

— Nu, am spus corect.

— A, înţeleg, ghici el. Vrei să spui falşi prieteni.

— Ce isteţ eşti! Acum *eu* sunt cea impresionată.

El râse din nou, chiar mai tare. La naiba, ea nu încerca să îl amuze! Se întoarse să privească pe fereastră, ceea ce îi aminti de motivul pentru care venise să-i vorbească. Aştepta cu nerăbdare să meargă afară la zăpadă şi voia să se asigure că nu avea să-i strice cheful împiedicând-o din cauza gândului că putea încerca să fugă.

— Dacă va continua să ningă, mâine voi merge la o plimbare. Asta voiam să îţi spun.

Se întoarse pentru a-i vedea reacţia. Era posibil ca el să o împiedice să iasă din casă şi tocmai de aceea îi spusese ce intenţiona să facă. El doar păru curios.

— De ce ai vrea să faci asta? Am crezut că toate femeile sunt ca sora mea, care refuză să iasă dacă ninge. Jură că s-ar topi.

— Nu voiam să spun că voi ieşi dacă va ninge, îl corectă ea. Voi aştepta până când va înceta. Însă nu voiam să crezi că voi încerca să merg altundeva, ci doar la o plimbare.

— Deci îţi place zăpada proaspăt căzută? Nu credeam că există cineva care să se bucure la fel de mult ca mine de ea. Ba chiar mă gândisem şi eu să ies la plimbare.

— Nu, nu o răvăşi până…

— Până ce nu o faci tu? o întrerupse Raphael.

Ea zâmbi. Nu se putu abţine.

— Da, răspunse Ophelia, fără să realizeze că se înroşise.

Capitolul 12

Prânzul cu Ophelia şi mătuşa lui fu surprinzător de plăcut. Raphael reuşise să se relaxeze şi pentru o clipă nu se mai gândi la sarcina deosebit de grea pe care o avea. Nu avu nevoie să întreţină conversaţia. Ba, mai mult, în cea mai mare parte a timpului, fu exclus din ea.

Ophelia se simţea în elementul ei discutând despre Londra. Imediat ce află că Esmeralda mersese în oraş numai de două ori în viaţă, prima dată pentru debutul în societate şi a doua oară pentru a se întâlni cu avocatul fratelui ei când îi murise soţul, Ophelia îi făcu o descriere a Londrei, pe care o cunoştea foarte bine. Bond Street! Dumnezeule, când două femei începeau să vorbească despre cumpărături, prezenţa bărbatului devenea inutilă. Descrisese însă şi parcurile din oraş, evenimentele sociale ale sezonului, teatrele, chiar şi palatul, pe care îl vizitase în

copilărie.

La desert, el observă că discuţia nu se învârtise în jurul Opheliei. Nu spusese Mavis că frumuseţea asta de fată era fericită doar dacă se afla în centrul atenţiei, că se asigura ca totul să se învârtă în jurul ei? Şi totuşi, Ophelia nu vorbise deloc despre ea, ci încercase să o distreze pe mătuşa lui vorbind despre lucruri care îi erau cunoscute.

Chiar râsese şi o făcuse şi pe mătuşa lui să râdă de câteva ori. Una dintre poveştile pe care le spusese era despre mama ei.

— Mă luase să cumpărăm pălării care să se potrivească cu noua garderobă pe care o comandasem pentru sezonul acela. Luasem deja mostre de materiale, iar la mercerie aveam de unde alege. Dar proprietarul era sigur că avea în depozit exact ce căutam noi, o catifea albastră, aşa că ne-a invitat să-l urmăm. Era însă un magazin vechi. Uşile nu erau destul de largi, iar mama a rămas blocată în prag.

— Glumeşti, aşa-i, dragă? zise Esmeralda neîncrezătoare. Recunoaşte!

— Nu, deloc. Are o slăbiciune pentru dulciuri, iar în timp a ajuns să i se îngroaşe talia. Niciodată până atunci nu rămăsese blocată în uşă, deoarece de obicei trece prin ele invers, doar pentru a fi sigură, însă în acea zi era distrasă şi pur şi simplu m-a urmat. Din nefericire, uşa era prea îngustă pentru a se strecura, iar ea s-a gândit că poate să se împingă prin ea.

— Şi a rămas blocată?

— Exact! chicoti Ophelia. Bietul proprietar s-a panicat. Era singura ieşire din depozit.

Esmeralda râdea în hohote.

— Şi cum s-a terminat totul?

— Ei bine, deoarece nu venea nimeni să ne ajute, am împins-o înapoi împreună cu proprietarul.

— Şi aţi reuşit?

— Nu!

— Atunci ce aţi făcut?

— În cele din urmă, mama a râgâit.

— Oh, Dumnezeule! spuse Esmeralda, ştergându-şi lacrimile de atâta râs. Atâta gaz avea?

Ophelia râse din nou.

— Ne opriserăm să luăm prânzul înainte de a merge la mercerie. Pur şi simplu nu avusese timp să digere tot.

Ce experienţă incredibilă era să o audă pe Ophelia râzând! Ochii îi sclipeau, iar trăsăturile feţei deveniseră mai puţin aspre. În timp ce râsese, i se desprinsese o buclă blondă. Cumva, şi-o imaginase alergând până la cea mai apropiată oglindă pentru a o aranja, dar ea pur şi simplu o dădu discret într-o parte, apoi păru să nu se mai gândească la asta.

Era şocat, deşi ea nu observă, deoarece aproape că uitase de prezenţa lui. Realiză însă că nu o mai văzuse niciodată simţindu-se atât de bine cum o făcuse în acea zi în casa lui. Nici nu o mai auzise vreodată pe regina de gheaţă râzând sincer. Nu, din acea clipă nu o mai putea numi astfel!

Începuse din nou să aibă îndoieli. Avea sentimentul că vedea o faţă a Opheliei pe care nimeni nu o mai văzuse. Se gândise la asta şi în salon, când îl făcuse să râdă. Iar când recunoscuse că se bucura de una dintre puţinele plăceri ale vieţii – să lase urme de paşi în zăpada proaspăt căzută –, aproape că-l doborâse cu zâmbetul ei timid. De ce o ascundea pe această femeie vivace, amuzantă, ca nimeni să nu-i aprecieze calităţile?

Mai târziu, în acea după-amiază, lacheul Esmeraldei ajunse cu scrisoarea de la Sabrina. Probabil că era ocupată să organizeze nunta cu Duncan, dar îşi făcuse timp pentru a-i răspunde imediat. Dar scrisoarea îi risipi îndoielile.

Aşteptă până după cină. Poate că nu ar fi trebuit. Indispoziţia lui făcu cina destul de anostă, foarte diferită de prânzul vesel pe care îl împărtăşiseră mai devreme. Esmeralda merse sus de îndată ce putu, căci tăcerea o făcea să se simtă inconfortabil. Ophelia încercă să facă acelaşi lucru, dar el nu avea să o lase să scape.

— Mă însoţeşti în salon să bem ceva? sugeră el când ea se ridică de la masă pentru a o urma pe mătuşa lui.

— Aş prefera să nu merg, răspunse Ophelia. A fost o zi lungă.

— Nici vorbă! Vino, vei avea timp să te odihneşti. Acum este vremea să începem...

— Ce anume? îl întrerupse ea, devenind brusc defensivă. Disecarea mea?

— Aş prefera să o consider o examinare a motivelor. Arătă spre uşă. Mergem?

Îl urmă în salon, rigidă. Se aşeză pe prima canapea, la fel de rigidă. Raphael se îndreptă spre masa pe care se afla băutura, care rămăsese în acelaşi loc de la ultima lui vizită. Turnă două păhărele de coniac şi se aşeză alături de Ophelia pe canapea înainte să-i ofere unul. Ea îi făcu semn să-l lase deoparte.

— Foarte bine, spuse el ridicând din umeri şi lăsă jos unul dintre păhărele. Am senzaţia că am nevoie de el mai mult decât tine.

— Pfiu!

— Ştii, spuse el gânditor, dacă vei adopta atitudinea asta defensivă, nu vom ajunge nicăieri. Presupun că îţi doreşti să te întorci la Londra cât mai curând.

— Aşa este. Dar toată şarada asta a fost ideea ta, nu a mea, aşa că hai să terminăm odată!

— Foarte bine. Am o listă a greşelilor tale, Phelia. Nu le voi menţiona pe toate, altfel vom sta aici toată noaptea, ci vom discuta despre ele pe rând. Astăzi vom vorbi despre una dintre principalele acuzaţii care ţi se aduc, aşa cum eu şi cei mai mulţi dintre noi considerăm, şi anume plăcerea ta de a răspândi zvonuri primejdioase.

— Ah, da, sunt atât de bârfitoare! zise ea rece. Mi-ai spus asta de nenumărate ori. De fapt, am răspândit numai un singur zvon.

— Trei, o corectă el.

Tresări.

— Trei? Ce alte zvonuri crezi că am răspândit?

— Răbdare, draga mea. Îţi aminteşti? Astăzi vom vorbi numai despre zvonul pe care recunoşti că l-ai răspândit, şi anume defăimarea lui Duncan.

— Cine a fost rănit de zvonul că este un barbar? întrebă ea. El cu siguranţă nu a fost.

— Nu mulţumită ţie.

— Prostii! Oamenii trebuiau doar să-l întâlnească pentru a realiza că erau numai speculaţii şi că nu era nimic cu adevărat barbar la el.

— Şi asta ţi-a dat dreptul de a-i păta numele?

— Cum am făcut asta? Numindu-l barbar? Venea din Highlands! Oricine, cu excepţia tatălui meu, ştie că toţi cei din Highlands sunt prea puţin civilizaţi.

O privea fără să-i răspundă. După câteva momente, ea oftă.

— Foarte bine, este doar un mit. Evident, cei din Highlands pot fi foarte civilizaţi. Recunosc că, dacă nu aş fi fost atât de disperată încât nu mai ştiam ce să fac, nu aş fi procedat astfel.

— De ce erai disperată?

Bolborosi ceva ce el nu pricepu, aşa că întrebă:

— Poftim?

— Am spus că mi-era teamă că putea fi cu adevărat un barbar. Nu sunt singura care a crezut acest mit despre cei din Highlands, să ştii.

— Aşadar, teama este scuza ta? Teama este uşor de înţeles.

— Nu.

Nu-i venea să creadă. Îi dăduse un motiv aproape acceptabil pentru ceea ce făcuse, iar acum nega?

— Nu?

— Nu a fost doar frica. A fost şi furia. Nu am răspândit acel zvon pentru a-l răni pe Duncan. L-am răspândit pentru tatăl meu. Nu voiam să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l întâlnisem niciodată. Mi-era teamă de cine ar *putea* fi. Iar pe lângă asta, nici măcar nu m-au întrebat dacă vreau să mă logodesc cu el. Eram furioasă pe tatăl meu deoarece nu voia să înţeleagă! Aşa că am vrut ca el să audă zvonurile şi să mă scoată din logodna asta nenorocită.

— Ceea ce nu s-a întâmplat, deci presupun că nu a auzit niciodată zvonurile.

— Oh, sunt sigură că le-a auzit, doar că nu i-a păsat, răspunse ea încet.

— Nu ţi-a trecut prin minte să-i spui pur şi simplu lui Duncan ce simţi în loc să acţionezi singură şi să-l insulţi pentru ca el să rupă logodna?

Ophelia râse cu amărăciune.

— Şi Duncan m-a întrebat asta, dar m-am temut că, odată ce mă va vedea, nu voi reuşi să scap niciodată de el.

— Din cauza frumuseţii tale? Detest s-o spun, draga mea, dar unii bărbaţi chiar apreciază bunătatea şi sinceritatea mai mult decât frumuseţea.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Înţeleg de ce tu şi Duncan sunteţi prieteni atât de buni. Chiar gândiţi la fel.

— Cum aşa?

— Mi-a spus şi el aproape acelaşi lucru, deşi le-a numit calităţi veritabile pe care bărbaţii le preferă. Îţi voi spune ce i-am spus şi lui. Am primit sute de cereri în căsătorie, lucru care dovedeşte ce preferă majoritatea bărbaţilor. Cele mai multe propuneri au venit din partea unor bărbaţi care abia mă cunoşteau. Cum i-ai numit? O mare de idioţi? Sunt total de acord.

El nu se putu abţine să nu zâmbească.

— În apărarea bărbaţilor, în general, voi sugera că probabil cei mai mulţi dintre ei au fost fermecaţi de tine, şi pe bună dreptate. Datorită popularităţii tale, au considerat că este nevoie să se grăbească pentru a îndepărta competiţia. Cred că din cauza asta au dat năvală să te ceară în căsătorie înainte de a avea şansa de a te cunoaşte.

— Oh, desigur, iar din punctul tău de vedere, odată ce m-ar fi cunoscut, acei bărbaţi m-ar fi dispreţuit la fel ca tine şi ca Duncan. Deşi Duncan a recunoscut că, dacă nu l-aş fi insultat când ne-am întâlnit, ar fi încercat să mă recâştige. După ce a dat cu ochii de mine, a fost încântat de logodnă. Eşti singurul bărbat pe care l-am întâlnit care nu a fost vrăjit de chipul meu la prima vedere.

Păru surprinsă de propriile cuvinte. Îl privi chiar gânditoare, ceea ce îl făcu să se simtă inconfortabil.

— Nu trebuie să insinuezi nimic, o avertiză el. Pur şi simplu nu intenţionez să mă însor secolul ăsta.

— Adică niciodată?

— Exagerez, răspunse el oftând. Cel puţin nu în următorii zece ani. Tatăl meu este foarte înţelegător în această privinţă, probabil pentru că nici el nu s-a însurat devreme. Astfel a nu mă împinge la însurătoare.

— De aceea ai plecat din Anglia? Deoarece fiecare mamă din Londra te dorea pentru fiica ei?

— Faci să sune mai rău decât este, dar da, nu aveam chef de asta. Mi se părea că la orice pas aveam să întâlnesc o domnişoară care încerca să-mi intre pe sub piele. Pur şi simplu mă săturasem. Nu făcusem nicio călătorie îndelungată, aşa că mi s-a părut un moment potrivit să scap. Dar să revenim la problema noastră.

— Sigur, răspunse ea cu asprime. Ador să fiu luată la rost! Da, să revenim la asta!

El se încruntă.

— Nu iei lucrurile în serios, Phelia.

— Oare? Poate pentru că nu văd niciun motiv şi continui, având în vedere că deja am recunoscut că niciodată n-aş fi răspândit acest zvon dacă în acel moment nu aş fi avut acele sentimente de frică şi de furie deopotrivă. Dar trebuie să îţi mai mărturisesc ceva. Al doilea defect al meu este furia. Nu ţine de mine, dar odată ce s-a dezlănţuit, nu o mai pot controla.

— Nu mă surprinde, dragă, spuse el cu răceală. Mi-am dat deja seama.

— Serios? Atunci m-ai provocat intenţionat?

— Deloc. Doar că eşti prea sensibilă în ceea ce priveşte defectele tale.

— Pentru că le detest, pe fiecare în parte.

În acea căldură sufocantă, se priviră un lung moment, până când el întrebă:

— Atunci de ce te împotriveşti efortului meu de a te ajuta să scapi de ele?

— Am refuzat oare să vorbesc cu tine? Oare te-am mai trimis la naiba… în ultima vreme?

El izbucni în râs.

— Nu, nu în ultima vreme. Vrei să spui că eşti gata să cooperezi? Pentru binele tău?

— Nu pentru binele meu. Doar pentru a pleca mai repede de aici.

Raphael oftă.

— Nu este chiar atitudinea la care am sperat, dar e mai bine decât să nu cooperăm deloc. Permite-mi să te întreb ceva. Dacă ai avea şansa să faci lucrurile altfel, ai alege altă cale să rupi logodna cu Duncan?

— De ce nu mă întrebi, în schimb, dacă aş fi avut alternativă? Află că nu am avut. Nu ai înţeles când ţi-am spus că eram *disperată?*

— Deci nu regreţi nimic?

— Sigur că regret. În ciuda a ceea ce crezi, nu am făcut-o cu răutate. Nu am încercat să-l rănesc, ci doar să scap de el. Ba chiar mai târziu am recunoscut că ar fi fost potrivit. Cel puţin titlul lui l-ar fi încântat pe tata.

— Dar pe tine nu?

— Există un singur lucru pe care mi-l doresc la un soţ, iar acela nu este titlul. Acesta este criteriul tatălui meu pentru a-şi alege ginerele, nu al meu.

— Şi care este lucrul acela?

— Nu cred că informaţia asta are legătură cu scopul tău, nu-i aşa?

— Nu, dar m-ai făcut curios.

— Foarte rău, spuse ea cu un zâmbet afectat.

Capitolul 13

— Încă o jupă? sugeră Sadie. Am scos nasul afară, iar în dimineaţa asta este mai frig decât mi-am imaginat.

— Ai mai călătorit vreodată atât de departe în nord? Eu nu, dar cu siguranţă este mult mai frig decât ne-am obişnuit noi. Şi deja port trei! se plânse Ophelia.

— Aţi găsit şosetele acelea de lână pe care vi le-am

scos?

— Da. Acum încetează să te mai agiţi!

— Mi-ar fi plăcut să fi luat cizmele de călărie. V-ar fi protejat gambele mai bine decât ghetuţele astea scurte de călătorie.

În cele din urmă, Ophelia zâmbi.

— Nu aveam loc pentru ele. Vrei să nu mă mai sâcâi? Voi fi bine în haina asta groasă de catifea şi în pelerină. Mă duc doar la o scurtă plimbare. Dacă mi se face prea frig, mă întorc, îţi promit.

Câteva minute mai târziu, se grăbi pe scări, cu pelerina ei de blană, haina albastră închisă până la gât şi cu manşonul de blană prins de talie pentru a nu-l pierde. Era încă devreme. Spera să se bucure de plimbarea pe care o aşteptase cu nerăbdare fără să dea peste inamicul ei.

Mai târziu, spre amiază, ar fi fost timpul potrivit pentru a continua lista ei lungă de greşeli despre care vorbise Raphael. Seara trecută fusese suficient de dureroasă. Nu-i plăcea să i se amintească de toate regretele. Nu avea prea multe, dar acelea o întristau, iar ea ura să fie tristă. Oare ce spera el? Că avea să fie nefericită şi tristă, apoi – iată! – apărea o femeie schimbată? Pufni în sinea ei.

Prima lor analiză a aşa-zisei ei răutăţi nu fusese atât de rea precum crezuse ea. Se hotărâse să fie sinceră. Nu era mereu. Nu i se părea un defect, ci un avantaj, căci adevărul nu o ajuta mereu, însă minciunile da. Era un obicei pe care-l împrumutase de la aşa-zişii ei prietenii care nu erau niciodată sinceri cu ea, flatând-o mereu şi spunându-i ceea ce *credeau* că voia să audă. În plus, dacă ar fi fost sinceră cu ei, aceştia s-ar fi simţit atât de jigniţi încât ar fi plecat definitiv, iar ea prefera să aibă prieteni falşi decât deloc, aşa cum concluzionase cu mult timp în urmă.

Însă era surprinsă de faptul că decisese să fie sinceră cu Raphael. Nu ştia exact de ce, poate doar pentru că părea mai isteţ decât majoritatea oamenilor pe care îi întâlnise şi o făcuse să creadă că el putea vedea dincolo de minciunile pe care i le-ar putea oferi. Nu că ar fi trebuit să

facă asta. Avea defectele ei, toţi aveau. Faptul că unele dintre ele îi influenţau comportamentul nu era ceva ce putea controla. Dar le recunoscuse, iar acest lucru ar fi trebuit să fie suficient ca să poată pleca de acolo.

Când ieşi şi închise uşa în urma ei, constată că Sadie avusese dreptate. Nu aerul rece o deranja, ci vântul uşor, pe care poate nu l-ar fi simţit dacă ar fi strălucit soarele. Acesta însă nu-şi făcuse încă apariţia pentru a topi totul. Era ascuns după norii întunecaţi care prevesteau noi zăpezi.

Se încruntă când văzu aleea curăţată care ducea de la uşa de la intrare la grajd. Fără îndoială, îngrijitorul îşi făcea treaba. Îşi ascunse mâinile în manşon şi păşi cu grijă prin zăpada care nu fusese călcată, în stânga casei. Trebuia să recunoască faptul că priveliştea era de-a dreptul încântătoare.

În partea aceea a casei, unde se aflau salonul de luat masa şi salonul de zi, nu mai existau alte clădiri, ci numai copacii desfrunziţi care arătau mult mai bine acum, cu crengile îmbrăcate în alb, dar şi câţiva pini şi tufe încă verzi, peste care se aşezase un strat subţire de zăpadă. Şi paşii ei.

Zâmbi când desenă câteva cercuri largi cu paşii în jurul copacilor, apoi se opri să privească dealurile înzăpezite. Era aproape orbitor, căci zăpada era de un alb imaculat şi netedă, iar aerul era înţepător.

Inspiră adânc, apoi tresări când simţi pe cineva în spatele ei. Se gândi că poate era o pasăre, deşi în perioada aceea a anului nu rămăseseră prea multe. Biata pasăre probabil era pe jumătate îngheţată şi nu mai putea zbura. Se întoarse, aşteptându-se să o găsească jos la picioarele ei, când îl zări pe Raphael, care făcea un bulgăre de zăpadă.

Rămase cu gura căscată. Zâmbetul lui maliţios spunea totul. Aruncase cu un bulgăre de zăpadă în ea în mod intenţionat. Ce copilăros!

— Eşti nebun? strigă ea, dar imediat fu nevoită să se ferească de alt bulgăre care-i trecu pe lângă cap.

Se ascunse după tufişul de lângă ea, indignată, dar hotărâtă să se răzbune. Îşi dădu jos manşonul şi luă un pumn mare de zăpadă pe care-l strânse înainte să se ridice şi să-l arunce spre el. Îl lovi! Zăpada i se împrăştie pe pieptul hainei. Ea râse, dar se trezi cu zăpadă în gură. O scuipă şi se ascunse iar. Voia să o învingă, dar ea îi demonstrase că nu era uşor de doborât. În plus, se putea ascunde după tufe. Îndrăzneţ, Raphael rămase acolo, gândindu-se probabil că la prima lovitură avusese noroc. Avea să-i arate ea!

Râse şi se ridică să arunce al doilea bulgăre. Numai că el aştepta momentul ca ea să scoată capul. Cel de-al treilea bulgăre o lăsă fără bonetă. Poate că nu era chiar o idee bună să se ascundă după tufe, fiindcă nu putea vedea ce făcea el. Se gândi că poate era mai bine să lovească şi să fugă.

Se lăsă în jos după tufe, evitând lovitura lui, se ridică imediat pentru a arunca şi apoi fugi. Şi fugi. Alunecă, se ridică şi iar alergă, râzând încontinuu.

Mai primi două lovituri în spate, apoi îl auzi strigând:

— Laşo!

Se întoarse şi îi oferi un zâmbet strălucitor:

— Vino mai aproape, dacă ai curaj! îl tachină ea.

— Deci aşa vrei, da?

Alergă spre ea. Ea adună repede mai mult zăpadă şi aruncă spre el, apoi fugi iar, nu înainte să se bucure de zăpada care acum îi acoperea fruntea şi obrajii. Râse încântată şi se opri să ia zăpadă pentru încă un bulgăre, dar ţipă iar când văzu că el se apropiase prea mult. Ce picioare lungi avea!

Râse şi o luă la fugă, dar el ţinti spre ea şi nu rată. Căzură amândoi în zăpadă. Râsese atât de mult, încât avea nevoie de o pauză.

Sărutul fusese atât de neaşteptat încât avu nevoie de câteva momente pentru a realiza că buzele lui erau cele care le încălzeau pe ale ei. Era şocată, suficient de tare ca să simtă din plin sărutul, asta înainte să se enerveze. Îi plăcuse, dar şi mai mult o încântase fiorul care îi cuprinse

tot trupul. Simţise fluturi în stomac pentru prima dată.

Braţele ei cuprinseră firesc umerii lui. Dacă înainte i se păruse rece afară, acum, când trupul lui Raphael îl încălzea pe al ei, nu mai simţea frigul. Feţele le erau încălzite de aburii respiraţiei, făcând-o să realizeze că buzele lui erau foarte fierbinţi, în timp ce le atingeau senzual pe ale ei. Sânii i se întăriră, iar degetele i se încordară în cizme. Simţi o fierbinţeală în tot trupul, iar pulsul i se acceleră.

Ar fi putut continua la nesfârşit dacă nu i-ar fi atins gâtul cu degetele lui îngheţate. Şocul răcelii îi trezi indignarea. Îl împinse şi se ridică în picioare, scuturându-se de zăpada de pe haina de catifea. Era plină de zăpadă, desigur, cum era de aşteptat, însă nu se enervă din cauza asta.

— *Ştiam* că despre asta e vorba, spuse ea pe un ton atotştiutor. Pur şi simplu ar fi trebuit să mă ceri de soţie. Fără îndoială, părinţii mei ar fi fost încântaţi.

— Dar tu nu?

— Nu fi ridicol!

— Iar tu ar trebui să încetezi să faci presupuneri, ceea ce este şi mai ridicol. Tot ce am vrut să văd a fost dacă eşti atât de acră precum pari.

Îl privi rămas jos pe pământ într-o poziţie atât de naturală, de parcă ar fi stat pe canapea. Ea se încruntă, dar apoi expresia i se transformă în mirare.

— Şi sunt acră?

— Fără îndoială, răspunse el zâmbind.

Dumnezeule, o tachina! Nimeni nu o tachinase. Din cauza aerului ei de superioritate pe care îl exersase atât de mult. Pe de altă parte, până acum nimeni nu o mai lovise cu bulgări de zăpadă.

Se bucurase prea mult de moment acela pentru a-l încheia astfel, aşa că se gândi o clipă la răspuns şi realiză că nu ar fi trebuit să fie atât de indignată din cauza unui sărut care, evident, nu însemna nimic. La urma urmei, avea reputaţie de crai şi era obişnuit să facă asta.

— Te-am lovit de mai multe ori, spuse ea zâmbind,

acesta fiind felul ei de a recunoaşte că exagerase şi că îşi cere scuze.

— Ba nu! El râse şi se ridică în picioare. Dar te-ai descurcat destul de bine. Probabil ai exersat mult în copilărie.

Ophelia înlemni.

— Nu, nimeni nu a vrut să se joace cu mine în zăpadă.

Zâmbetul îl părăsi şi pe el.

— Sper că minţi, Phelia.

— Da, desigur, zise ea doar pentru a schimba subiectul.

— Ba nu, aşa e!

— Ţi-am spus să nu intri în subiect, aşa că încetează!

Plecă. În cele din urmă, totul se încheie într-o notă negativă.

Capitolul 14

Zâmbetul ei îl fascinase. Raphael avea senzaţia că nu o să-l uite niciodată, cum nu putea uita nici experienţa avută în acea zi cu Ophelia.

Fusese un impuls să arunce cu bulgărele în ea. Îşi terminase micul dejun când o văzuse ieşind la plimbare şi decisese să i se alăture. Ceea ce urmase nu fusese câtuşi de puţin premeditat.

Abia o recunoscu mai târziu. Era o diferenţă enormă între femeia în care aruncase cu bulgări de zăpadă şi cea pe care o urau toţi. Nu fusese falsă. Era convins că modul în care se comportase fusese spontan. Nu încercase să-l facă să creadă că o schimbase în mod miraculos. Îi arătase numai o faţă a ei pe care nimeni altcineva nu o ştia, o faţă veselă, încântătoare.

Deşi nu regretase primul impuls, probabil avea să-l regrete pe al doilea. Fusese un gest prostesc să o sărute. Îi lăsase o impresie greşită, deşi fusese doar o atracţie naturală. Buzele îi erau pecetluite, dar râsul ei încă se

auzea în aer. Şi era al naibii de frumoasă! Nu ar fi putut rezista. Dar să vadă dacă era acră? Ce minciună sfruntată! Ar fi putut găsi o scuză mai bună dacă nu ar fi fost năucit de acel sărut.

O găsi singură în salon, stând în faţa ferestrei care dădea spre curte. Făcuseră un dezastru acolo în timpul bătăii cu bulgări de zăpadă. Paşii lor erau peste tot şi încă se vedea locul unde căzuseră când alergase după ea – oare se gândea la cât de distractivă fusese plimbarea sau la sărut? De fapt, era puţin cam arogant din partea lui să creadă că se gândea la el.

Oare la ce se gândea Ophelia de obicei când rămânea singură? La naiba, devenise mult prea interesat de ea şi de lucruri care nu aveau nicio legătură cu motivul pentru care o adusese acolo.

— Eşti gata pentru o nouă bătaie cu bulgări?

Nu fu surprinsă de prezenţa lui. Probabil îl auzise venind. Nu fu nevoită să întrebe la ce se referea.

— Deja am fost bătută, replică ea. Însă o auzi oftând, iar tonul ei fu destul de formal când adăugă: Fără doar şi poate.

Sentimentul de vină! Apăru şi aproape că îl făcu să se înece când o văzu mergând posomorâtă spre canapea. La naiba! De ce se simţea vinovat pentru că încerca să o ajute? Ea avea să beneficieze de eforturile lui, nu el – ei bine, el avea să câştige pariul cu Duncan, dar acesta era un lucru neînsemnat, căci realizase de curând că pur şi simplu dorea să o ajute. Ceva o determinase să fie astfel, iar el voia să afle ce anume.

Se aşeză lângă ea pe canapea, observând că se îndepărta de el.

— Nu muşc, să ştii, spuse el destul de deranjat.

— De fapt, cred că da.

— Te referi la sărut sau că te-am bătut cu zăpadă?

— La amândouă.

Îşi turnă o ceaşcă de ceai din ceainicul aşezat pe masă. Tot acolo se afla o farfurioară cu dulciuri, căreia însă nu-i dădu atenţie.

— Aş vrea şi eu o ceaşcă de ceai.

— Toarnă-ţi singur! îi răspunse ea.

Mult mai bine. Să o vadă pe Ophelia deznădăjduită era la fel de rău ca atunci când o vedea în lacrimi.

Îşi turnă ceai şi, ca să fie sigur că nu avea să mai ofteze, îi spuse:

— Îţi voi lăsa ţie dulciurile. Eşti prea slabă.

Deşi până atunci nu-i aruncase nicio privire, la auzul acestor cuvinte, o făcu.

— Ba nu!

— Şi eşti palidă, adăugă el. Nu ai niciun pic de culoare.

— Aşa trebuie.

— Credeam că vrei să arăţi cât mai bine.

— Nu este nimic în neregulă cu felul în care arăt. Sunt atât de frumoasă, încât este dezgustător.

Oh, auzise bine? Şi pe un ton atât de amar?

— Da, destul, recunoscu el nepăsător. Foarte dezgustător. Incredibil de dezgustător.

Ochii ei albaştri îl fixară.

— Nu este nevoie să insişti!

— Asta făceam? Îmi cer scuze. Să vorbim despre alt zvon pe care l-ai răspândit.

Dacă intenţionase să o ia prin surprindere, nu reuşise. Stătea rezemată şi privea curioasă.

— Da, te rog, căci nu îmi amintesc să mai fi răspândit vreunul.

— Cred că prietena sau mai degrabă fosta ta prietenă nu ar fi de acord. Ce zicea Mavis că ai scornit despre ea? Că e mincinoasă şi trădătoare?

— Nu, ea m-a numit pe mine trădătoare. Eu i-am spus că e mincinoasă în faţa lui Jane şi lui Edith, prietenele noastre comune. M-a provocat de prea multe ori. Mi-am pierdut cumpătul. Dar asta a fost tot. Ştiam că Jane şi Edith nu vor spune mai departe, pentru că ele o plac pe Mavis.

— Dar pe tine nu?

Îşi îndepărtă privirea.

— Ştiu că ai auzit a doua conversaţie pe care am

purtat-o cu Mavis. Nu, Jane şi Edith nu mi-au fost niciodată prietene cu adevărat. Se prefăceau, dar nu erau.

— Te deranjează asta?

— Deloc. Nu vreau ca oamenii să mă placă. Fac tot ce pot să nu se întâmple asta.

Afirmaţia fu atât de ciudată încât o clipă îl lăsă fără cuvinte. Sigur că nu o credea. Dar de ce ar fi spus asta? Să se scuze?

Sublinie ceea ce era deja evident.

— Nimănui nu-i place să fie dispreţuit de ceilalţi dinadins. Este împotriva firii omului.

Ea ridică numai din umeri, privindu-l.

— Dacă zici tu.

Nu avea să îşi susţină afirmaţia? Enervat de atitudinea ei indiferentă, spuse:

— Foarte bine, atunci din ce motiv ţi-ai îndepărta prietenii în mod voit?

— Pentru a nu fi nevoită să mă întreb dacă sunt sinceri, când ştiu sigur că nu sunt.

— Tu nu ai încredere în nimeni? Asta vrei să spui?

— Exact.

— Presupun că asta mă include şi pe mine.

În sinea lui, spera ca ea să nege, deşi nu ştia exact de ce îşi dorea acest lucru. Nu înţelegea.

— Sigur că da. Ca toţi ceilalţi, şi tu m-ai minţit.

— La dracu', nu am făcut-o! spuse el indignat. Am fost foarte sincer…

Râsul ei îl întrerupse.

— Mi-ai spus că mergem la Londra, nu cu aceste cuvinte, dar mi-ai dat de înţeles. Vrei să spui că asta nu e minciună?

Se înroşi, simţindu-se vinovat.

— A fost o excepţie, pentru a evita dramele până când aveam să ajungem aici.

— Oh, înţeleg. Şi a fost un bonus faptul că m-ai împiedicat să găsesc ajutor înainte de a ajunge în locul ăsta atât de îndepărtat. O excepţie sau mai multe, ce mai contează? Atât am avut de spus.

Ea se îmbujoră şi mai tare.

— Îmi cer scuze că te-am indus în eroare pentru a-mi atinge scopul, dar nu-mi voi cere iertare pentru că încerc să te ajut.

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare nici pentru faptul că m-ai minţit. Cu siguranţă, din comoditate. Şi eu fac asta des.

— Acesta este cel de-al treilea defect?

— Nu, nu sunt o mincinoasă notorie. Dacă mint în legătură cu ceva, o fac în mod intenţionat. Defectele mele – nerăbdarea şi furia – nu le pot controla, dar asupra minciunii am.

— Nu ţi se pare că este o trăsătură de caracter negativă?

— Nu fi ipocrit şi nu-mi spune că ţie ţi se pare!

— Ba chiar mi se pare, dar presupun că în asta constă diferenţa dintre noi doi. Eu prefer să fiu sincer, tu alegi să fii nesinceră.

— Nu *prefer,* replică ea. Ba chiar mă simţeam vinovată din cauza asta, recunoscu ea.

— Şi de ce nu o mai faci?

— Toţi din jurul meu m-au minţit. Tocmai de aceea Mavis a fost singura prietenă adevărată pe care am avut-o vreodată. Dintre toţi, ea era singura în care puteam avea încredere că va fi sinceră cu mine, cel puţin aşa s-a întâmplat până când am rănit-o.

— Ţi-ar plăcea să vorbim despre asta? întrebă el cu precauţie.

— Nu!

Nu avea să mai spună nimic. Acum că ea recunoscuse că nu avea remuşcări indiferent ce minciună spusese, Raphael se întrebă dacă era adevărat ceva din tot ce îi spusese. Era un gând care-l bântuia. Dacă se hotărâse să mintă pentru a se întoarce la Londra…

— Nu am rănit-o intenţionat pe Mavis, începu ea să-i povestească, apoi izbucni. Oh, Dumnezeule, vezi?

El se încruntă.

— Ce anume?

— Acesta este al treilea defect.

De data asta, îl uluise complet.

— Care?

— Nu-mi pot ţine gura. Este ridicol modul în care reacţionez când se lasă tăcerea!

El începu să râdă.

— Ţi se pare că este un defect?

— Desigur, răspunse ea enervată. Cum te-ai simţi să ai de spus o poveste frumoasă pe care vrei să o împărtăşeşti în tihnă, dar, când se face linişte, ajungi direct la subiect? Distrugi tot ceea ce ar fi putut fi o anecdotă interesantă.

Râdea cu poftă.

— Dacă îl vezi ca pe un defect, draga mea, află că este unul minor!

— Eu nu sunt de aceeaşi părere, răspunse ea indignată.

— Ai o poveste de spus?

— Nu, ţi-am dat doar un exemplu. Mi se întâmplă şi când nu vreau să vorbesc despre ceva.

— Ah, înţeleg. Bine de ştiut. Zâmbi. Să ne întoarcem la Mavis.

— Mai bine nu.

— Oare e nevoie să păstrez iar tăcerea?

Îl privi. De data aceasta, reuşise să-şi reţină zâmbetul. Ophelia era uşor de tachinat, asemenea surorii lui, Amanda. Noul subiect pe care avea să-l abordeze era serios.

— Mavis a spus că ai distrus vieţi. Afirmaţia ei a fost exagerată?

— Deloc. Sunt convinsă că mulţi dintre bărbaţii pe care i-am refuzat cred că le-am ruinat viaţa. Duncan a fost singurul care a crezut contrariul, care a crezut că ar fi fost un iad căsnicia cu mine. Şi eu am crezut la fel când bunicul lui mi-a spus ce corvoadă avea să fie traiul la Summers Glade.

Duncan fusese de acord să se însoare cu ea pentru ca Ophelia să nu fie distrusă dacă Mavis ar fi spus ce văzuse când intrase în dormitorul Opheliei. Fusese ceva nevinovat, dar, odată răspândit zvonul, cine ar fi crezut altceva?

Raphael se îndoise că Duncan putea fi atât de bun, cu atât mai puţin cu ea.

— Tu chiar nu ai provocat situaţia aceea compromiţătoare în care v-a surprins Mavis, nu? spuse el.

— Nu, dar nu-ţi face o impresie greşită! În acel moment, eram gata să mă mărit cu Duncan pentru a termina odată cu toate. Hotărâsem că era suficient de bun, cel puţin pentru tatăl meu. Apoi m-am gândit – dar este evident că m-am înşelat – că Duncan avea să fie de acord după ce îşi revenea din şocul că l-am numit barbar. Dacă aş fi ştiut că în acel moment nu era hotărât să se însoare cu mine, probabil aş fi aranjat o astfel de situaţie compromiţătoare.

Raphael rămăsese fără cuvinte. De ce naiba recunoscuse asta? Ea chiar crezuse că în acea situaţie ea fusese nevinovată.

— Şi nu vezi nimic greşit în asta? întrebă el tăios.

— Când am crezut că, în cele din urmă, va fi mulţumit cu logodna? Nu, nu văd.

El clătină din cap dezaprobator, apoi spuse:

— Cred că nu trebuie să fii judecată prea aspru pentru asta, căci femeile au făcut dintotdeauna tot posibilul pentru a-i prinde în mrejele lor pe bărbaţi. Personal, mi se pare una dintre cele mai rele intrigi, dar înţelege că văd lucrurile din perspectiva unui bărbat.

— Desigur, nu mă aştept să ai o altă opinie. Dar, dacă tot suntem la acest subiect, ar trebui să ştii că nu aş fi făcut asta dacă aş fi ştiut că nu exista nicio şansă ca Duncan să fie fericit cu mine.

Oare o putea crede? După ceea ce recunoscuse deja, presupunea că da.

— Lasă-mă să te întreb ceva, continuă ea, fixându-l cu privirea. *Dacă* aş fi pus la cale acele intrigi de cea mai joasă speţă, aşa cum le numeşti, cu ce ar fi fost diferite faţă de ceea ce faci tu aici, ţinându-mă prizonieră până când îmi voi schimba comportamentul aşa cum vrei tu? Ai luat singur deciziile, unele foarte importante, fără să mă întrebi dacă vreau ajutorul tău, pe care nu-l doream. Răspunde-mi,

Rafe, dacă poţi. Care este diferenţa?

Părea plină de ea, probabil gândindu-se că-l pusese la colţ, de unde nu mai avea cale de scăpare.

— Văd asemănarea, dar tu ignori tabloul complet. Dacă ai fi convins un bărbat să accepte o căsătorie pe care nu şi-o dorea, aţi fi fost amândoi nefericiţi tot restul vieţii. Fără un scandal monstruos, nu ar mai fi fost cale de scăpare. Chiar vrei să compari asta cu câteva săptămâni în care nimeni nu are de suferit, nimeni nu sfârşeşte nefericit şi după care vei pleca transformată într-o persoană mai bună odată ce vom termina?

— Du-te naibii!

El îşi stăpâni rânjetul.

— Poţi încerca să mă tot trimiţi acolo, draga mea, dar aura acesta pare că mi-e destul de bine prinsă de cap. Nu te comporta ca o învinsă.

— De ce nu? strigă ea furioasă. Ce mai înseamnă un defect în plus la lunga ta listă cu acţiunile mele detestabile? Nici tu nu eşti un înger! Eşti cel mai mare diavol pe care-l ştiu.

El scoase un sunet dezaprobator.

— Furia iese la iveală, Phelia. Este un moment potrivit pentru a lucra la autocontrol, nu crezi?

Ea zâmbi strâmb. El nu ştia cum izbutea Ophelia să facă asta, când privirea ei era ca un pumnal aţintit asupra lui. În tonul ei însă se simţi sarcasmul când îi spuse:

— Cum aşa? Despre ce vorbeam? Ah, da, despre nenumăratele vieţi pe care le-am distrus. Să revenim la asta.

Se ridică brusc de pe canapea şi începu să se plimbe prin încăpere, ceea ce lui îi distrăgea atenţia de la conversaţie. Foşnetul rochiei şi modul în care se mişca…

— Cine este? întrebă ea, oprindu-se să privească portretul de pe poliţă.

Îşi luă cu greu ochii de la ea şi îi urmări privirea:

— Bunica mea, Agatha.

Se întoarse şi-l privi întrebătoare, pe un ton aproape batjocoritor:

— Femeia de care încerca bunicul tău să scape când venea aici?

— Nu, este aceea la care se grăbea să ajungă acasă. Mai mult, după ce au crescut copiii, a adus-o adesea aici, pentru a fi singur cu ea.

— Îmi pare rău, rosti ea, surprinzându-l. Doar încercam să te tachinez. Dar se pare că nu mă prea pricep la asta.

Chiar părea că regreta, aşa că el decise să întindă puţin coarda.

— De fapt, în spatele portretului se află o poveste. L-am observat pe artist, care încerca să se înece când treceam călare pe acolo.

— Vrei să spui că încerca să înoate.

— Ei bine, asta am crezut că face. Era o zi călduroasă, la urma urmelor. Dar nu, încerca să se înece, însă eşua lamentabil. Se tot ridica la suprafaţă! Nu văzuse copacul care plutea spre el. Am strigat pentru a-l avertiza. Nu m-a auzit, iar copacul l-a tras la fund.

— L-ai salvat, nu?

— Spre furia lui, răspunse el râzând. După ce a încetat să tuşească şi să scuipe apa pe care o înghiţise, chiar a vrut să mă lovească. Apoi a început să-şi verse oful şi să-mi spună că i-am făcut un mare deserviciu. S-a dovedit că era atât de dedicat artei lui, încât refuza să picteze altceva, astfel încât murea de foame, căci nimeni nu-i cumpăra tablourile. Amărâtul locuia într-un sătuc unde nimeni nu-şi permitea să-i plătească picturile, iar el nici măcar nu se gândise să se mute.

— Aşa că i-ai comandat portretul bunicii tale pentru a-l ajuta financiar?

— Nu, de fapt a văzut un portret în miniatură al bunicii pe care-l purtam cu mine, i-a pictat portretul şi mi l-a oferit cadou. Eu pur şi simplu l-am luat cu tot cu arta lui în cel mai apropiat oraş, unde acum este atât de căutat încât a început să refuze comenzi. Este foarte bun, să ştii! Raphael arătă spre tablou. Am constatat asta de îndată ce am văzut portretul. Miniatura nu era demnă de Agatha, dar

cu ochiul lui de artist a văzut-o cu adevărat. Portretul o redă cu o precizie incredibilă, aşa cum era ea în tinereţe, după spusele tatălui meu. L-aş fi atârnat la Norford Hill, dar pe bunica o apuca melancolia când îl vedea.

— De ce, atât de mare este asemănarea?

El ridică din umeri.

— Tinereţea pierdută şi alte lucruri de genul ăsta, presupun. Se gândeşte la anii pierduţi.

Ophelia se întoarse şi se aşeză lângă el pe canapea, părând puţin mai relaxată. Dregându-şi vocea, semn că avea să revină la subiect, el zise:

— Vrei să spui că nu ai distrus viaţa nimănui, nu?

— Din contră. Am distrus viaţa lui Mavis, evident. Ar fi trebuit să o las să se mărite cu ticălosul ăla pe care îl plăcea. Ar fi fost tare fericită cu un soţ necredincios, cu siguranţă mult mai fericită decât este acum.

— Să înţeleg că i l-ai furat?

— Nu se pune problema asta. Nu aveam nici măcar 16 ani când m-a cerut de soţie, cu mult înainte să o întâlnească pe ea. Devenise atât de nesuferit şi încerca mereu să-mi fure săruturi, până când am rugat-o pe mama să-l excludă de pe lista de invitaţi, ceea ce a şi făcut. Aşa că a început să o curteze pe cea mai bună prietenă a mea pentru a fi invitat la aceleaşi petreceri la care mergeam toţi, ba chiar a recunoscut că o făcea pentru a fi din nou aproape de mine.

— Nu i-ai spus lui Mavis?

— Sigur că da, de mai multe ori. Râdea de fiecare dată. Nu voia să audă nimic rău despre el, atât de îndrăgostită era. În cele din urmă, i-am permis să mă sărute când am ştiut că Mavis va da peste noi. Nu voia să mă asculte, aşa că i-am oferit dovada de care avea nevoie.

— Presupun că asta a stricat relaţia dintre voi.

— O scurtă perioadă. A plâns. A spus câteva răutăţi. A dat vina pe mine. Apoi s-a întors şi mi-a zis că înţelege şi că mă iartă.

— Evident că nu a făcut-o.

— Nu, sigur că nu, zise Ophelia aproape în şoaptă.

Relaţia dintre noi nu a mai fost niciodată aceeaşi.

Pe chipul ei se citea regretul, ceea ce-l făcea să se simtă puţin stânjenit. Voise ca ea să-şi recunoască greşelile, dar cu siguranţă acesta nu era unul dintre ele. Încercase să-şi ajute o prietenă, dar tocmai din acest motiv o pierduse.

În acel moment, Raphael preferă să se confrunte cu furia ei, iar cel mai simplu mod de a o face fu să-i spună:

— Vezi că nu a fost atât de greu să-ţi ţii furia sub control?

Ophelia e ridică.

— Întristându-mă din cauza amintirilor dureroase? Dacă de asta este nevoie, nu, mulţumesc!

Ea ieşi din cameră. El nu încercă să o oprească. Îl pusese pe gânduri, mai ales pentru că îi oferise scuze destul de acceptabile pentru fiecare dintre greşelile pe care el i le reproşase. Desigur, ce era mai rău încă nu fusese adus în discuţie, şi anume comportamentul ei îngrozitor faţă de cea mai dulce şi blândă femeie pe care o întâlnise vreodată – Sabrina Lambert.

Capitolul 15

Ophelia merse până în capătul scărilor şi se aşeză acolo. Nu voia să o întâlnească pe Sadie, care probabil se afla în camera ei şi ar fi fost curioasă să afle de ce arăta atât de tristă. Voia să vorbească numai cu Raphael. Se aşteptase să o urmeze şi să îşi ceară scuze. Îi dădea şansa de a face asta, căci decisese să nu se îndepărteze prea mult. Ce naivă! El nu o făcu.

— La ce te gândeşti, draga mea?

Auzise paşi pe scări, dar sperase să fie unul dintre servitori. Ghinion!

Se ridică pentru a-i răspunde mătuşii lui Raphael.

— Nu vreţi să ştiţi.

— Deci trebuie să dau un bănuţ pentru a afla?

O făcu să zâmbească, dar zâmbetul îi dispăru imediat.

— Îmi este imposibil să mă înţeleg cu nepotul dumneavoastră, este incredibil de arogant şi îngrozitor de încăpăţânat. Nu vrea să înţeleagă.

— Mă gândeam că până acum te-a cucerit. Se pricepe la a fermeca domnişoarele.

Ophelia tresări.

— Poate în altă viaţă. Este la fel de cuceritor ca un porc mistreţ.

Esmeralda râse, însă Opheliei nu i se părea nimic amuzant.

Vorbise serios.

— Permiteţi-mi să vă întreb ceva, Lady Esme. Voiam să vă vorbesc ieri despre asta, dar Rafe m-a convins că mi-aş pierde timpul, pentru că, fără îndoială, sunteţi de partea lui. Aşa este? Chiar sunteţi de acord să mă ţină aici prizonieră, când eu de fapt vreau să merg acasă?

— M-a asigurat că părinţii tăi sunt de acord pe deplin cu scurta ta şedere aici. A exagerat?

— Nu, deloc. Sunt convinsă că au fost încântaţi când au primit vestea. Dar nu contează ce cred şi ce vreau eu?

Esmeralda o privi cu atenţie.

— Eşti suficient de matură pentru ca opinia ta în această privinţă să conteze? Sau părinţii tăi încă au control deplin asupra ta? Dacă eşti destul de matură pentru a lua decizii, draga mea, te voi duce chiar eu înapoi în Londra dacă asta îţi doreşti.

Ophelia oftă cu amărăciune.

— Nu, nu sunt suficient de matură. Dar este *atât* de nedrept! Am vârsta potrivită pentru a mă căsători, dar nu pentru a decide cu cine. Am vârsta potrivită pentru a avea copii, dar nu-l pot alege pe tatăl copiilor mei.

— Să nu te surprindă că nu sunt de acord cu tine! Acum o pot spune, căci toate deciziile în ceea ce mă priveşte îmi aparţin. Înţeleg însă şi mărturisesc că am simţit la fel când eram tânără. Când l-am întâlnit pe bărbatul cu care am vrut să mă mărit, m-a deranjat faptul că nu-l puteam avea decât cu permisiunea tatălui meu. Pentru că

era scoţian, tata ar fi putut să-mi ceară să uit de el şi să găsesc un tânăr englez. Nu a făcut-o, deşi ar fi putut, iar dacă ar fi făcut-o, nu aş fi avut niciun cuvânt de zis.

— Aţi fi putut fugi pentru a fi cu bărbatul pe care îl iubeaţi.

Esmeralda râse.

— Eu nu sunt imprevizibilă ca tine, dragă. Eu nu încalc regulile şi nu-mi bag nasul în ceea ce dictează societatea.

— Nici eu, protestă Ophelia.

— Dar ţi-ar plăcea să o faci, bănui Esmeralda. Iată diferenţa!

Ophelia nu putu nega.

— Acest lucru este atât de… scandalos.

— Motivele nepotului meu sunt bine intenţionate. Îi place să ajute oamenii. De obicei, nu ezită în această privinţă. Nu este prima dată când totul a ieşit cum a vrut el. Să ştii că, atunci când a plecat din Anglia pentru a face turul continentului, nu a ales o călătorie tipică. A ajutat nişte orfani când l-a prins pe unul dintre ei furându-i din buzunare, căci i-a explicat că făcuse asta pentru a o salva pe sora lui din orfelinatul de unde fugise. I-a trebuit o jumătate de an, dar Rafe a găsit un adăpost pentru fiecare dintre orfanii aceia. A ajutat, de asemenea, la evacuarea unui oraş din Franţa afectat de inundaţii.

Conform Amandei, căreia îi scrisese despre asta, a salvat câteva vieţi. Acestea sunt numai câteva exemple care arată dorinţa lui de a ajuta când este nevoie.

Asta însemna că îi făcea o favoare?

— Nu i-am cerut ajutorul!

— Nu, dar el pretinde că ai provocat o întreagă încurcătură la întâlnirea de la Summers Glade la care aţi participat recent amândoi. Dacă aş fi în locul tău, aş vrea să mă asigur că nu voi mai face asta vreodată.

— Am câteva defecte, bombăni Ophelia. Nu le neg.

— Toţi avem, dragă.

— Ale mele poate că sunt puţin exagerate.

Esmeralda zâmbi.

— Puţin, zici? Atunci ţi-ar prinde bine câteva lecţii în

prizonierat. Numai cât să nu mai fie exagerate.

— Cum se poate controla un temperament de nestăpânit?

Ophelia ştia că era o întrebare fără răspuns.

Datorită experienţei, femeia chiar avu un răspuns pentru ea:

— Muşcându-ţi limba.

Ophelia zâmbi.

— Dumneavoastră nu aveţi crize de temperament.

— Am avut, unele chiar deranjante.

— Serios?

— Într-adevăr. Îl amuzau foarte mult pe soţul meu care, scoţian fiind, nu avea deloc.

Ophelia râse. Sunetul îl făcu pe Raphael să iasă din salon. Văzând-o în capătul scărilor cu mătuşa lui şi cu o stare de spirit aparent mai bună, întrebă:

— Te simţi mai bine?

Ea îi răspunse răstit:

— Deloc!

El îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse în salon. Esmeralda mustăci.

— Chiar reuşeşte să te enerveze, aşa-i?

— Şi nici măcar nu depune eforturi, spuse Ophelia şoptit, ca Raphael să nu o poată auzi. Nu, retrag ce am spus, adăugă ea. Ba chiar mi se pare că încearcă să facă asta.

— Poate că este o strategie pentru a te ajuta să-ţi controlezi furia într-o manieră acceptabilă.

— Atunci are nevoie de altă strategie, pentru că asta chiar nu funcţionează.

— Tu chiar încerci să-ţi temperezi aceste toane despre care vorbeşti?

Ophelia oftă.

— De fapt, le-am temperat. Am încetat să mai ţip la el.

Esmeralda zâmbi, dar apoi păru îngândurată.

— Permite-mi să te întreb ceva. De ce nu vrei să fii aici? Unul dintre cei mai doriţi burlaci ai Angliei se află aici

şi face tot posibilul pentru a te ajuta. Aş zice că ai putea profita de asta.

— Ba nu.

— De ce nu? A încercat să-mi spună că nu îl placi, dar nu înţeleg cum *nu* l-ar putea îndrăgi cineva pe acest băiat. Este chipeş, inteligent, plăcut şi provine dintr-una dintre cele mai prestigioase familii din regat, ţi-o spun cu sinceritate.

— Îmi pare rău să spun asta, dar aveţi prejudecăţi. Este de înţeles, având în vedere că vă e nepot. Dar nimic din toate astea nu contează, pentru că nu a avut niciun drept să intervină astfel în viaţa mea.

Esmeralda se încruntă.

— Deci nu vei coopera pentru a beneficia de ceea ce încearcă el să facă?

Ophelia oftă adânc.

— Poate că nu pare, dar chiar cooperez. Este singurul lucru pe care-l pot face dacă vreau să termine odată cu asta şi să merg acasă.

Capitolul 16

— Amanda! Ce naiba faci aici?

Ultima persoană pe care Raphael se aşteptase să o vadă era sora lui mai mică. Niciodată nu venise acolo, iar acum stătea în faţa salonului, scuturându-şi zăpada de pe pelerină. Începuse din nou să ningă în urmă cu o oră, chiar după ce Ophelia plecase. Amandei nu-i plăcea zăpada, dar se îndoia că acesta era motivul pentru care părea atât de furioasă.

Îi aruncă o privire mânioasă.

— Ce fac aici? Am pierdut un bal pe cinste pentru a veni aici să văd ce faci *tu.* Ar fi trebuit să mă urmezi la Londra. De ce nu ai făcut-o?

— Niciodată nu am spus că…

Nu terminase, aşa că-l întrerupse.

— Toată lumea întreabă de tine. Toţi prietenii mei sunt foarte dezamăgiţi că nu te-ai întors în oraş cu mine.

— Te-am avertizat că nu te voi mai însoţi la petreceri. Cea de la Summers Glade a fost ultima. Avem mulţi veri şi două mătuşi care trăiesc în Londra, sunt destule persoane care te pot însoţi, draga mea. Aşa că nu contează prea mult când mă întorc în Londra.

— Da, dar tu eşti singurul pe care toată lumea doreşte să-l vadă.

Păru surprins.

— Prin *toată lumea* te referi la domnişoarele alea care chicotesc încontinuu şi pe care le numeşti prietene?

— Ei bine, chiar te adoră. Toate domnişoarele o fac.

— Nu toate, replică el, gândindu-se la invitata lui. Şi dă-ţi pelerina jos. Este foarte cald aici. Sau nu intenţionezi să rămâi?

Ea nu sesiză nota de speranţă din vocea lui în timp ce se apropia de şemineu pentru a-şi încălzi mâinile.

— O mai ţin puţin, mulţumesc. Am îngheţat. Cărbunii din coşul de jar nu au ajuns pentru călătoria asta lungă. S-au terminat în urmă cu două ore. Eu şi camerista mea a trebuit să ne ghemuim sub aceeaşi pătură pentru a ne încălzi, dar nu ne-a ajutat prea mult. De ce naiba ai numai o pătură în trăsură?

— Deoarece de obicei coşul de jar este suficient. Ai venit aici în trăsura mea?

— Desigur! Nu am una personală. Nu am avut niciodată nevoie, dar de acum încolo… Nu este ca şi cum tata nu ar avea vreo şase la reşedinţa de la Norford Hall pe care le-aş putea folosi dacă aş fi plecat de acolo. Am venit însă direct de la casa ta din Londra.

Înainte să o întâlnească pe Ophelia, era sigur că sora lui era cea mai frumoasă fată din câte văzuse. Nu gândea astfel deoarece erau rude, ci pentru că era adevărat. Amanda avea părul blond, dar un blond mai închis decât al lui, ochii de un albastru-deschis, mai degrabă azurii, şi o constituţie aristocratică. Nimeni nu se putea îndoi de faptul că le putea pune în umbră pe celelalte debutante ale

sezonului. Dar nimeni din familia lui nu o întâlnise sau nu auzise de Ophelia Reid înainte de petrecerea de la Summers Glade. În faţa frumuseţii Opheliei, nimeni, nici măcar Amanda, nu putea câştiga.

— Ne-am şi rătăcit, adăugă ea bolborosind.

— Da? Foarte interesant.

— Ba chiar deloc.

— V-aţi pierdut din cauza zăpezii care acoperă drumul?

— Nu, ăsta a fost singurul lucru care ne-a adus aici. În cele din urmă, am găsit urme de roţi în zăpadă şi le-am urmat. Am presupus că vizitiul mai fusese aici. Abia după ce ne-am rătăcit a recunoscut că nu lucrează de mult timp pentru tine şi că niciodată în viaţa lui nu mersese atât de departe spre nord. Individul ăla ar fi putut să spună asta mai devreme!

— Aproape toţi servitorii mei sunt noi, Mandy. Când am plecat în Europa, am păstrat puţini dintre servitorii vechi. Acum, spune-mi, cum m-ai găsit aici?

— Am presupus că te-ai întors acasă la Norford Hall. L-am trimis pe lacheul tău să afle ce anume te reţine acolo, iar când s-a întors mi-a spus că de la Summers Glade nu ai plecat acasă, ci ai venit aici. Nu mi-a venit să cred! De ce ai veni aici, dintre toate locurile, mai ales în această perioadă a anului?

Ridică din umeri.

— De ce nu?

— Pierzi sezonul!

Îi zâmbi.

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin de sezon. Tu eşti cea care se află în căutarea unui soţ, nu eu. Ai găsit deja unul?

Îi privi cu dezgust.

— Nu. Jumătate dintre bărbaţii care mă interesează nici măcar nu m-au observat.

El râse.

— Ce minciună gogonată!

— Îţi mulţumesc pentru încredere, dar este foarte adevărat. Tot ce vor să facă este să discute despre

aroganta Ophelia Reid. Chiar m-au întrebat dacă ştiu de ce nu s-a întors încă la Londra. În oraş s-a aflat imediat că, în cele din urmă, nu s-a mai căsătorit cu Duncan MacTavish. Ştii cumva de ce?

„Au decis că nu se potrivesc”, se gândi el să-i răspundă.

— Este *atât* de dezamăgitor!

— De ce?

— Nu fi obtuz, Rafe! Evident, pentru că acum este din nou disponibilă pe piaţa căsătoriilor, unde nu sunt chiar atât de mulţi bărbaţi perfecţi pentru toată lumea, să ştii.

El râse auzindu-i raţionamentul.

— Soţul tău trebuie să fie perfect?

— Nu, sigur că nu. Ei bine, doar puţin. Dar acum ea se află iar în căutarea unui soţ. Eu voi fi pe locul doi.

— Vanitate şi gelozie. Să-ţi fie ruşine, Mandy!

Ea se înroşi.

— Nu mă tachina! Vorbim despre restul vieţii mele.

— Nu, nu despre asta discutăm, ci despre nerăbdarea ta. Dacă te relaxezi şi te bucuri de primul tău sezon la Londra, bărbatul potrivit va apărea fără să-ţi dai seama.

— Şi apoi se va îndrăgosti de ea, replică ea bombănind.

— Chiar eşti geloasă!

Amanda oftă lung.

— Nu mă pot abţine. Dumnezeule mare, este atât de frumoasă, parcă străluceşte! Frumuseţea ei este orbitoare.

Raphael îşi reţinu râsul pe care i-l provocase comentariul ei şi îi spuse:

— Sunt de acord.

Îl privi uimită.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui că şi ţie ţi-a luat minţile!

— Deloc!

— Foarte bine, pentru că nu este o femeie plăcută, cu siguranţă, prea puţin agreabilă pentru tine. Este rea, răzbunătoare şi mult prea infatuată.

— Astea sunt zvonurile care circulă? întrebă el curios.

— Nu, singurul zvon care circulă despre ea este că se află din nou în căutarea unui soţ, iar *prea mulţi* bărbaţii sunt încântaţi de acest lucru. Asta am observat când am întâlnit-o la Summers Glade. Ştii că a avut îndrăzneala să îmi spună că-mi pierd vremea acolo? Nici măcar nu se logodise din nou cu MacTavish când mi-a spus-o. Era atât de sigură că avea să o primească înapoi!

— De fapt, chiar ţi-ai pierdut vremea acolo. Duncan era deja îndrăgostit de vecina lui, Sabrina. Problema a fost că i-a luat prea mult să-şi dea seama de asta.

— Foarte bine pentru el. *Din cauza asta* el şi Ophelia s-au despărţit din nou?

— Într-o oarecare măsură. Căsătoria nu a fost niciodată ideea lor, era aranjată de familiile lor, aşa că au fost fericiţi că s-a întâmplat astfel. Acum dă-ţi pelerina jos, bea un ceai, apoi du-te acasă!

— Nu fi plictisitor, Rafe! Ai uitat că m-ai invitat să-mi petrec sezonul cu tine?

— Nu aici.

— Nu, desigur.

— Şi nici măcar cu mine, o corectă el. Te-am invitat să-mi foloseşti casa, având în vedere că tata nu are o reşedinţă în Londra. Nu am vrut să-ţi dau de înţeles că-mi voi petrece sezonul cu tine.

— Ei bine, asta e! izbucni ea. Am presupus că vei fi acolo. Mi-ai lipsit. Ai fost plecat prin Europa aproape doi ani. M-am gândit că poate vrei să petreci ceva timp cu mine, acum că te-ai întors.

— Şi voi face asta când mă voi întoarce în Londra.

— Dar *când* te întorci? Încă nu mi-ai spus de ce, dintre toate locurile, ai decis să vii aici.

— Nu te-ai gândit că poate sunt aici cu un oaspete?

Amanda păli.

— Dumnezeule, nici nu mi-a trecut prin minte! Mă simt atât de prost! Voi pleca imediat... imediat ce mă încălzesc.

— Bine.

— Bine? Nu vei încerca să mă convingi să stau cel

puţin pentru o noapte?

— Deloc. Este destul de devreme pentru a putea ajunge la han înainte de lăsarea nopţii.

Ea oftă în timp ce îşi dădu, în cele din urmă, pelerina jos şi se aşeză lângă el pe canapea. Scoase din buzunar un mănunchi de scrisori şi i le înmână.

— Ţi-am adus corespondenţa, în cazul în care e ceva important.

— Vrei să spui că sperai ca printre scrisori să fie o invitaţie la o petrecere care m-ar putea interesa.

Trecu repede cu privirea peste scrisori. Îl interesă doar cea de la tatăl Opheliei. O deschise şi citi răspunsul la care se aşteptase.

— Şi asta, recunoscu Amanda, apoi reveni la subiect. Şi să ştii că nu este atât de devreme. Hanul la care m-am oprit aseară se află la şase ore distanţă de aici.

O privi cu subînţeles.

— Pentru că te-ai rătăcit.

Ea oftă din nou.

— Foarte bine, la patru ore distanţă. Însă va fi deja seară când voi ajunge acolo. Aş prefera să plec mâine-dimineaţă. Cine este? O persoană pe care o cunosc?

Îl întrebă brusc, sperând că avea să-l ia prin surprindere, fără îndoială. Nu funcţionă. El nu putea decât să spere că Ophelia nu avea să aleagă exact acel moment pentru a-şi face apariţia.

— Da, o cunoşti, şi nu, nu vei afla cine este. Draga mea, nu este treaba ta. Însă nu este ceea ce crezi. Nu trăiesc nicio poveste de dragoste aici.

— Desigur, rosti ea neîncrezătoare. Ai venit cu o femeie în locul ăsta atât de îndepărtat încât zici că se află în altă ţară, dar pretinzi că e ceva nevinovat?

— Exact aşa! Mătuşa Esme se află aici pentru a se asigura de acest lucru.

— Da? exclamă Amanda încântată. Minunat, nu am văzut-o de mult timp! Acum chiar trebuie să-mi permiţi să rămân câteva zile.

— Ai văzut-o în urmă cu două luni, la petrecerea de

aniversare a tatii. Şi nu, nu…

Se opri, uitându-se pe fereastră. Era cu ochii într-o carte când sosise Amanda şi nu-i văzuse trăsura, dar cu siguranţă o putea vedea plecând.

— Mandy, sper că nu ai vreun plan secret pentru a mă forţa să mă întorc la Londra. Mi-ai trimis trăsura acasă?

Ea se indignă din cauza tonului acuzator.

— Şi să călăresc în drum spre casă? Cu siguranţă nu!

— La dracu'! spuse el ridicându-se de pe canapea.

Capitolul 17

Ophelia era atât de îngrijorată în privinţa evadării ei, încât îşi dădu seama foarte târziu cât de rece era în trăsură. Faptul că în coşul de jar nu găsise decât cenuşă nu o îngrijorase, însă, după ce căută pe sub scaune şi chiar înăuntrul unuia care se ridica, fu cuprinsă de panică. Nu mai găsi nici măcar o bucată de cărbune în trăsură.

Exista însă o pătură. Nu era de prea mare ajutor, dar se înfăşură repede în ea. Avea oare să fie suficient? Nu se simţea prea confortabil, dar trebuia să se mulţumească şi cu atât. Îşi aminti că vizitiul se afla într-o situaţie chiar mai rea, aşa că şi ea ar fi putut suporta frigul. Nu trebuia să-l zorească, fusese destul de clară când îi zisese răspicat că se grăbea.

Încă nu-i venea să creadă că se afla în drum spre casă. Însă triumful şi satisfacţia pe care le simţea nu aveau nimic de-a face cu revenirea acasă, ci cu simplul fapt că îl păcălise pe Raphael.

Coborâse şi auzise vocile din salon. Fu cât pe ce să intre în încăpere când auzise vocea surorii lui Raphael, nu a mătuşii lui. Avusese noroc că se oprise o clipă şi îşi dăduse seama că sora lui se afla acolo, că probabil sosise cu o trăsură, iar aceasta era afară, cu caii încă înhămaţi, ceea ce îi oferea şansa perfectă de a evada.

Să treacă pe lângă uşa deschisă a salonului nu ar fi

ajutat-o. Pe de altă parte, nu putea pleca îmbrăcată aşa, doar în rochia de zi. Urcase scările, îşi luase pelerina şi săculeţul, apoi alergase pe scara de serviciu, sperând să o găsească pe Sadie în bucătărie. Nu avusese noroc şi nici nu avea idee unde o putea găsi la acea oră pe cameristă. Ce dilemă! Să o caute pe Sadie şi să rişte să piardă ocazia de a pleca sau să plece fără ea, căci se gândea că Raphael avea să fie rezonabil, asigurându-se că Sadie ajunge înapoi la Londra.

Nu avea nicio scăpare. Era singura ei şansă de a fugi din acel loc şi nici nu era convinsă că putea reuşi. Trebuia să ia o decizie repede, înainte să fie deshămaţi caii de la trăsură şi duşi în grajd, alături de ceilalţi.

Se furişase prin bucătărie şi ieşise pe uşa din spate, căci bucătăreasa era ocupată cu frământatul unor prăjituri. Chiar la timp! Vizitiul se îndrepta spre grajd.

Nu realizase că începuse să ningă iar, dar ningea uşor. Zăpada se topise înainte ca temperatura să scadă din nou şi, ca şi cum nu ar fi fost suficient, era gheaţă, însă nu suficientă încât să o facă să se răzgândească.

— Aşteaptă! strigase ea la tânărul care se afla pe locul vizitiului.

O auzise şi se oprise. Ba chiar coborâse în timp ce ea alergase grăbită spre el, încercând să nu alunece pe gheaţa care se afla sub zăpada proaspătă. Probabil că i-ar fi oferit boneta lui dacă ar fi purtat aşa ceva. În schimb, îi dăduse nişte şaluri de lână pe care le avea sub gluga mantiei. Expresia lui era aceeaşi pe care o aveau cei mai mulţi dintre bărbaţii care o vedeau pentru prima dată – părea ameţit şi nu-i venea să creadă ceea ce vedea. Pentru a-i menţine atenţia, ea îi oferise un zâmbet strălucitor.

— Am nevoie de cineva care să mă ducă înapoi la Londra. Ai putea să mă ajuţi?

Avusese nevoie de aproape un minut pentru a-şi reveni din uimire. Trebui să repete doar o dată.

În cele din urmă, se încruntase şi îi spusese cu regret:

— Doamnă, nu cred că pot face asta, nu fără permisiunea lui Lord Locke. Este trăsura lui.

— Cum te numeşti?

— Albert, doamnă.

— 20 de lire te vor face să-ţi schimbi părerea, Albert?

Băiatul tresări.

— Este o sumă mare pentru un individ ca mine, dar cu siguranţă voi fi concediat sau întemniţat dacă voi fugi cu trăsura.

Începuse să-şi piardă răbdarea. Nu avea timp să-l linguşească. Raphael ar fi putut apărea în orice moment, iar atunci nu ar mai fi putut pleca nicăieri.

— Nu vei fi întemniţat, îl asigură ea. Îţi promit!

Încă o privea cu regret.

— Am adus-o aici pe sora lui. În câteva zile, probabil va dori să se întoarcă acasă. Este o domnişoară amabilă. Sunt convins că va fi de acord să o însoţiţi.

— Nu o voi face! Trebuie să plec imediat. 50 de lire!

— Nu-mi place prea mult munca asta, recunoscu el. Am acceptat-o în timpul verii, când nu era atât de rău. Acum realizez că în perioada asta a anului mi-aş dori să lucrez undeva în interior. 50 de lire nu sunt însă suficiente, având în vedere că voi rămâne pe drumuri.

Ce ticălos! Erau mai mulţi bani decât ar fi putut face în doi sau trei ani.

— 100 de lire, spuse ea cu nerăbdare.

— Unde vreţi să mergeţi? o întrebă, apoi îi deschise imediat uşa trăsurii.

— La Londra. Cu toată viteza! Şi vorbesc serios. Este obligatoriu să te grăbeşti!

— Nu vă îngrijoraţi, doamnă! Mă voi grăbi să ajung la cel mai apropiat han şi la căldură, având în vedere că aici nu voi avea parte de asta. *Putem* opri la han, nu?

— Da, desigur, răspunse ea, gândindu-se că de aceea o costase atât de mult. Pur şi simplu, omul voia să se încălzească. Doar nu mă gândeam că vei conduce toată noaptea!

Era bine că deja îi spusese să se grăbească, se gândi ea, scrâşnind din dinţi. Probabil că în trăsură nu avea să se facă mai frig, deşi aşa părea, acum că stătea înăuntrul ei de

câteva ore. Pătura nu o ajuta prea mult, căci haina ei de catifea era foarte subţire. Oare când aveau să ajungă în oraş, la un han călduros? Probabil nu avea să treacă mai mult de o oră, având în vedere viteza cu care Albert conducea trăsura.

Cel puţin Raphael nu ar fi putut să o oprească înainte ca ea să fi ajuns iar în civilizaţie. Se asigurase că nimeni, inclusiv el, nu putea părăsi reşedinţa imediat, ascunzând caii. Zâmbi cu aroganţă gândindu-se cât de nervos avea să fie când avea să descopere că evadase. Dacă ea rămânea la han, el ar fi putut s-o ajungă până dimineaţă dacă ar fi încercat. Însă nu ar fi fost în avantajul lui. S-ar fi aflat printre oameni care nu îl cunoşteau şi care nu l-ar fi lăsat să ia cu forţa într-o trăsură o femeie care striga. Iar ea cu siguranţă asta avea să facă.

O supăra gândul că fusese nevoită să o lase pe Sadie în urmă, abandonându-şi propria trăsură şi hainele. Acum Raphael nu mai avea niciun motiv să rămână la Alder’s Nest şi trebuia să folosească trăsura ei pentru a se întoarce toţi la casele lor. Poate că el nu intenţiona să-i returneze trăsura. Dar avea timp să se gândească la asta după ce ajungea acasă şi se asigura că niciodată nu mai trebuia să aibă de-a face cu diavolul acela.

Acesta fusese ultimul ei gând înainte să cadă pe podeaua trăsurii, înfăşurată în pătură, abia observă că trăsura se aplecase într-o parte. Având în vedere că trăsura căzuse într-un şanţ, se felicită că acum era pe podea.

Abia reuşise să se ridice în genunchi când se deschise uşa, iar Albert, îngrozit, o întrebă:

— Sunteţi bine?

— Da, puţin zgâriată, îl asigură ea. Te rog, spune-mi doar că nu ai intrat cu trăsura într-un şanţ!

Băiatul se înroşi.

— Nu am văzut groapa aia, jur! Dacă nu aş fi grăbit caii atât de tare, poate că aş fi zărit-o. Sau poate că nu aş fi văzut-o pentru că s-a aşternut din nou zăpada.

— Şi?

— Pentru că a căzut în groapă, roata s-a desprins şi a

alunecat. Şanţul nu părea atât de aproape, dar probabil că era. Şi apoi s-a rupt.

— Ce anume?

— Roata, răspunse el stânjenit. S-a desprins şi a aterizat în şanţ.

— Caii sunt bine?

— Sunt bine, doamnă.

— Atunci pot trage trăsura înapoi pe drum?

— Da, dar nu vom ajunge nicăieri cu roata ruptă. Al dracului noroc!

Putea să o mai spună o dată, îşi zise ea oftând. Privind în urmă, fusese o prostie să-i spună să se grăbească pe o astfel de vreme. Dar asta o ajuta doar să prevină viitoare nenorociri, nu-i folosea la nimic în situaţia de faţă.

— Ce ai face în mod normal într-o asemenea situaţie? întrebă ea.

— Aş lua o roată nouă.

— Ei bine, atunci du-te şi ia!

— Nu suntem chiar aproape de oraş încă. Până m-aş întoarce ar fi deja seară.

Primul ei gând fu că nu-şi dorea să rămână singură pe marginea drumului, în frig şi mai ales după lăsarea întunericului. Alternativa era să încerce să călărească fără şa, iar şansele să cadă în mod repetat, să se rănească şi să fie chiar într-o situaţie şi mai gravă erau mari. Oare trebuia să aştepte ca vremea să se mai încălzească, iar până atunci să moară de frig? Sau trebuia să-l aştepte pe Raphael, care avea să fie mândru că o găsise? Asta dacă ar fi apărut. Poate că nici nu avea să se deranjeze să plece după ea. Se putea gândi că făcuse tot ce îi stătuse în putinţă şi că nu avea să mai facă nimic pentru o persoană care, evident, nu îşi dorea ajutorul lui.

Aşa că ea spuse:

— Nu mai pierde vremea!

Spera numai că aceasta nu avea să fie o altă greşeală.

Capitolul 18

Ningea atât de tare, încât Raphael abia putea vedea la câţiva metri în faţă. Dacă vântul ar fi bătut mai tare, ar fi zis că era viscol, dar din fericire nu adia aproape deloc. Asta însă nu făcea decât să-i accentueze senzaţia de frig şi să-l facă să se răzgândească. La urma urmei, având în vedere cât timp pierduse ca să ia calul de acasă de la Bartholomew, să-l înşeueze, să găsească nişte cărbuni, deoarece coşul din trăsură era gol, nu se aşteptase să o ajungă din urmă pe Ophelia înainte ca aceasta să ajungă în cel mai apropiat oraş. Voia doar să o găsească înainte de a ajunge înapoi în Londra, dar ar fi putut face asta a doua zi, după ce se oprea ninsoarea. Asta, dacă se oprea.

Aproape că nu văzu trăsura în şanţ. Acoperită de un strat alb, se confunda cu zăpada din jur. Caii fuseră cei care îi atrăseseră atenţia în acea direcţie. Trupurile lor negre şi calde topeau zăpada care cădea pe ei. Când văzu accidentul, îl cuprinse panica. Niciodată nu mai simţise ceva atât de puternic, dar din fericire se calmă repede, deoarece observă că unul din cei patru cai lipsea, iar trăsura nu era răsturnată, ci doar puţin avariată. Atunci fu sigur că nimeni nu fusese rănit. Era limpede că Ophelia şi vizitiul se urcaseră pe un cal şi îşi continuaseră drumul.

Aceasta fusese singura lui concluzie, aşa că fu cât pe ce să nu coboare şi să nu verifice. Ştia însă că avea să se întrebe de ce nu o făcuse, aşa că descălecă şi deschise uşa trăsurii pentru a arunca o privire înăuntru. Nu era nimic, doar o grămadă de… „De ce naiba ţii numai o pătură în trăsură?” Cuvintele surorii lui îi răsunară brusc în minte. O singură pătură nu putea face o grămadă atât de mare.

— Dumnezeule! izbucni el. Te-a lăsat să îngheţi? Unde dracu’ s-a dus?

Ophelia scoase capul din pătură numai puţin, suficient ca el să îi vadă ochii şi să observe că nu avea bonetă. Nici

măcar coafura ei elegantă nu mai exista. Oare îşi lăsase părul desprins? Stătea ghemuită atât de strâns sub pătură, încât îşi acoperise şi capul.

— S-a dus să aducă o roată nouă pentru a o schimba pe cea stricată.

Raphael se aşeză lângă ea şi privi coşul de jar rece.

— Ştia că te lasă aici fără căldură?

— Cred că nu, răspunse ea, apoi tresări. Şi închide uşa asta nenorocită!

El se apropie şi trase uşa. Nu fu de mare ajutor. Când respira, în faţa lui se forma un nor de aburi.

Acum că avea companie, ea dădu pătura la o parte. Se ridică de pe podea, îndreptându-se de spate. Pătura era într-adevăr foarte mică, lungă doar cât să-i acopere picioarele, ceea ce şi făcu. Mâinile însă îi erau descoperite. Părul, într-adevăr desfăcut, era mai lung decât şi-ar fi putut el imagina. O şuviţă ondulată îi ajungea până în talie. Îi tremurau mâinile de frig. Pe Raphael îl cuprinse furia pentru că se supusese singură acestui pericol.

— Unde îţi sunt manşonul şi boneta? întrebă el.

— Nu erau lângă pelerină şi nu am avut timp să le caut.

Vorbise pe un ton atât de afectat, încât nu reuşi decât să-l enerveze şi mai mult.

— Am crezut că ai mai multă minte, izbucni el, apoi îşi scoase mănuşile, îi cuprinse mâinile şi i le încălzi cu ale lui.

Ea nu încercă să-l oprească. În schimb, îi spuse:

— Disperarea mă determină să fac lucruri nesăbuite. Am crezut că ai înţeles deja asta.

— Nu erai disperată. Doar ţi-a fost frică să faci faţă femeii pe care o percep toţi cei care te întâlnesc. Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Îşi trase o mână dintre mâinile lui şi îşi dădu pe spate o şuviţă rebelă.

— Aveam nevoie să-mi încălzesc gâtul şi urechile.

Îi fusese atât de frig încât încercase să se încălzească folosindu-şi părul. Asta îl înfurie aşa de tare, că izbucni iar:

— Îl voi omorî pe idiotul de Albert pentru că a

acceptat!

— Nu, i-am promis 100 de lire.

— Asta nu e o scuză.

Îi cuprinse din nou ambele mâini şi începu să sufle aer cald spre ele.

Capitolul 19

Stătuse ghemuită, cu genunchii la piept, respirând greu şi încercând să-şi încălzească faţa, şi nu realiză că Raphael era acolo până când nu i se adresă. Nu se arătase triumfător când o găsise, aşa cum se aşteptase ea. Fusese doar îngrijorat şi furios, dar nu din cauza ei, ci pentru ea.

Începuse să se teamă că vizitiul nu avea să se mai întoarcă până a doua zi. Dacă nu ajungea în oraş până la căderea nopţii, probabil că nu se mai întorcea. Însă toate temerile ei dispăruseră datorită prezenţei lui Raphael. Nu avea nicio îndoială că el o putea duce undeva la căldură, în siguranţă. Nu-i mai păsa că eşuase tentativa de a scăpa de el.

— Te voi săruta, Phelia. Îţi garantez că în câteva secunde nu vei mai simţi frigul, iar după câteva minute, vei începe să te încălzeşti.

Numai gândul acela fu suficient pentru a se încălzi. Nu se încălzise de tot, dar ideea de a-l săruta o făcu să se gândească la orice altceva în afară de frig.

Stătea acolo, încercând să-şi controleze clănţănitul din dinţi în timp ce vorbea cu el. La fiecare câteva secunde, încerca să se lupte cu un fior rece. Îşi dorea să o sărute, aşa cum o mai făcuse o dată, în loc să îi vorbească despre asta. Să discute însemna că-i cerea aprobarea, iar ea prefera să nu-i mărturisească faptul că-şi dorea să o sărute. Chiar voia şi fusese foarte dezamăgită că nu încercase să facă asta din nou, după sărutul din zăpadă.

— Vorbeşti din experienţă, fără îndoială, spuse ea.

— Desigur. Pasiunea ajută să te încălzeşti. Ce zici,

încercăm?

Îi *cerea* permisiunea. Câtă chibzuinţă! Când avea să se ridice la nivelul reputaţiei de crai? Apoi însă, Ophelia se gândi că el încerca să ducă în patul lui femeile pe care le plăcea, iar ei stabiliseră deja că ea nu făcea parte din această categorie.

— Chiar te rog, spuse ea oftând. Aş face orice pentru a mă încălzi din nou.

— Orice?

El zâmbi.

— *Aproape* orice.

Se apropie de ea zâmbind, apoi buzele li se atinseră. Ale lui nu erau reci. Ale ei probabil că erau, dar nu pentru mult timp. Nu o săruta ca şi cum ar fi fost obligat să o facă. Sau poate că nu voia să o sărute deloc. Ea simţi totuşi un fior neaşteptat când buzele lui le atinseră pe ale ei, deşi sărutul era mai degrabă călduţ.

— Nu te speria, o avertiză el, fără să-şi îndepărteze gura de a ei. Când am sugerat asta, nu m-am gândit la un sărut nevinovat. Efortul este cheia, iar acesta se datorează pasiunii.

Ea se dădu înapoi.

— Ce vrei să spui?

— Asta!

Asta însemnă un sărut total diferit. O strânse la piept şi o îmbrăţişă. Sărutul era acum mai pasional, căci limbile li se întâlniră. Era şocată! I se furaseră nenumărate săruturi, dar de obicei toate se încheiau brusc cu ea plesnindu-l pe individ. Niciunul nu atinsese acea intimitate încântătoare care o lăsă fără suflare şi îi făcu inima să tresalte.

Raphael se lăsă pe spate într-o parte a trăsurii, apoi o ridică peste el, fără ca gurile lor să se despartă. Se simţi ca şi cum stătea peste el, iar asta îi dădea un sentiment de exaltare. Cu o mână o susţinea, iar cealaltă se juca în părul ei desfăcut. O trecură fiori reci pe şira spinării, iar asta nu se datora temperaturii de afară.

— Mai simţi frigul? întrebă el în timp ce îi săruta obrajii şi bărbia.

— Da.

— Vrei să-mi simţi mâinile pe trupul tău?

— Nu dacă sunt reci.

— Cred că m-am încălzit tot. Să-ţi arăt!

O sărută iar, mângâindu-i obrazul. Nu era cald, ci mai degrabă fierbinte, iar mâna îi alunecă uşor pe gâtul ei şi începu să-i desfacă pelerina. Nu o desfăcu prea mult, ci doar cât să-şi bage mâna şi să-i cuprindă sânul. Ea gemu. Nu era sigură dacă protesta sau era datorită plăcerii pe care nu o putea controla, deoarece era un sentiment minunat să-i simtă mâna care o mângâia senzual, făcând-o să se lipească şi mai tare de el.

— Nu eşti slabă peste tot, observă el.

Tonul lui avea, pe de o parte, legătură cu comentariul lui despre faptul că era prea slabă, iar pe de altă parte, era un compliment. Remarca aceea o făcu să se înroşească, apoi să se încălzească şi mai mult. Deşi el reuşea să vorbească, nu îi dădea prea multe şanse să răspundă, deoarece sărutul lui nu era pe sfârşite, ci mai degrabă fu o pauză înainte ca limba lui să pătrundă şi mai adânc. Limbile li se întâlniră iar, într-o mişcare senzuală. Ea gemu din nou şi îşi trecu mâna peste gâtul lui fără măcar să se gândească înainte. Acum stătea peste el. Când el încetă să-i mângâie sânul, ea scoase un sunet de protest, dar fu unul scurt, deoarece mâna lui nu o părăsea, ci se mişca într-o nouă direcţie, coborând spre talie, apoi o cuprinse de fese şi o trase mai aproape de el.

— Gândeşte-te la mine ca la o pernă, îi şopti el. Este în regulă să mă cuprinzi cu tot trupul.

Cum ştia că asta îşi dorea să facă? Era cea mai uluitoare dorinţă pe care o avea, să se înfăşoare în jurul lui. Învăţă repede acest nou sărut. Ba chiar preluă controlul, neputând să se abţină, deşi el îl redobândi foarte repede. Limbile lor se duelau. Păreau că se luptau pentru a prelua puterea, dar, de fapt, o împărţeau. Căldura îi inunda acum pe amândoi.

Cumva, mâna lui alunecă pe sub fusta ei. Simţi fiori reci în timp ce degetele lui alunecară uşor spre coapsa ei.

Când degetul lui o atinse chiar între picioare, sări în poala lui. O strânse tare. Nu avea să o priveze de plăcerea imensă pe care i-o putea oferi, iar ea nu avea de gând să-l oprească, fiindcă era prea acaparată de acea nouă senzaţie pe care el i-o oferea.

Fără să-şi dea seama, îl trăgea de păr. Îl săruta cu lăcomie, în timp ce plăcerea creştea, iar tot trupul îi tremura de dorinţă, nu de frig. Acea nouă senzaţie era greu de înţeles. Probabil că ar fi ţipat, însă el îi închise gura cu un sărut în timp ce-i provocă orgasmul cu degetul.

Epuizată, satisfăcută şi înfierbântată, ar fi putut sta în braţele lui toată noaptea. El îi săruta în continuare fruntea şi, cu blândeţe, îi mângâia coapsa. Nu încercă să o dea la o parte, ci o ţinu în continuare în poala lui. Dacă ar fi adormit, era sigură că nu l-ar fi deranjat, ci ar fi încălzit-o în continuare, căci trupul lui emana atât de multă căldură! Însă probabil auzi mişcare afară. Când auzi şi ea, îşi dezlipi capul de pieptul lui, înainte ca el să se ridice, astfel încât, când uşa se deschise, nu se mai atingeau. Bietul Albert era gata să o asigure că-şi îndeplinise misiunea, dar nu avu nicio şansă. Raphael îi dădu un pumn în faţă, doborându-l în zăpadă, chiar pe marginea şanţului.

Capitolul 20

— Să înţeleg că sunt concediat? întrebă Albert prudent, în timp ce se ridica.

— Normal că eşti, răspunse Raphael, în vreme ce dezlega roata legată de calul cu care se întorsese Albert. Asta după ce vei repara roata şi ne vei duce înapoi la Alder’s Nest.

Condiţia pusă îl enervă pe Albert.

— De ce aş face asta dacă nu mai este treaba mea?

— Pentru că alternativa ar fi să mergi pe jos mai departe.

Albert pufni.

— Mai bine merg pe jos, dar iau şi banii pe care mi i-a promis doamna.

Raphael îi aruncă lui Albert o privire mânioasă, cu aceeaşi furie cu care i se adresase mai devreme, şi spuse:

— Dacă te mai apropii de ea, te omor! Ai lăsat-o aici să moară de frig. Să nu îndrăzneşti să pomeneşti de bani când nu ai fost în stare să-ţi îndeplineşti misiunea, pe care de altfel ar fi trebuit să o refuzi de la bun început.

Albert nu-l cunoştea prea bine pe Raphael pentru a fi mai prudent ori pur şi simplu era prea dezamăgit pentru a-i mai păsa:

— Bine, atunci plec, bombăni băiatul, dar după câţiva paşi se întoarse. Nu veţi încerca să mă opriţi? întrebă el.

Raphael aproape că izbucni în râs la auzul vorbelor lui. În schimb, îl privi cu suspiciune.

— De ce aş face asta?

— Pentru că, dacă merg pe jos, probabil voi muri.

— Aşa, şi?

Albert se înroşi de furie şi se întoarse, luă roata de la Raphael şi zise:

— Bine, voi face asta, domnule. Vom fi pe drum în câteva minute.

— Aşa mă gândeam şi eu. Ai face bine să-ţi pui nişte zăpadă pe obraz, adăugă Raphael înainte să se întoarcă la trăsură.

Nu-i scăpă acel „Ai dracului de nababi!”, dar alese să-l ignore. Era sigur că Ophelia auzise totul. De altfel, primul lucru pe care ea îl spuse când o ajută să coboare în trăsură fu:

— Nu-l concedia!

— Dă-mi un motiv bun să nu fac asta.

O trase lângă el pentru a o încălzi, în timp ce Albert înlocuia roata ruptă.

— De vină a fost zâmbetul meu.

Nu trebui să-i dea mai multe explicaţii. Doar spera ca ea să nu folosească niciodată acel zâmbet cu el, deoarece îşi imagina cât de prostit fusese Albert pentru a-i face voia.

Tachinând-o, Raphael spuse:

— Vanitatea ta trebuie să fie o povară greu de dus. Nu prea o poţi controla, nu?

Ea se lipi şi mai tare de el pentru a se încălzi.

— Să nu crezi că o consider un defect, pentru că ai greşi. Nu îmi place efectul pe care îl am asupra bărbaţilor, dar este predictibil. Mai puţin în cazul tău.

— Serios? De ce fac excepţie?

Îl privi.

— Nu te preface că nu ştii. Când mă priveşti, nu îmi observi frumuseţea, ci monstrul care crezi că sunt.

El zâmbi. Nu era deloc adevărat, dar preferă să nu o contrazică, astfel că-i spuse:

— Nu te-am numit niciodată monstru, draga mea.

— Nu direct. Dar ai sugerat-o de nenumărate ori.

Ea nu păru deloc deranjată sau indignată când îi aminti asta, din contră, de când experimentase pasiunea, era incredibil de bine dispusă. Ba, mai mult, părul desprins, care îi cădea pe spate, părea să o facă mai delicată, mai accesibilă. Nu era doar în imaginaţia lui. Poate că asta se datora plăcerii pe care o simţise. De fapt…

— Cred că mi-am dat seama de ce nu îţi poţi controla furia. Eşti foarte pasională, ceea ce ar putea fi un lucru minunat, dar nu ai putut exprima acest lucru decât prin temperamentul tău.

Ophelia îşi băgă mâna în haina lui pentru a şi-o încălzi.

— Chiar crezi asta?

— Într-adevăr. Există un singur mod de a afla. Oftă. Dar nu aici.

Mai târziu, când se aflau în drum spre Alder’s Nest, ea îi spuse:

— Acum că mă simt mai bine pentru că m-am încălzit, mi-am dat seama că mi-e foame.

— Şi mie. El însă nu se referea la mâncare. Se trezise dragonul adormit. De acum, avea să-i fie imposibil să se ţină departe de ea. De fapt, de atunci o tot mângâia cu gentileţe, căci ea nu se mai desprinsese din braţele lui.

— Vom ajunge foarte curând, adăugă el. Te avertizez

că va fi imposibil să o împiedic pe sora mea să afle cine este oaspetele meu.

— Nu i-ai spus?

— Am evitat.

— De ce? Intenţionai să păstrezi secretul?

— Nu, însă nu cred că ar înţelege.

— Că ai vrea să ajuţi pe cineva ca mine?

— Nu, că încă nu te-am făcut amanta mea. Va crede că mi-am pierdut farmecul.

Ophelia se lăsă pe spate şi îl privi cu atenţie, apoi chicoti.

— E un obicei tare prost să mă tachinezi.

— Ce te face să crezi că te tachinam? Îi aruncă o privire de diavol. Ţi-am spus că ştiu o modalitate prin care să te fac să uiţi că ţi-e foame?

Ea izbucni în râs.

Capitolul 21

— Iată-vă! spuse Esmeralda veselă când Raphael şi Ophelia intrară împreună în salon. Ce moment ciudat aţi ales pentru o plimbare la ţară! Măcar nu aţi întârziat prea mult. Am amânat cina pentru voi. Mergem?

Raphael îi zâmbi mătuşii sale când ea se ridică pentru a se îndrepta împreună în salonul de luat masa. Fusese o mutare inteligentă de a face din încercarea Opheliei de a evada o ieşire obişnuită, când de fapt adevărul era altul. Sora lui nu avea să înţeleagă. De fapt, Amanda, care stătuse lângă Esmeralda pe canapea, nu se mişcă deloc şi o privi neîncrezătoare pe Ophelia.

Ophelia însă era probabil obişnuită cu reacţiile ciudate ale oamenilor şi nu remarcă uimirea Amandei. Astfel că o salută pur şi simplu:

— Bună, Amanda! Ce drăguţ din partea ta că ai lăsat atmosfera festivă din Londra pentru o vizită la ţară!

Amanda încă nu îşi revenise suficient pentru a-i putea

răspunde, realizând că stătea acolo cu gura căscată. Raphael oftă în sinea lui.

— Luaţi-o înainte, îi spuse el mătuşii. Ştiu că Pheliei îi este foame, aşa că nu mai aşteptaţi. Eu şi Mandy vă ajungem imediat din urmă.

Plecarea Opheliei nu o trezi la realitate pe sora lui, care se holba la uşă. Atunci Raphael îi spuse, dându-şi ochii peste cap:

— Mă bucur că nu sunt muşte în casă în perioada asta a anului.

— Poftim? zise Amanda, apoi sări în picioare, în felul ei exuberant. Dumnezeule, Raphael, te iubesc foarte mult, dar chiar nu trebuia să treci prin asta ca să mă ajuţi!

Cum nu era chiar ce se aşteptase să audă, îi zise:

— Aş face orice pentru tine, draga mea, ştii asta, dacă ai avea nevoie. Dar cum nu ai nevoie de ajutor, despre ce dracului vorbeşti?

Ea se încruntă imediat.

— De asta ai făcut-o, nu?

— Ce să fac?

— De aceea ai invitat-o pe femeia asta aici. Ai făcut-o pentru a mă scăpa de competiţie. Astfel, aş avea o şansă să îmi găsesc un soţ fără să fiu nevoită să concurez cu ea.

El clătină din cap. Uneori, îi era imposibil să înţeleagă ce era în mintea unei femei.

— Mandy, gândeşte-te o clipă la ce ai spus, bine? Insinuezi că orice bărbat care ar putea fi interesat de tine s-ar răzgândi îndată ce ar vedea-o pe Ophelia. Un astfel de bărbat îţi doreşti?

— Nu, sigur că nu, dar…

— Niciun dar!

— Sunt anumite lucruri care ar tenta orice bărbat. Ea este unul dintre ele.

I-ar fi plăcut să o contrazică, dar cum şi el se simţea tentat, nu o făcu.

— Poate. Dar, dacă un bărbat este infidel, cred că ţi-ar plăcea să ştii asta înainte să-l târăşti la altar.

— Să-l târăsc la altar? izbucni ea.

— Ştii ce vreau să spun. Înainte să te ceară. Înainte să te îndrăgosteşti.

Îl privi gânditoare.

— Ar fi un test bun, nu?

El privi spre tavan.

— Ţi-am mai spus, de ce nu încetezi să-ţi faci griji în privinţa unui soţ şi nu laşi lucrurile să vină de la sine?

— Deoarece sezonul este la jumătate. Nu mai am timp!

— Nu va fi sfârşitul lumii dacă nu îţi vei găsi un soţ în primul sezon.

— Eşti nebun?! strigă ea. Sigur că va fi! Două dintre cele mai bune prietene ale mele sunt deja logodite.

— Îţi jur, Mandy, dacă te iei după ele şi îţi găseşti un soţ cu care nu vei fi fericită doar pentru că prietenele tale sunt pe punctul de a se căsători…

— Nu voi face asta. Nu sunt proastă. Dar voi fi foarte supărată dacă până la sfârşitul sezonului nu voi fi măcar logodită.

— Nu, nu vei fi, ci îţi vei pregăti o nouă garderobă pentru sezonul din vară şi o vei lua de la capăt. Acum să mergem la cină. Sunt…

— Stai puţin, ripostă Amanda fără să se urnească. Dacă nu ai invitat-o aici pe Ophelia pentru binele meu… Oh, Dumnezeule, Rafe, nu-mi spune că te-ai luat *şi tu* după alţii şi te-ai îndrăgostit de ea!

— Ai căpătat un obicei tare prost – tragi concluziile greşite. Nu, nu sunt îndrăgostit de ea. O plac foarte puţin.

— Foarte puţin? Ultima dată când am vorbit despre asta, nu o plăceai deloc.

El ridică din umeri.

— Am aflat că nu este chiar femeia vanitoasă pe care o credeam.

— Atunci ce face aici? A apărut aşa, fără invitaţie, iar tu nu ştii cum să scapi de ea? Dacă e aşa, o iau cu mine în Londra.

— Iar faci asta! Nu mai face presupuneri şi încetează să scoţi informaţii de la mine, pentru că nu te priveşte!

Ca şi cum nu-l auzise, începu iar:

— Se ascunde aici, aşa-i? Crede că a doua despărţire de MacTavish a iscat un scandal, aşa cum trebuia, numai că nu s-a întâmplat. O pot asigura de asta.

— Amanda!

De data asta, înţelese tonul lui ameninţător şi protestă cu vehemenţă.

— Nu poţi să-mi faci asta şi să nu-mi spui! Este prea frumoasă, prea cunoscută şi prea senzaţională pentru a se afla aici fără vreun motiv.

— Aici ai perfectă dreptate, spuse el. O ajut să-şi dezvolte câteva calităţi pentru a le adăuga la cele pe care le are deja.

— Sigur că da, replică sora lui.

Nu intenţiona să o convingă, dar îi spuse:

— Nu vei spune nimănui că se află aici. Nu vreau ca numele meu să fie legat de al ei, ca toată Londra să înceapă să facă speculaţii, aşa cum ai făcut-o tu acum. Ne-am înţeles?

— Atunci dă-mi un indiciu!

Oftă în sinea lui. Când devenise sora lui mai mică atât de încăpăţânată?

— În loc de asta îţi voi oferi cina şi un pat, iar mâine-dimineaţă vei pleca din nou la vânătoare de soţi. Amanda, părinţii ei ştiu că ea se află aici, iar mătuşa Esme este însoţitoarea ei. Nu se întâmplă nimic neobişnuit. Aşa că nu-ţi mai băga nasul unde nu e treaba ta!

— Bine, nu-mi spune! rosti Amanda şi ieşi.

Capitolul 22

Era limpede că Amanda Locke era deranjată de ceva, iar asta se vedea în felul în care intrase ţâfnoasă şi încruntată în salonul de luat masa. Ophelia cochetase cu ideea de a o convinge pe fată să o ajute să se întoarcă în Londra, în ciuda avertizărilor lui Rafe.

— Este împrăştiată, îi spusese el când se întoarseră la reşedinţă. Va sfârşi prin a declanşa un scandal legat de prezenţa ta aici fără să-şi dea seama. Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă nu ar şti că te afli aici.

Dar pe Ophelia nu o convinsese argumentul acesta să nu spună nimic. Animozitatea care se simţi între ea şi Amanda în timpul cinei fu doar unul dintre motive. Era limpede că fata nu o plăcea deloc. Din pură gelozie? Poate. Multe tinere pe care le întâlnise reacţionaseră la fel. Din cauza asta, ca şi Mavis, Amanda nu avea să ezite s-o pună pe Ophelia într-o situaţie neplăcută, în loc s-o ajute. Însă motivul pentru care nu avea să-i ceară fetei ajutor nu era acesta.

În mod surprinzător, acum *nu mai voia* să plece. Ceea ce se întâmplase în trăsură după ce o găsise Rafe fusese o experienţă atât de minunată, încât pur şi simplu voia să analizeze ceea ce simţise şi experimentase. Dacă el avea dreptate?

Când cele mai rele defecte ale ei îşi făceau apariţia, precum furia şi geloziile ridicole, nu-şi putea aminti de vreun moment în care fusese capabilă să-şi controleze emoţiile şi să nu-i afecteze pe alţii sau chiar pe ea. Nici măcar regretele nu puteau preveni ca acest cerc vicios să nu se repete. Oare asta se întâmpla pentru că nu avea altă posibilitate de a se elibera de toată pasiunea pe care o simţea? Aceasta fusese bănuiala lui Rafe şi părea atât de plauzibilă încât nu găsi niciun motiv să-l contrazică.

Acum, că găsise o nouă metodă de eliberare, se simţea incredibil de liniştită şi de împăcată. Toate emoţiile ei negative erau într-o stare latentă. Simţea că nimic nu-i putea strica seara. Chiar şi cea mai rea emoţie a ei lipsea, şi anume amărăciunea care o însoţise mereu, încă de când fusese o copilă.

Începuse cu tatăl ei. Nici nu ieşise bine din scutece când tatăl ei începuse să se gândească la beneficiile de a avea un copil deosebit. Nu ştiuse asta până în ziua în care descoperise că tot ce crezuse a fi adevărat de fapt nu era. Amintirea încă era dureroasă, dar ea încerca să nu se

gândească la asta. Acum însă era atât de mulţumită, ba chiar îndrăznea să spună fericită, încât era gata să facă faţă acelei amintiri.

*

Se întâmplase în ziua în care împlinise opt ani. Fusese atât de entuziasmată! Aniversările presupuneau multe cadouri de la prieteni, iar mama ei mereu organiza o petrecere minunată pentru a sărbători. Acea petrecere nu era cu nimic diferită sau ar fi putut rămâne astfel dacă şi ea ar fi rămas în salonul de luat masa, acolo unde oaspeţii se bucurau de prânzul care le fusese pregătit. Primise însă un pandantiv nou de la mama ei, un medalion drăguţ. Mersese sus să-l aranjeze pentru a-l arăta uneia dintre fetele de la petrecere când vocile ridicate ale părinţilor ei o atrăseseră spre biroul tatălui.

— Nu mai poţi continua astfel, spusese mama ei. Nu-i mai poţi cumpăra prietenii!

— Preferi să-i explici de ce nu poţi face o listă cu invitaţi la o simplă petrecere aniversară? îi răspunsese tatăl ei enervat.

— Era lista *ta,* îi amintise Mary. Plină cu titluri nobiliare. Jumătate din copiii aceia sunt prea geloşi pe Ophelia pentru a-şi dori să se afle în preajma ei, iar cealaltă jumătate nu a fost niciodată aici. Sigur că nu ar veni. Lista asta nouă pe care mi-ai dat-o va fi la fel. Nu cunoaşte niciunul dintre aceşti copiii. Ar fi trebuit să anulez petrecerea când cei de pe prima listă mi-au refuzat invitaţia. Va şti că e ceva în regulă!

— Prostii. Este o ocazie excelentă pentru ea. Ar fi trebuit să mă gândesc mai devreme la asta. Este inutil să-i invităm numai pe aceia cu titluri mai mici, aşa cum ai făcut-o până acum. Niciunul dintre ei nu va fi potrivit pentru fiica *mea.*

— Dar aceia sunt adevăraţii ei prieteni.

— Oare? Sau poate că părinţii lor vor doar să-mi intre în graţii?

— Nu gândesc toţi ca tine.

— Sigur că o fac! strigase tatăl Opheliei. Totul se rezumă la cei pe care îi cunoşti în oraşul ăsta şi pe care îi impresionezi. Noi avem o piatră preţioasă care poate impresiona pe oricine. Are un chip de invidiat, iar cu fiecare an, se face şi mai frumoasă. Nici mie nu îmi vine să cred. Erai şi tu foarte frumoasă când te-am luat de soţie, dar nici nu am visat că vei face un copil aşa de deosebit.

— Iar eu niciodată nu mi-am imaginat că singurul tău gând va fi să profiţi de ea. De ce nu o poţi iubi aşa cum o fac eu şi…

— Să o iubesc? strigase tatăl ei. Copiii sunt o pacoste, iar ea nu face excepţie. Dacă nu ar fi fost nevoie de prezenţa ei aici, să fii sigură că aş fi trimis-o la o şcoală, în loc să fie educată acasă de profesori.

— Şi expusă la fiecare petrecere ca şi cum ar fi animalul tău de companie, care face giumbuşlucuri pentru a-i distra pe alţii, răspunse mama ei cu amărăciune.

— Nu mai exagera! *Tu* trăieşti pentru distracţie. Eu trăiesc pentru a-mi privi invitaţii cum o admiră pe fiica noastră. Tatăl ei râsese. Măcar te-ai uitat pe lista nouă de invitaţi pe care ţi-am dat-o pentru petrecerea asta? Băiatul ăla vă moşteni titlul de marchiz. L-ar putea interesa, să ştii.

— Este prea tânără pentru a stârni interesul cuiva! Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu o laşi să crească înainte să-i găseşti un soţ?

Auzind fiecare cuvânt, copila fusese prea şocată pentru a începe să plângă. Nu mai urcase după pandantiv. Ameţită, se întorsese în salonul de luat masa, unde se aflau prietenii ei. Prieteni?

Ştiuse că acei copii care se adunaseră acolo îi erau străini, dar nu era ceva ieşit din comun. Încă spera că adevăraţii ei prieteni aveau să vină şi se gândea că erau în întârziere. Nu se gândise că era ceva în neregulă. Era obişnuită să cunoască mereu alţi copii, pentru că aceştia îşi însoţeau părinţii la cină. Mama ei avea în fiecare săptămână invitaţi. Chiar şi când nu veneau copii pe care să-i întâlnească, era chemată în salonul de zi, sau în salonul

de luat masa, sau oriunde se aflau oaspeţii pentru a le fi prezentată…

Se opri în faţa unui băiat mult mai mare decât ea, care stătea pe scaun, singur.

— De ce eşti aici? îl întrebase ea direct, aşa cum fac copiii.

— Este o petrecere. De obicei, îmi plac petrecerile, îi răspunsese el arţăgos.

— Asta nu îţi place, replicase ea, deşi era evident.

El ridicase din umeri şi spusese candid:

— Mi-au spus că, dacă vin şi mă prefac că te plac, voi primi un cal nou. Cel pe care îl am acum este cam bătrân. Tatăl meu nu mi-ar cumpăra unul nou, dar mi-a spus că al tău o va face dacă vin astăzi şi mă prefac că mă distrez.

Simţise un gol în stomac, dar îi spusese:

— Presupun că nu ţi-ai dorit prea mult calul acela.

— Ba da!

— Atunci ar fi trebuit să te prefaci.

El îi aruncase o privire furioasă.

— Atunci nu mai are sens să rămân, nu?

— Nu, nu mai are, fuse ea de acord şi se întorsese spre băiatul care stătea lângă el şi care părea mai apropiat de vârsta ei. Tu de ce eşti aici? îl întrebase.

La fel ca primul băiat care se afla deja în drum spre ieşire, acesta îi răspunse la fel de candid:

— Tatăl tău m-a plătit cu 20 de lire ca să vin. Aş fi preferat să fiu în parc, în barca mea nouă.

— Şi eu aş prefera să fii acolo, ripostase ea cu voce mai joasă, căci cuvintele îi ieşeau din ce în ce mai greu.

Ochii i se umpluseră cu lacrimi. Simţise o durere în piept, dar apoi o zărise pe fetiţa aceea banală, care stătea în faţa ei. Era mai mare decât ceilalţi, prea mare pentru a veni la aniversarea unui copil de opt ani.

— Şi tu? o întrebă ea. Tu de ce ai venit aici?

— Eram curioasă, îi răspunsese fata cu snobism. Am vrut să ştiu de ce a fost nevoie de mită pentru a mă aduce aici. Acum înţeleg. Eşti prea frumoasă pentru a avea prieteni adevăraţi.

Ophelia nu mai simţise nevoia să-i întrebe pe ceilalţi şi nici nu-şi mai putuse înăbuşi lacrimile. Înainte ca acestea să-i inunde obrajii, ţipase:

— Afară cu voi toţi!

*

Începând din acea zi, Ophelia nu şi-a mai privit niciodată la fel prietenii. Se îndoia de toţi şi îi prindea de fiecare dată minciunile. De obicei, acele minciuni provocau în ea exact ceea ce încercaseră ei să evite minţind. De-a lungul anilor, îi mai întâlnise pe câţiva dintre invitaţii de la ziua ei. Toţi îi ceruseră scuze şi juraseră că, dacă ar fi întâlnit-o înainte, nu ar mai fi fost nevoie să fie mituiţi. Nu-i crezuse şi îi dispreţuia pe toţi.

Începând din acea zi, nici pe tatăl ei nu îl mai privi la fel. Îl adorase. Aflând că el nu o iubea, că o vedea doar ca pe un instrument pentru tertipurile lui de a urca pe scara socială, se înrăise, iar în locul inimii frânte, rămăsese doar amărăciune.

Dar totul dispăruse în acea zi datorită lui Rafe. Se mira că acum se gândea la el ca la Rafe, dar, la urma urmei, după ziua aceea, formalitatea dintre ei nu îşi mai avea rostul. Teoria lui era uşor de testat. De aceea nu-şi mai dorise să plece de acolo. Această nouă manifestare a emoţiilor nu numai că o tempera, dar fusese foarte plăcută şi îşi dorea să experimenteze din nou acest sentiment.

O ignoră pe Amanda, care stătea îmbufnată la masă, dar nu-l putea ignora pe Rafe. Ochii ei erau atraşi de el fie că vorbea sau nu, deşi el se străduia să se poarte ca de obicei, conversând cu mătuşa lui. Încercă de câteva ori să o angreneze şi pe sora lui în discuţie, dar ea pur şi simplu îl privi încruntată, aşa că renunţă. Opheliei îi fu uşor să intervină când veni vorba despre noua furtună de zăpadă.

— Cred că mă voi plimba din nou prin zăpadă mâine-dimineaţă, acum că urmele mele vor fi acoperite, spuse ea. Ce zici de altă bătaie în zăpadă, Rafe? adăugă ea zâmbind.

El râse.

— Pe ultima ai pierdut-o.

— Ba nu. Râse şi ea. A fost remiză, şi ştii asta.

Se părea că între cei doi era prea multă familiaritate, pe care Amanda nu o suportă, aşa că se ridică furioasă şi o avertiză pe Ophelia:

— Să nu îndrăzneşti să-l seduci pe fratele meu cu gândul la căsătorie! Tatăl nostru nu va fi niciodată de acord cu o femeie ca tine.

Ophelia se înroşi. Nu intenţionase să facă asta, iar atacul pe care nu-l provocase o nelinişti. Rafe, pe de altă parte, fu îngrozit de remarca surorii lui.

— Dumnezeule, Mandy, ţi-ai pierdut bunul-simţ? Mi-e ruşine cu tine!

— Şi mie, dragă! adăugă Esmeralda.

— Poftim? protestă Amanda suspinând. Poate că nu eşti atras de frumuseţea ei şi nu te interesează, dar asta nu înseamnă că ea nu are planuri cu tine. Nu vezi ce priviri îţi aruncă?

— Insolenţa ta nu are scuze, şi ştii asta, ripostă Rafe. Cere-i scuze acum!

— Ba nu! refuză Amanda. Nu fi orb! Trebuia să spună cineva asta!

— Pe dracu'!

Roşie în obraji, Amanda aruncă şervetul.

— Nu voi sta aici să văd cum eşti dus la tăiere. Când vei termina de irosit timpul cu ceea ce nu ai avut încredere să-mi spui, ştii unde mă găseşti. Îţi voi cere scuze când îţi vei redobândi raţiunea, dar nu îi voi cere *ei* scuze. Nici să nu îndrăzneşti să-i ceri scuze în numele meu! adăugă ea în timp ce ieşi.

Probabil Amanda îşi cunoştea fratele foarte bine, deoarece el chiar asta făcu.

— Îmi pare rău, Phelia…

— Să nu-ţi pară, îl întrerupse ea cu un zâmbet slab. Sunt atât de obişnuită cu gelozia, încât nu mă mai deranjează deloc.

— Doar despre asta crezi că este vorba?

— Cu siguranţă. Nemeritată în cazul acesta, dar, la

urma urmei, gelozia nu are nevoie de adevăr sau de fapte pentru a se arăta. Crede-mă, ştiu asta mai bine decât oricine!

— O atitudine lăudabilă, draga mea, spuse Esmeralda. Însă nepoata mea ştie să se comporte mai bine de atât.

Ophelia zâmbi.

— Nu o pot învinui când de obicei eu sunt cea care îşi iese din fire. Crezi că mă poţi însoţi în camera mea, Rafe? Nu aş mai vrea să fiu atacată de sora ta încă o dată în seara asta.

Capitolul 23

Dăduse dovadă de îndrăzneală când îi ceruse lui Rafe să o conducă în camera ei. La urma urmei, era un dormitor. Ar fi fost mai potrivit să o întrebe pe Esmeralda. Ophelia însă nu ezitase. Nu ceruse să fie adusă acolo şi nu putea să plece, astfel că, în ceea ce o privea, regulile obişnuite ale etichetei puteau fi încălcate pe durata şederii ei. Doar de atât avusese nevoie pentru a urma calea ruinării.

Ideea aceea o amuzase, întrucât nu se gândise că un simplu flirt cu viitorul duce de Norford ar duce la asta. Erau prea izolaţi acolo, iar el se îngrijise ca ea să aibă o însoţitoare pe măsură, astfel încât nimeni nu avea să afle vreodată.

Dacă avea să îşi piardă virginitatea, intenţiona să îi spună acest lucru viitorului ei soţ, însă putea să o facă fără să dea nume. Dacă ar fi fost suficient de norocoasă să găsească un bărbat care să o iubească cu adevărat şi care să nu fie doar îndrăgostit de chipul ei, în cazul acesta, credea ea, nu ar mai fi contat atât de mult, iar dacă l-ar fi deranjat, ei bine, asta însemna că nu o iubea sincer.

Cât de uşor îi era să găsească scuze când la mijloc era ceva ce îşi dorea! La urma urmei, era o domnişoară londoneză mult mai sofisticată decât majoritatea debutantelor. Îi trecuseră pe la urechi toate scandalurile

care avuseseră loc în oraş în ultimii zece ani. Ştia cum izbucniseră, cum fuseseră evitate şi cum să le neutralizeze.

Cum era singură cu Rafe, încetini la baza scărilor. Entuziasmul pe care-l simţise când decisese să îi testeze teoria era ceva nou pentru ea şi încă era stăpânită de acel sentiment. Avea să facă dragoste cu el. Gândul acela era de-a dreptul palpitant. Însă nu avea să sară pe el în hol. Era nevoie de puţină subtilitate.

Aşa că începu:

— După acuzaţiile surorii tale, trebuie să te asigur că nu am planuri cu tine.

— Crede-mă, Phelia, mi-ai spus asta clar încă de la început. De fapt…

Ea ghici cu uşurinţă că el îşi amintea de momentul în care îl abordase la Summers Glade.

— Asta a fost înainte să ştiu că nu joci cinstit şi, să fiu sinceră, în acel moment orice bărbat ar fi fost bun, chiar şi tu. Eram nerăbdătoare şi voiam să termin odată, iar tu erai unul dintre puţinii bărbaţi despre care ştiam, fără îndoială, că avea să fie pe placul tatălui meu.

— Cred că ar trebui să mă simt insultat.

Discuţia încetă, dar ea îi remarcă zâmbetul.

— Da, cu siguranţă arăţi jignit, răspunse ea. Dar pe atunci nu te cunoşteam, astfel încât planul meu nu avea nimic de-a face cu tine, ci cu titlul tău, care era pentru tatăl meu. Pe de altă parte, averea ta… Se opri râzând. Mărturisesc că acesta este un criteriu personal. Intenţionez să fiu cea mai importantă femeie din societate şi să organizez cele mai fastuoase baluri pe care le-a văzut Londra, iar asta necesită mulţi bani. Aşa că, dacă voi putea, nu mă voi mărita cu un amărât. Însă oameni cu avere se mai găsesc, dar cu titluri ca ale tale, mai puţin.

El se prefăcu că oftează disperat.

— Mi-e teamă, draga mea, că ai eşuat lamentabil, te asigur de asta.

Ea se înroşi uşor.

— Cred că nu m-am exprimat corect. Am vrut să spun că există mai mulţi bărbaţi pe placul meu decât pe placul

tatălui meu, însă nu mai sunt atât de înclinată să ţin cont de preferinţele lui. Asta înseamnă că ai fi ultimul bărbat pe care l-aş adăuga pe lista mea, deoarece cu siguranţă te afli pe a lui. Am fost mai clară acum?

— Sunt mai degrabă încurcat, dar înţeleg că ţi-ai face în ciudă chiar şi ţie, dacă asta ar însemna să-i faci în ciudă tatălui tău.

Ophelia îşi dădu ochii peste cap.

— Desigur, aminteşte-mi iar!

— Nu eşti de acord?

— Înţeleg de ce spui asta, dar tu nu ştii nimic despre relaţia mea cu tatăl meu.

— Aş zice că nu vă apreciaţi unul pe celălalt.

— Nicidecum. Nu-l urăsc, însă toată dragostea pe care am simţit-o vreodată pentru el a dispărut cu mult timp în urmă. Ne tolerăm reciproc, ca să zic aşa. M-am săturat să fiu folosită pentru ambiţiile lui. Dacă nu mă crezi, gândeşte-te ce a făcut cu mine în ultimul an. M-a logodit cu un barbar şi m-a aruncat în gura lupului!

— Te referi la mine?

— Ai remarcat asta, nu?

El râse.

— Acum da.

— Bine, pentru că, dacă voi găsi bărbatul perfect pentru mine, nu m-aş gândi de două ori să mă mărit cu el fără permisiunea tatălui meu. Ştiu sigur că există locuri unde putem merge pentru a face asta.

— *Acum* m-ai liniştit!

— Mă gândeam eu. Se întoarse şi înaintă pe hol. Avu nevoie de ceva timp pentru a-şi găsi curajul să-i spună: Acum că am clarificat asta, să nu te sperie faptul că mi-ar plăcea să-ţi testez teoria pe care ai lansat-o astăzi.

Se întoarse şi-l văzu înmărmurit. Ştia bine la ce se referise.

— Cred… poate… că ar trebui să te gândeşti mai bine. Oftă. Nu-mi vine să cred că am spus asta!

— M-am gândit la asta şi îţi mărturisesc că niciodată nu m-am simţit atât de… atât de…

— Profund extaziată? completă el.

— Nu, nu *aşa,* spuse ea înroşindu-se. Deşi ai spus-o frumos. Mă refeream la faptul că sunt atât de liniştită şi la fel mă simt în continuare. Nici nu ştii cât de rar mă simt astfel!

— Să ştii că nu am fost foarte serios astăzi, când ţi-am vorbit despre alte modalităţi de a-ţi elibera pasiunile.

— Nu? Dar are sens! Mai ales dacă ţii cont de efectul liniştitor pe care l-a avut asupra mea. Uită-te la sora ta, de exemplu. Nu a reuşit să mă enerveze deloc în seara asta, iar eu de obicei reacţionez la gelozii şi ostilităţi împotriva mea. Aşa că voi testa asta, Rafe, cu tine sau cu altcineva. Dacă se va dovedi că ai avut dreptate, atunci am speranţa că voi reuşi să scap de cel puţin jumătate dintre defectele mele pentru totdeauna. Nu voi renunţa la ideea asta.

— Cu riscul de a pierde această ocazie unică, mi se pare cinstit să îţi amintesc că, dacă vom face dragoste acum, când tu eşti liniştită, nu vei putea testa nimic.

Ea se încruntă, apoi bolborosi:

— Nu m-am gândit la asta. Dar ai foarte mare dreptate. Dacă ceea ce s-a întâmplat astăzi va avea un efect permanent? Clătină din cap, dezaprobator. Nu? Atunci nu-mi rămâne decât să văd cât de mult va dura. Noapte bună!

— Phelia!

Pretinse că nu-l auzi şi se grăbi spre camera ei. Ce stânjenitor! Probabil se gândea că îi făcuse avansuri şi ştiuse de la început că sugestia ei ar fi fost inutilă acum. La naiba, de ce trebuise să puncteze acest lucru?

Capitolul 24

Raphael era în salon, în faţa ferestrei, privind-o pe Ophelia plimbându-se pe afară. De data aceasta, nu avea să o însoţească. Seara trecută se întristase şi nu-şi mai revenise, ceea ce făcuse să evite nesăbuinţa la care se

aşteptase ea. Cu toate astea, nu reuşea să-şi ia ochii de la ea.

Ieşise soarele. Acum zăpada proaspătă care se aşezase nu avea să reziste mult. Bartholomew observase că, deşi ningea mult în timpul iernii, de obicei nu aveau parte de atâta zăpadă dintr-odată. Raphael se bucura. Dacă nu s-ar fi aşternut zăpada cu o zi în urmă, trăsura Opheliei nu ar fi ajuns într-un şanţ şi ar fi putut lesne să evadeze.

Amanda plecase dimineaţa devreme, prea nervoasă pentru a-şi lua rămas-bun. Raphael îi dăduse lui Albert o scrisoare pe care să o ducă mijlocitorului său, ca să-l plătească în avans pentru un an, înainte să „demisioneze", pentru că ar fi dus-o pe Amanda la Londra în siguranţă. Nu-şi riscase slujba numai pentru cele 100 de lire, ci pentru mai mult de atât.

În timp ce urmărea fiecare pas al Opheliei, încerca să-şi aline durerea de la mână. Noaptea trecută lovise cu pumnul în peretele dormitorului de ciudă. Să rateze ocazia de a face dragoste cu *ea?* Şi fusese ideea ei!

I se păru incredibil, deşi deloc surprinzător. Ophelia nu putea fi nicicum comparată cu orice debutantă, şi nu datorită frumuseţii ei extraordinare. Fusese expusă de înalta societate londoneză cu mult înainte. Ba chiar primise cereri în căsătorie înainte să iasă de pe băncile şcolii.

Deşi fusese vina tatălui ei, fără îndoială, acest lucru îi oferise Opheliei o perspectivă asupra lumii mai realistă decât a oricărei alte fete de vârsta ei. Nu se îndoia că vorbise serios seara trecută. În plus, era sigur că, deşi şi-ar fi dorit să se înşele, ei nu îi păsa cu cine avea să testeze teoria lui. Pur şi simplu se întâmplase ca el să fie prin preajmă. Acesta era motivul nemulţumirii lui.

Nu intenţiona să se ataşeze de ea ori să aibă o relaţie pasageră, dar era obişnuit să îndepărteze femeile, iar experienţa pe care o avusese până acum cu Ophelia se îndrepta în direcţia opusă. Ea nu-şi dorea nimic de la el, ci voia să plece cât mai departe. Apropierea dintre ei nu schimbase asta. Măcar ar fi putut să-i dea de înţeles că-l dorea pe el, în loc să spună că orice bărbat ar fi fost potrivit

pentru testarea acelei ipoteze nenorocite.

— Îmi pare rău pentru seara trecută, spuse ea, în spatele lui. Pur şi simplu nu m-am gândit.

Gândurile îl distrăseseră suficient încât să nu observe că ea se întorsese în casă. O văzu dându-şi pelerina jos, pe care o aşeză pe scaun, în timp ce se îndrepta spre şemineu.

— Nu te mai gândi la asta, zise el. Ce e cu zăpada asta pe ghetuţele tale? Dacă o laşi să se topească, va dura mult să-ţi încălzeşti picioarele.

— Da, mă pricep să bat din picior.

— Îmi imaginez.

Îi aruncă o privire, dar probabil decise să nu răspundă la tonul lui acid. Îşi încălzea mâinile în faţa şemineului. Purta o rochie pe care el nu o mai văzuse. Ca majoritatea rochiilor în care o văzuse îmbrăcată, era mai potrivită pentru vară, căci avea un decolteu destul de adânc şi mâneci scurte. Cele mai multe tinere pe care le cunoştea purtau astfel de rochii, deoarece casele erau foarte călduroase în timpul iernii şi oricum stăteau mai mult înăuntru. Culoarea lavandei părea să-i scoată în evidenţă roşeaţa din obraji care se datora, fără îndoială, plimbării pe afară. Rochia era încântătoare, deşi poate prea mulată pe sâni. Suspină în sinea lui. Avea senzaţia că de acum încolo fiecare gând legat de ea urma să aibă o tentă sexuală.

El se duse şi închise uşa pe care ea o lăsase deschisă când intrase.

— Avem nevoie de intimitate? întrebă Ophelia.

— Nu, voiam doar să împiedic căldura să iasă. Totuşi, *se gândise* la intimitate, iar faptul că mătuşa lui nu avea să coboare în următoarele ore îl asigură că puteau avea parte de intimitate cel puţin o vreme. Pari liniştită.

— Da, am fost, mulţumită ţie. Acum, că i se încălziseră mâinile, se îndreptă spre cea mai apropiată canapea şi se aşeză. Am ratat momentul în care trebuia să-mi iau rămas-bun de la sora ta.

Se aşeză lângă ea.

— Nu, nu l-ai ratat. A plecat fără să-şi ia la revedere de la nimeni. Ce mai zici despre pacea ta interioară? Te

simţi la fel?

Îl privi contrariată, dar îi răspunse.

— Într-adevăr. Încep să cred că te-ai înşelat şi că este o schimbare permanentă.

El ridică din umeri.

— Opiniile mele rareori sunt greşite.

— Deci ce planuri ai astăzi?

— Ce ai zice să avem o zi în care niciunul din noi nu minte?

Auzindu-l, ea se încruntă.

— Asta înseamnă că m-ai minţit. Despre ce?

— Din contră, draga mea. După ce ai recunoscut că nu te deranjează să minţi, am crezut că asta ai făcut până acum.

— Ai crezut greşit. Am decis că singura modalitate de a pleca de aici este să spun doar adevărul.

— Vezi tu, şi asta poate fi o minciună, remarcă el. Cum aş putea şti care e diferenţa? Odată ce ai plecat pe calea necinstei, nimeni nu te mai crede. Chiar nu vezi asta?

Ea se lăsă pe spate, zâmbind.

— Ceea ce văd este că încerci să mă provoci. Bună încercare, dar nu va funcţiona.

Chiar asta făcea? De fapt, era o idee bună, aşa că insistă:

— Îmi exprimam un punct de vedere pertinent.

— Da, aşa este, recunosc. Dar, vezi tu, am trăit toată viaţa înconjurată de oameni care nu aveau încredere în mine. Când ajungi să crezi că nimeni nu este sincer cu tine, nici măcar părinţii tăi, nu-ţi mai pasă dacă eşti crezut sau nu. Pur şi simplu, nu mai contează. Dinte pentru dinte.

— Chiar crezi că nu mai contează?

Se înroşi.

— Ei bine, presupun că *uneori* contează. Ca acum. Chiar am decis că sinceritatea este singura modalitate de a interacţiona cu tine, dar am făcut-o pentru că pur şi simplu nu am putut vedea altă soluţie de a scăpa de aici.

El nu se putu abţine să nu râdă. Uneori era atât de candidă! Însă îl surprinse faptul că ea se arătă deranjată de

reacţia lui.

— Nu este amuzant! Nimic din situaţia asta nu este. Îţi spun că nu este uşor să fii sincer pe deplin când eşti obişnuit cu…

— A răni oamenii cu minciunile tale?

Ea oftă şi îi aruncă o privire tăioasă.

— Tu chiar eşti făţarnic, nu? M-ai indus în eroare cu calmul şi cu buna ta dispoziţie doar pentru a te putea strecura pe la spatele meu şi să mă ataci. Nu-mi vine să cred că eram gata să uit asta despre tine!

— Ţi-ai pierdut calmul?

— Nu, la naiba!

— Bine, spuse el, şi o trase în poala lui.

Capitolul 25

Furia reapăru cu o viteză uimitoare. Parcă fusese protejată de o perdea groasă formată din iluziile proprii, care fusese trasă brusc, iar în public se aflau toate emoţiile ei negative, ce aplaudau faptul că nu se mai putea ascunde de ele. Asta o mânie pe Ophelia, care îşi îndreptă furia unde îi era locul, spre cel care înlăturase perdeaua.

La fel de repede, Rafe o sărută, iar dacă iniţial ea îi lovi umărul cu pumnul înainte ca el să o ia în braţe, imediat îi cuprinse faţa în palme şi-l sărută cu o explozie de pasiune. La naiba! Nu se îndoia că o provocase intenţionat, numai că în acest moment nu îi păsa.

Raphael se lăsă pe spate pe canapea, iar ea ajunse peste el, dar fără să rupă sărutul care o excita. Poziţia îi permitea să-i atingă trupul pe deplin, şi cum era limpede că nu era nevoie să o ţină, pentru că ea îi răspundea la sărut, mâinile lui îi explorau liber spatele şi fesele. Apoi le alunecă mai jos. Brusc, ea îi cuprinse obrajii, iar el o împinse delicat spre întăritura dintre picioare.

Făcând asta, el îi găsi un punct sensibil. De fiecare dată când îi apăsa bărbăţia, simţea un mic şoc care o făcea

să vibreze. Nu se putea abţine, nu îşi controla reacţiile, iar pasiunea ei cunoştea noi limite, ceea ce o făcea să simtă că se topea în braţele lui.

Căldura emanată de trupurile lor devenea şi mai fierbinte. Îşi dori ca în cameră să fi fost mai răcoare, ca el să nu fi închis… uşa. Alungă iute acel gând, dar odată apărut, o făcu să se îngrijoreze.

Nu-şi dorea să pună capăt momentului, dar buna-cuviinţă îşi făcuse apariţia şi o determină să-i şoptească:

— Cineva ar putea intra…

— Am încuiat uşa.

Neliniştea pe care o simţise dispăru imediat. De atât avea nevoie să ştie pentru a nu-şi mai face griji că putea fi descoperită şi pentru a se bucura pe deplin de ceea ce îi făcea el.

Îi ridicase uşor fusta. Când schimbară brusc poziţia, hainele nu-l opriră să alunece între picioarele ei. Ce senzaţie palpitantă era să îl simtă acolo! O excita şi mai tare, făcând-o să se înfierbânte, ceea ce accentuă tensiunea senzuală pe care o simţea.

Toate simţurile ei erau treze. Îi simţea gustul, puţin mentolat datorită ceaiului pe care-l băuse mai devreme, precum şi mirosul înţepător de mosc. Părul nu era aspru deloc, ci mai degrabă mătăsos. Nu şi-ar fi imaginat niciodată asta. De fiecare dată când îl auzea gemând, simţea nevoia de a face acelaşi lucru, fiindcă o excita faptul că avea asupra lui acelaşi efect pe care îl avea el asupra ei. Când deschise ochii pentru a vedea în privirea lui plăcerea intensă, îşi dădu seama cât de mult îşi dorea să o excite.

Respiraţia devenea din ce în ce mai grea. Nu era din cauza greutăţii trupului lui – oh, nu! –, căci asta o excita şi mai mult, simţind o senzaţie unică mai ales între picioare. De fiecare dată când el descoperea alt punct sensibil, ea rămânea fără aer, iar el părea că găsea nenumărate astfel de zone. Şoldurile şi mâinile lui nu se odihneau deloc.

El îi mângâie urechile, apoi coborî de-a lungul gâtului, ceea ce o făcu să tremure de plăcere, coborându-i uşor marginea rochiei sub sâni. O înfierbântă senzaţia palmei lui

pe sân, dar nu se compară cu fierbinţeala gurii lui când brusc rupse sărutul pentru a-i săruta sânul. Rămase fără aer. Îl îmbrăţişă cu tot trupul. Se simţea de parcă avea să ia foc în orice moment!

Bâjbâi printre hainele care încă se aflau între ei. Auzi ceva rupându-se… Pantalonaşii ei? Ce nerăbdător! Aproape că râse, dar el continuă să o sărute. Simţi o nouă apăsare între picioare care o făcu să geamă, apoi o durere ce îi provocă o plăcere incredibilă. Ea încercă să alunge durerea, care nu dispăru, ci se intensifică atât de tare încât o făcu să strige. Dar el se împinse brusc în ea, iar durerea dispăru, lăsând în urmă o strânsoare cu care nu ştia ce să facă.

Atmosfera se destinse, iar el se lăsă uşor pe spate pentru a-i vedea reacţia. Îl privi nedumerită, simţindu-se cumva trădată.

— Asta… începu el, oftând, nu se va mai întâmpla niciodată, ai cuvântul meu.

— Ce anume? Durerea?

— Da. A fost modul în care trupul tău a luptat pentru a-ţi păstra inocenţa. Tu însă nu pare să-ţi fi dorit asta.

Acum înţelese, dar răspunse contrariată:

— Nu, dar mama ar fi trebuit să-mi spună că voi simţi durere, în loc să-mi spună că, dacă voi avea noroc, mă voi bucura de patul matrimonial sau, ca să fiu mai exactă, de actul sexual. Mi-a zis că nu toate femeile o fac. Presupun că nu am avut noroc.

Observă că el încerca să nu râdă, dar nu reuşi. *Nu* era amuzant. O asemenea plăcere care să se termine într-o notă atât de negativă…

— Am terminat? întrebă ea ţâfnoasă.

— Dumnezeule, sper că nu! Am senzaţia că mama ta s-a cam grăbit. Ar fi trebuit să-ţi spună că norocul nu are nimic de-a face cu asta.

— Atunci cu ce are?

— Cu abilităţile partenerului, spuse el zâmbind. Să-ţi demonstrez?

O pătrunse în clipa imediat următoare. Ea îl privi uluită. Senzaţia pe care i-o dădea era plăcută – de fapt,

poate prea plăcută. Imediat, pasiunea preluă controlul asupra ei. Ceea ce făcea el era mult peste experienţa ei. Crezuse oare că plăcerea cea mai mare o simţise cu o zi în urmă în trăsură alături de el? Mişcările lui intense o făceau să simtă fiori în tot corpul. Plăcerea era atât de profundă, încât i se părea că o simte în fiecare nerv, iar tensiunea acumulată avea să explodeze, ceea ce se şi întâmplă, făcând-o să vibreze, epuizând-o şi săturând-o.

Abia observă că şi el atinse orgasmul în acelaşi timp. Apoi fu cuprinsă de o pasivitate senzuală care o făcea să nu vrea să se mişte. Pentru un moment, simţi o tandreţe profundă pentru bărbatul în braţele căruia se afla. Acea emoţie nemaiîntâlnită aproape că o făcu să plângă, dar nu de tristeţe, ci din contră, datorită unei experienţe unice, care nu semăna cu nimic din ceea ce simţise până atunci.

— Ce viclean! remarcă ea odată ce îşi calmă suflul.

Continuă să se joace cu degetele prin părul lui.

— Aşa este, spuse el, sărutând-o pe gât. A funcţionat? Ţi-ai regăsit liniştea?

— Habar nu am, în acest moment sunt prea plină de plăcere încât să simt altceva.

El se ridică pentru a o privi. Zâmbi.

— Ţi-a plăcut, nu?

— Da! Nici nu-ţi imaginezi!

— Ah, ba da, sau crezi că bărbaţii fac asta doar ca să-şi ocupe timpul cu ceva?

Ea râse. Era atât de bine dispusă încât fu surprinsă că nu începu să chicotească. Imediat însă o străfulgeră un gând supărător.

— Este evident că furia îmi va scăpa iar de sub control, nu?

— Da, dar sunt convins că de acum înainte o vei putea controla mai bine. Asta era ideea, draga mea. Nu era vorba despre faptul că nu te vei mai enerva vreodată, ceea ce este puţin probabil, şi nu numai în cazul tău, ci despre faptul că de acum încolo emoţiile tale schimbătoare nu vor mai fi exprimate într-un singur fel, ceea ce le făcea grosolane şi vătămătoare.

— Deci nu era neapărată nevoie să testez... astfel? presupuse ea.

El zâmbi din nou.

— Cu riscul de a pune capăt unui moment frumos – o sărută cu blândeţe, ca ea să nu se îndoiască de vorbele lui –, probabil că nu. Oricum, trebuie doar să-ţi aminteşti liniştea pe care ai experimentat-o ieri pentru a realiza că actul sexual are anumite beneficii secundare, cel puţin pentru tine. În ceea ce priveşte testarea, s-a dovedit cu mult timp în urmă că scoate la iveală toată pasiunea, ceea ce s-a şi întâmplat într-un mod plăcut, nu?

— Într-adevăr, a fost incredibil!

— Şi acum?

— Din nou o pace sublimă.

El încuviinţă din cap.

— În privinţa asta, cred că era nevoie de testare, care s-a dovedit un succes. Îţi voi oferi, desigur, ajutorul meu de fiecare dată când vei simţi nevoia să te eliberezi de astfel de pasiuni.

— Câtă generozitate!

— Aşa ziceam şi eu.

Faptul că o tachina o făcu să-şi dorească să-l îmbrăţişeze. De fapt, acea dorinţă apăruse când îi zâmbise prima dată. În acel moment, era foarte mulţumită şi, simţea, de asemenea o apropiere pe care niciodată nu o mai experimentase cu vreun bărbat. Prieteni sau...? Nu, nu avea să se gândească la asta. Nu voia să analizeze mai în amănunt ce anume simţea pentru el acum, când nu mai avea la ce să se aştepte. Ţinu neapărat să-l asigure de asta. Nu trebuia să-şi facă griji inutil că ea avea să profite de ceea ce se întâmplase.

Privi în altă parte, ba chiar se înroşi gândindu-se la subiectul pe care avea să-l abordeze:

— În ceea ce priveşte ceea ce am făcut, nu sunt compromisă, aşa că nu te mai gândi la asta. Oricum, nu m-aş fi măritat cu tine. Refuz să-l fac pe tata fericit. Astfel, ceea ce s-a întâmplat aici va rămâne între noi. Nimeni nu trebuie să ştie.

O privi contrariat.

— Este… nobil din partea ta.

— Nu, nu este. Este chiar răzbunător, doar că nu faţă de tine.

— Înţeleg.

El se încruntă.

Ophelia ghici la ce îi zburase gândul.

— Nici să nu te gândeşti să discutăm despre relaţia mea cu tatăl meu sau, mai degrabă, de lipsa unei relaţii ori despre pornirile mele răzbunătoare cauzate de asta. Nu te priveşte ce se întâmplă între mine şi el.

— O femeie dulce, blândă nu ar avea astfel de gânduri, replică el, în ciuda avertizărilor ei.

— O femeie dulce, blândă nu ar avea un tată ca al meu.

Raphael tresări.

— *Touché!*

Capitolul 26

Îşi aranjară hainele cu uşurinţă, ca şi cum nimic neobişnuit nu s-ar fi întâmplat în salon. Rafe chiar o ajută, ridicându-i corsajul rochiei peste sâni, sărutând-o tandru şi în fugă în locul care încă nu fusese acoperit. Îşi ridică ciorapii, care erau rulaţi până la glezne, şi aproape că izbucni în râs când observă că încă purta ghetuţele. Dacă stătea să se gândească, fusese foarte îndrăzneţ din partea lui să facă dragoste cu ea fără să se dezbrace absolut deloc. Ea nu o făcu, dar el cu siguranţă da.

Înainte să descuie uşa, o îmbrăţişă şi o sărută pentru ultima oară.

— Chiar cred că ar trebui să facem asta în pat la un moment dat. Râse, dar era cumva stânjenit. Undeva unde să îmi dedic timpul cum se cuvine plăcerii tale. Să te furişezi ca un şcolar…

Ea îi acoperi buzele.

— Eşti departe de a fi un şcolar, îl asigură ea.

— Este drăguţ din partea ta să spui asta, dar se pare că îmi pierd fineţea când sunt în preajma ta.

— Aştepţi şi alte complimente?

— Oare? rânji el.

— Aş avea grijă cu acel „drăguţ” când vorbeşti despre *mine*, îl tachină ea. Altfel, ar însemna că ţi-ai îndeplinit misiunea, iar atunci va trebui să mă duci imediat înapoi la Londra.

Tuşi, deschise uşa şi o împinse uşor.

— Du-te şi schimbă-ţi rochia înainte de prânz. Mătuşa mea va coborî curând.

— Trebuie să scap de probe, zise ea zâmbind din nou.

— Ţi-ar plăcea să o fac eu asta?

Ophelia strânse în mâini pantalonaşii rupţi, căci nu avea buzunar la rochie pentru a-i ascunde, însă prefera să nu fie prinsă alergând pe scări cu ei în mână. Privi spre şemineul din spatele lor.

— Vrei să îi arunci în foc? Sadie nu trebuie să îi găsească.

— Desigur.

Îi dădu uşor stânjenită, apoi urcă scările în grabă. Însă nu îi era uşor să scape de jupa pătată. Apa nu avea să fie suficientă pentru a îndepărta urmele de sânge, iar Sadie ştia foarte bine că nu se afla la menstruaţie în acea perioadă a lunii. Momentan, decise să ascundă jupa sub saltea. Când avea mai mult timp, intenţiona să o taie şi să o arunce în foc. Avea să scape astfel de toate dovezile.

Îşi schimbă rochia, asta după ce privi cu atenţie cât de mult se şifonase rochia de culoarea lavandei. Reuşi incredibil de repede să se schimbe. În mai puţin de 15 minute era din nou jos, pentru a petrece mai mult timp cu Rafe. Fu dezamăgită să vadă că el nu se mai afla în salon, acolo unde îl lăsase.

Se aşeză la fereastră pentru a-l aştepta. Tot se uita spre canapeaua din spatele ei, unde făcuseră dragoste. Se gândea că nu avea să mai stea niciodată acolo fără să se înroşească.

Începea să înţeleagă. Acum era femeie. De ani întregi era la fel de sofisticată ca o femeie, dar nu fusese cu adevărat. În mod surprinzător, nu se simţea diferit... Nu, nu era adevărat. Se simţea minunat! Nu, de fapt, ceea ce simţea nu avea de-a face cu faptul că devenise femeie, ci cu persoana care o ajutase să devină femeie. Acea primă dată ar fi putut fi o experienţă groaznică, îşi dădu ea seama, dar Rafe nu permisese să se întâmple asta. Se asigurase că ea putea să privească înapoi la acel moment zâmbind. Iar ea era convinsă că mult timp de acum încolo avea să fie un zâmbet larg.

Rafe coborî alături de mătuşa lui. Îşi schimbase şi el hainele şi se pieptănase, căci ea se jucase în părul lui şi îl făcuse să pară neîngrijit. Sperase că nimeni nu observase asta înainte să îl poată aranja. Bărbatul acesta nu arăta *niciodată* neîngrijit şi, cu siguranţă, nu cum îl lăsase ea mai devreme.

Cu Esmeralda prezentă, nu ar mai fi avut ocazia să vorbească despre ceea ce se întâmplase între ei, deşi Ophelia observă zâmbetul cu subînţeles pe care Raphael i-l oferi şi căruia îi răspunse. Buna ei dispoziţie o însoţi pe toată durata prânzului şi nu fu stricată nici de sugestia lui de a merge în birou, nu în salonul de zi.

— Nu cred că voi reuşi să mă concentrez în cealaltă încăpere, recunoscu el în timp ce o însoţea pe hol.

Ea înţelese perfect. Şi, din păcate, nu credea că el se gândea la alt contact intim. De fiecare dată când o invitase să petreacă timpul împreună, fusese pentru a discuta despre scăpările ei din trecut. În acea zi, nici măcar nu o mai deranja asta. Probabil ar fi suportat orice subiect ar fi considerat el necesar.

— Să vorbim despre Sabrina, spuse el în timp ce ea se aşeză pe scaunul de la biroul lui.

Ei bine, orice subiect în afară de acesta!

— Hai să nu vorbim!

Îi zâmbi când îi răspunse astfel. Nu voia ca el să creadă că era capricioasă. Avea însă sentimente atât de amestecate în privinţa Sabrinei Lambert, încât nu voia să le

analizeze.

Rafe nu îi mai adresă niciun cuvânt, ci analiza cuţitaşul de scrisori pe care-l ridicase de pe birou şi pe care-l învârtea în mâini. Ea îi ghici tactica, ştia că folosea tăcerea împotriva ei. Nu avea să funcţioneze de data aceasta…

— Ştii, am fost fraieră că i-am mai dat o şansă, spuse Ophelia după ce câteva momente o ignorase. Când a ajuns la Londra cu mătuşile ei pentru a rămâne la noi de-a lungul sezonului, părea atât de drăguţă! M-am îndoit prima dată, dar apoi m-am gândit că poate candoarea ei nu era prefăcută deoarece era o fată de la ţară. Aşa că astfel mi-am încălcat propria regulă. Am crezut că putem fi prietene adevărate.

El scoase un oftat lung şi îndurerat.

— Deci din cauza asta ţi-ai înjunghiat prietena pe la spate? Recunosc că mă aşteptam să primesc o scuză pertinentă.

O privi atât de dezamăgit încât o făcu să simtă un gol în stomac. Ce naiba? Ea nici măcar nu ştia despre ce vorbea el.

— Explică-mi observaţia, te rog! Cum am înjunghiat-o pe la spate?

— Ai adus vorba despre scandalul din familia ei, care fusese de mult uitat, şi ai făcut-o cu toată răutatea.

— Nu fi absurd! spuse ea tăios. I-am făcut o favoare.

O privi sceptic.

— Distrugându-i şansele de a găsi un bărbat potrivit la Londra? Cred că nu i-aş zice favor.

Ophelia se lăsă pe spate, oftând la rândul ei.

— Foarte bine, cred că va trebui să-ţi explic. Probabil nu vei crede, dar am încercat să o salvez pe fata asta de la o suferinţă ulterioară.

— Suferinţă?

— Da. Nu am vrut să o văd suferind pentru că s-a îndrăgostit de cineva cu care nu s-ar fi putut mărita din cauza scandalului. Avea să iasă singur la suprafaţă. După ce ar fi întâlnit suficient de multe persoane, cineva ar fi

remarcat numele Lambert. Şi fusese un scandal stupid. Era ridicol să crezi că, dacă nişte strămoşi s-au sinucis, toată familia ei era predestinată să facă la fel, inclusiv ea. Dar ştii cum sunt oamenii. Unii ar da crezare unor astfel de absurdităţi. Ideea mea a fost să scot la iveală asta tocmai pentru a le arăta cât de stupid era. Ar fi ridiculizat pe oricine ar fi fost suficient de prost pentru a-i da crezare. Ar fi fost uitat repede, şi nimeni nu ar mai fi auzit despre asta.

— Dumnezeule, vrei să spui că ai încercat să o sprijini?

Ophelia scrâşni din dinţi.

— Nu ar trebui să pari atât de neîncrezător. Aceasta a fost ideea… iniţială.

— Ah. El clătină din cap. Ajungem şi la partea în care ai fost rea?

— Nu, ajungem la ultimul meu defect. Combinat cu furia, probabil este cel mai mare dintre ele.

— Şi anume?

— Gelozia.

— Realizezi cât de absurdă este această afirmaţie? întrebă el uluit. Probabil eşti cea mai frumoasă femeie din Anglia. Este la fel de probabil ca fiecare femeie pe care o întâlneşti să fie geloasă pe tine. Chiar şi sora mea este! Dintre toate, tu eşti singura care nu ar avea niciun motiv să fie geloasă pe cineva.

— Tot ce spui este adevărat. Sunt conştientă de asta. Dar nu are absolut nicio legătură. Faptul că nu am niciun motiv să fiu geloasă nu mă opreşte să devin astfel. Ştiu că e ridicol. Mi se întâmplă pentru cele mai prosteşti lucruri. Dar se întâmplă! Odată ce emoţia a ieşit la suprafaţă, este acolo, iar eu nu îi fac faţă foarte bine.

— Deci îmi spui că ai fost geloasă pe Sabrina?

— Da. Mavis a fost cea care mi-a provocat gelozia când i-am văzut pe trei dintre admiratorii mei înconjurând-o pe Sabrina la bal. Astfel că, deşi avusesem intenţii bune când m-am gândit să readuc în discuţie scandalul care învăluia familia Lambert, în cele din urmă am făcut-o din gelozie. Aş fi reuşit să trec peste gelozie şi să continui cu

planul iniţial, dar Sabrina şi mătuşile ei s-au întors acasă. Deoarece familia mea primise invitaţie la Summers Glade ca eu să-l întâlnesc pe Duncan, am călătorit împreună. Pe atunci, eram îngrozită de întâlnirea cu „barbarul”, aşa că a uitat să înăbuş scandalul Sabrinei. Acum nu mai contează pentru că, aşa cum spui, se va mărita în curând cu Duncan.

— Încă îmi vine greu să cred că ai fi geloasă pe Sabrina. Rămase puţin pe gânduri. Dar nu a fost prima dată când ai fost geloasă pe ea, nu? adăugă el.

Ea se înroşi.

— Nu, s-a întâmplat din nou când l-am văzut pe Duncan cu ea, dar m-am gândit că încerca să mă facă geloasă.

— Şi?

— Da, bine, şi când te-am văzut pe tine cu ea! Da, eram geloasă în ziua în care ţi-am spus că mi se părea că tu şi ea…

— Nu trebuie să deschizi iar acest subiect.

— Cum vrei, dar cum tu ai adus vorba, îţi voi spune de ce nu am vrut să discut despre Sabrina. Am sentimente contradictorii în ceea ce o priveşte. Când nu sunt geloasă pe fata asta, chiar *o plac.*

— Este uşor de înţeles. Toţi o plac pe Sabrina.

Îl privi contrariată când el nu mai adăugă nimic.

— Nu îţi vei termina ideea pentru a-mi aminti că pe mine nu mă place nimeni?

El îi zâmbi.

— De fapt, draga mea, această afirmaţie nu ar mai fi adevărată, deci nu mai pot spune asta.

Ea se înroşi, căci era limpede că se referea la el – el era cel care încetase să o dispreţuiască.

— Mătuşa mea a prins drag de tine, adăugă el.

Nu ştiu de ce se simţi rănită, dar reacţionă imediat:

— Nu ai înţeles ce am vrut să spun. Nu îmi plac persoanele pe care la un moment dat am fost geloasă. Sabrina este singura pe care o plac. Astfel, de fiecare dată când am simţit gelozie faţă de ea, am avut sentimentul că o trădez, ceea ce a înrăutăţit lucrurile. Imediat ce gelozia

dispare, mă dojenesc singură pentru că am fost atât de prostuţă şi revin la sentimente mai bune faţă de ea. E o situaţie destul de neobişnuită pentru mine.

— Nu este deloc neobişnuită.

— Poate nu pentru alte persoane, dar pentru mine este foarte neobişnuit, insistă ea.

— Poate că sperai că tu şi ea aţi putea fi prietene.

— Nu speram. Chiar am crezut că putem fi prietene şi *am vrut* să o ajut.

— Când a avut nevoie de ajutor?

— Când părea că Duncan era interesat de ea.

— Interesul lui era real.

— Acum ştiu asta, spuse Ophelia nerăbdătoare, dar cum naiba era să bănuiesc că se iubeau? I-am spus că Duncan m-a sărutat la han în ziua în care l-am întâlnit pentru a-mi cere scuze.

— Ai minţit.

— Da, dar a fost o minciună nevinovată, voiam ca ea să nu fie rănită, nu să o rănesc.

— Chiar voiam să discutăm despre câteva dintre minciunile tale. Asta a fost una dintre ele.

Îşi dădu ochii peste cap.

— De ce nu mă surprinde? Şi celelalte?

— Mai ştiu doar una.

— Nu este o listă lungă? Am crezut că te-ai pregătit mai bine.

— Ne înfuriem atât de repede?

Ea clipi, apoi chiar îi zâmbi.

— Deloc. Poate doar puţin enervată, dar acum că ai menţionat asta… Ridică din umeri. A dispărut.

El se aşeză, părând surprins.

— Sunt uluit. Ce schimbare, Phelia! Ce părere ai despre asta?

Ophelia zâmbi.

— Îmi place. Este atât de bine să nu îmi mai pierd controlul! Acum spune-mi, despre ce altă minciună vorbeai?

— Au fost atât de multe încât nu mai ştii?

Se gândi puţin, apoi spuse:

— Nu cred. Îmi vine în minte o singură situaţie în care am minţit-o intenţionat pe Sabrina. M-ai numit răzbunătoare şi am negat, dar asta probabil a fost singura dată când chiar am fost aşa din cauza geloziei. Exagerase cu comentariile despre momentul în care m-am logodit din nou cu Duncan. M-a enervat interesul ei faţă de el şi i-am spus că el a insistat imediat după ce a plecat ea. De fapt, bunicul lui Duncan a vrut să spunem povestea asta oamenilor, deci nici măcar nu a fost o minciună. Cumva, vestea a devastat-o pe Sabrina. Nu am nicio idee de ce. Tu ştii?

— Nu, asta este între Duncan şi Sabrina, nu este problema altcuiva. Deci recunoşti că ai fost răzbunătoare?

Nu o surprinse că se agăţa de asta.

— Da. Eşti fericit acum?

— Nu chiar. Întrebarea care se pune, şi este una foarte importantă, draga mea, este dacă acum, că nu mai negi, ai învăţat ceva din discuţiile noastre. Sau te vei întoarce la Londra şi vei reveni la…

— Opreşte-te! îl întrerupse ea. Se pare că tu eşti cel care nu a înţeles nimic din discuţiile noastre. Cum crezi că nu mă voi schimba când furia mea, care îmi declanşa toate geloziile exagerate, poate fi controlată aproape complet, iar asta datorită ţie?

— Bine punctat! Atunci nu mai văd niciun motiv pentru care să rămânem aici. Vom pleca spre Londra mâine-dimineaţă la prima oră.

Capitolul 27

Ophelia ar fi trebuit să fie extaziată că, în sfârşit, avea să meargă acasă. În schimb, se chinuia să-şi înăbuşe lacrimile în timpul călătoriei la Londra, simţindu-se dărâmată. Nu putea înţelege motivul, dar bănuia că era din cauza faptului că avusese cea mai interesantă experienţă din viaţa ei şi *crezuse* că se putea bucura din nou de ea,

numai că, odată întoarsă acasă, nu avea să se mai ivească ocazia. Însă nu se putea simţi atât de ciudat doar pentru că timpul petrecut cu Raphael Locke se terminase.

De data aceasta, Rafe nu mai fu nevoit să conducă trăsura. Lacheul Esmeraldei se afla cu ei şi fusese însărcinat cu asta, astfel încât Rafe putu să călătorească împreună cu cele trei femei. Aveau să ajungă la casa Esmeraldei înainte de căderea serii. Mătuşa lui întreţinuse atmosfera de-a lungul călătoriei, iar Ophelia se străduise să participe la conversaţie, dar bătrâna nu avea să-i însoţească până la destinaţie. Asta nu însemna că avea să rămână singură cu Rafe. La urma urmelor, Sadie era o însoţitoare foarte bună.

Căzură de acord să petreacă noaptea la reşedinţa Esmeraldei în loc să înnopteze la han. Luară o cină plăcută împreună, ultima lor cină, iar bătrâna se emoţionă pentru că trebuiau să se despartă.

— Nu ne vom întâlni dimineaţă. Nu îmi plac despărţirile. Sper totuşi să ne mai vedem, draga mea. M-am bucurat de compania ta, serios îţi spun.

— Şi mie îmi veţi lipsi, spuse Ophelia. Sunteţi sigură că nu vreţi să veniţi la Londra cu noi pentru a ne bucura împreună de restul sezonului?

— Dumnezeule, nu! Sezonul este pentru tineret. Voi veni însă la nunta ta, odată ce vei găsi bărbatul cu care să te aşezi la casa ta.

Dacă avea să se întâmple asta vreodată. Odată întoarsă în Londra, Ophelia nu avea să mai fie prinsă într-o logodnă nedorită şi nu mai era nevoie să-şi petrece timpul gândindu-se la moduri prin care să scape de ea, aşa că avea să se concentreze asupra găsirii unui soţ. Asta dacă mai rămăseseră partide bune acum, la sfârşitul sezonului. Oricum nu conta. Putea fermeca orice bărbat cu uşurinţă…

Ophelia se opri brusc, îngrozită de ea însăşi. Chiar obişnuise să gândească astfel? Era o experienţă edificatoare să îşi analizeze comportamentul din trecut dintr-o perspectivă diferită. Fusese insensibilă, nepăsătoare, egoistă. Chiar conta că îşi considerase

comportamentul justificat? Că îi tratase pe ceilalţi aşa cum ei o trataseră pe ea sau aşa cum crezuse ea că fusese tratată?

Acum avea să-şi reanalizeze toate relaţiile, inclusiv pe cea cu părinţii. Ar fi fost chiar plăcut să nu mai fie mereu furioasă pe tatăl ei. Avea să fie cel mai important test al ei. Dacă putea să ducă la bun sfârşit o conversaţie cu el fără ca amărăciunea să iasă la suprafaţă…

Se despărţiră de Esmeralda dimineaţa devreme. Aşa cum bănuise, fără compania mătuşii lui Rafe, călătoria fu puţin inconfortabilă. Aproape toată ziua el păruse căzut pe gânduri, aşa că, după ce încercase de câteva ori să deschidă o conversaţie, Ophelia renunţă.

Înainte să observe că ajunseră la destinaţie, trăsura se opri în faţa reşedinţei de la Summers Glade. Sadie adormise, dar când se trezi şi văzu unde se aflau, spuse exact ceea ce Ophelia nu putu rosti, fiind prea surprinsă:

— Ce naiba căutăm aici?

Raphael râse când le văzu reacţia.

— Doar mă lăsaţi pe mine. M-am gândit că îndrăgostiţii se vor căsători foarte curând, aşa că prefer să scutesc un drum de la Londra până aici.

— Ar fi trebuit să ne spui care era intenţia ta, spuse Ophelia în treacăt.

— Îmi cer scuze, am crezut că am făcut-o, răspunse el ridicând din umeri. Dar, gândeşte-te, este o ocazie bună să pui în practică tot ce ai învăţat, nu crezi? Ţi-ar plăcea să rămâi la nuntă?

Nu trebuia să se gândească la asta. Răspunsul ei veni imediat:

— Nu, cei doi nu vor crede că m-am schimbat. Nu vreau să le stric momentul fericit. Voi fi bine singură, acasă.

— Foarte bine. Ne vom vedea la Londra, probabil peste câteva zile.

Încă o surpriză, una chiar neaşteptată, dar plăcută.

— Da?

— Cu siguranţă. Sunt convins că vom merge la aceleaşi petreceri.

Crezu că se referise la altceva, dar reuşi să nu-şi arate dezamăgirea. Timpul petrecut împreună se încheiase. Primise mai mult decât se aşteptase de pe urma planului lui Rafe, care fusese un succes.

Fără să mai adauge nimic, el coborî şi închise uşa. Pur şi simplu. Nu-şi luă rămas-bun, nu îi dădu sfaturi privind comportamentul ei, nu…

Uşa se deschise din nou, iar Rafe, cu o expresie iritată, se aplecă, o luă de umeri şi o sărută pasional pe gură. Se simţi imediat excitată şi simţi o satisfacţie încântătoare când văzu ardoarea în privirea lui. Apoi, la fel de brusc, plecă.

Sadie se holba la ea, mai mirată decât o văzuse Ophelia vreodată. Nu se înroşi. Era prea încântată pentru a se mai simţi stânjenită.

— Nu întreba, fu tot ce îi putu spuse cameristei, de parcă aceasta avea să ţină cont de sfatul ei.

Şi nici nu o făcu.

— De când îşi permite astfel de libertăţi cu dumneavoastră?

Ophelia încercă să închidă subiectul.

— Nu a însemnat nimic. Am avut câteva discuţii aprinse în care l-am insultat în mod repetat. Probabil acesta a fost modul lui de a-mi spune că nu îmi poartă pică.

Sadie nu fu mulţumită de răspuns.

— Ar fi fost suficient dacă v-ar fi spus-o.

Dar nu ar fi fost la fel de palpitant, se gândi Ophelia, zâmbind în sinea ei.

Capitolul 28

În Londra nu părea să fi nins recent. Străzile erau noroioase, ca de obicei în această perioadă a anului. Soarele se ivise numai spre sfârşitul zilei, chiar înainte să înceapă să burniţeze din nou.

Ophelia decisese să-şi mai petreacă o noapte la han,

aproape de oraş, pentru a putea ajunge acasă în ziua următoare la amiază, când tatăl ei de obicei nu se afla acasă. Obişnuia să ia prânzul cu prietenii la club, iar ea îşi dori să aibă timp să se instaleze înainte de a fi nevoită să aibă de-a face cu el şi să-i răspundă la toate întrebările pe care avea să i le pună.

Nu primise nicio veste de la el, astfel că nu ştia nici măcar dacă mai era nervos pentru că nu-l dusese în cele din urmă pe Duncan la altar sau dacă interesul moştenitorului familiei Locke pentru ea îl mai îmbunase.

Reşedinţa contelui se afla pe Berkeley Street, la nord de Hyde Park. Era o stradă liniştită, nu foarte lungă. În partea de vest, la capătul ei, se afla Portman Square, iar la est era Manchester Square. Ophelia nu se jucase niciodată în parc. Joaca era considerată copilărească, iar ei nu i se permisese niciodată să fie un copil asemenea celorlalţi. Din câte îşi putea aminti, fusese tratată mai degrabă ca un adult, în special de către tată. Mama încercase să-i ofere puţină normalitate, dar Sherman intervenea mereu cu ordinele lui. Din ziua în care se născuse fiica lui, începuse să-i caute un soţ din înalta societate.

Mama ei avea să fie acasă, desigur. Mary ieşea rar în ultima vreme deoarece era prea ocupată cu organizarea petrecerilor. Prietenii ei veneau în vizită, dar ea nu se ducea la ei. Nici măcar nu o însoţise pe Ophelia la începutul sezonului. Sherman insistase să facă el asta, şi nu pentru că se mândrea cu fiica lui, ci pentru că voia să se bucure de succesul acesteia. Nu se zgârcise cu garderoba Opheliei, dar nu o făcuse pentru ea, ci ca să strălucească, iar el să fie felicitat pentru că avea o fiică atât de frumoasă.

Tristeţea aproape că o copleşi, dar îi recunoscu semnele şi reuşi să o alunge. Avea un scop nou acum şi îşi dorea să-l atingă cât mai repede. Voia să se mărite cu un bărbat bogat pentru a nu mai avea de-a face cu tatăl ei.

— Să despachetez sau preferaţi să vă odihniţi la amiază? întrebă Sadie în timp ce intrau în casa grandioasă în care crescuse Ophelia.

— Nu sunt obosită, mergi şi despachetează, răspunse

ea.

Vocile lor o făcură pe Mary să iasă din salon.

— Te-ai întors! Dumnezeule, mi-a fost dor de tine!

Mary Reid era dependentă de dulciuri. Se mai controlase în ultimii ani, dar acum era destul de grăsuţă. Cu câţiva centimetri mai scundă decât fiica ei, dar de trei ori mai lată, era blajină, poate prea blajină. Singura dată când Ophelia îşi auzise mama ridicând vocea fusese în acea zi oribilă, în urmă cu mulţi ani, când copila aflase că nu avea prieteni adevăraţi şi că singurul interes al tatălui ei era modalitatea de a urca pe scara socială.

Ophelia moştenise părul blond şi ochii albaştri de la mama ei, care în tinereţe fusese foarte frumoasă. Tatăl avea ochii căprui şi părul şaten. Era fericită că nu moştenise nimic de la el.

Îşi îmbrăţişă mama şi o sărută pe obraz.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, mamă!

— Ce surpriză că te-ai logodit iar cu Duncan!

— Şi una şi mai mare că am rupt din nou logodna? întrebă Ophelia.

— Ei bine, da. Dar ia te uită cui ai atras atenţia! Moştenitorul familiei Locke. Tatăl tău este foarte încântat.

Ophelia se simţi dezgustată.

— Eu şi Rafe suntem doar prieteni, mamă! Nu se va întâmpla nimic între noi.

— Serios? Mary se încruntă uşor, părând evident dezamăgită. Nu te-ai gândit deloc la el ca la un soţ?

— Poate, dar mi-a spus foarte clar că nu este gata să facă un pas atât de important. Este chiar plăcut să fiu prietenă cu un bărbat care încă nu mi-a căzut la picioare, venerându-mă.

Mary îşi dădu ochii peste cap.

— Ei bine, încă nu-l şterge de pe listă. Unor bărbaţi le ia ceva timp să recunoască o partidă bună când dau peste ea. Între timp, ne vom comporta ca şi cum nu ai fi atras atenţia celui mai râvnit burlac din regat. Mary zâmbi. Ar fi trebuit totuşi să ne spui că te vei întoarce. Aş fi organizat o petrecere pentru tine.

Vorbele mamei nu o surprinseră deloc. Era limpede de la cine învăţase Ophelia că organizarea celor mai grandioase baluri din Londra avea să o facă fericită, având în vedere că viaţa mamei ei se învârtea în jurul acestui lucru. Poate că ar fi continuat să o facă fericită – sau măcar să se bucure de asta dar acum avea altă prioritate: să scape de sub influenţa tatălui ei. Pentru a-i face pe plac mamei, spuse:

— Încă poţi organiza petrecerea. Va fi un prilej la fel de bun să îi anunţi pe toţi că m-am întors la Londra.

— Exact la asta mă gândeam. Am o mulţime de invitaţii pe care le-am ignorat. Poate că vrei să te uiţi peste ele să vezi dacă merită să fie onorată vreuna.

— Le voi lua în camera mea.

— Bine, atunci mergi şi odihneşte-te, iar eu mă voi ocupa repede de lista de invitaţi. Sunt convinsă că voi putea ispiti câteva persoane să renunţe la angajamentele pe care le au pentru seara aceasta, ca să vină aici.

Mary reuşi să facă mai mult de-atât, aşa cum avea să constate Ophelia când coborî la cină în acea seară. Casa era plină de oaspeţi, în mare parte domni tineri pe care îi cunoştea deja, deşi erau şi câţiva pe care nu îi mai întâlnise. Cel puţin era îmbrăcată splendid pentru acea ocazie.

Se simţea bine acum că avea toată garderoba la dispoziţie, nu doar cele câteva rochii pe care le luase cu ea. Sadie alesese o rochie de seară din mătase crem cu broderie albă. La urechi avea cercei din perle, iar la gât îi atârna un pandantiv oval. Părul era coafat în stilul care o caracteriza, la tâmple atârnându-i câteva bucle, dar Sadie îi pusese câteva ace de păr cu perle, pentru a-i da mai multă eleganţă.

Mama ei o întâlni pe hol, în timp ce se îndrepta în salon. Ophelia păru mirată. Mary înţelese şi-i spuse:

— Nu m-am aşteptat ca *toţi* să accepte invitaţia, dar ar fi trebuit să ştiu asta. La urma urmei, eşti foarte populară.

— Tata va fi prezent?

Mary se înroşi.

— Nu l-am anunţat că te-ai întors. Voiam să îi spun la amiază, când ar fi venit acasă, dar a trimis vorbă că va ajunge târziu. Apoi Mary ridică din umeri. Nu contează. Nu este nevoie de prezenţa lui aici pentru a ne putea bucura de această seară.

Ophelia aproape că izbucni în râs. Îi era uşor să citească printre rânduri. Mary ştia foarte bine că Ophelia şi tatăl ei nu se înţelegeau bine şi reuşeau imediat să se enerveze reciproc. Deoarece nu se obosise să-şi anunţe soţul că în seara aceea dădea o petrecere şi din ce motiv o făcea, se asigurase că Ophelia putea să se relaxeze în prima ei seară înapoi în oraş şi să se bucure de petrecerea neaşteptată.

Mary o conduse în salon. Nici nu intrară bine, că Ophelia fu imediat înconjurată de admiratori care rivalizau pentru atenţia ei.

— Ce bucurie că te-ai întors în oraş, Lady O!

— Şi nu eşti logodită!

— Ca de obicei, frumuseţea ta îmi taie respiraţia, Ophelia!

— Lord Hatch, îi spuse unul dintre domni. Sper că îţi aminteşti de mine.

— Încântătoare ca de obicei, rosti Lord Canile şi îi sărută mâna.

— Fă-ne cunoştinţă, Peter, spuse nerăbdător unul dintre ei. Nici nu ştii cât de mult am aşteptat să te cunosc, Lady Ophelia, adăugă el când prietenul lui îl refuză. Artemus Billings, la dispoziţia ta.

— Încântată, răspunse ea repede, înainte ca alt tânăr să încerce să-i câştige atenţia.

Artemus era destul de atrăgător şi nici nu menţionase vreun titlu, ceea ce de obicei însemna că bărbatul era conştient de faptul că toţi ştiau cine era. Avea să afle mai multe despre el, dar trebuia să aştepte până când reuşea să-şi elibereze mâna, pe care fiecare dintre ei dorea să o sărute.

Toţi cu excepţia lui Hamilton Smithfield, viconte de

Moorly. Acesta abia împlinise vârsta de 21 de ani şi preluase titlul, dar când i se adresase Opheliei, fusese destul de timid. Niciodată nu fusese suficient de îndrăzneţ pentru a o scoate din mulţime, dar exact asta făcuse acum. O duse în cealaltă parte a încăperii şi îi spuse repede:

— Nu am avut niciodată curajul să te întreb asta înainte. Când am aflat că te-ai logodit cu MacTavish, mi-a venit să plâng. Cum asta nu s-a întâmplat, nu voi risca să pierd din nou ocazia. Te implor, Ophelia, mărită-te cu mine! În privirea lui se vedea că o adora.

De obicei, când îi refuza, era destul de expeditivă, fiindcă detesta acest fel de propunere, deoarece venea din partea unui bărbat care nu se obosise să o cunoască. De obicei, refuzul ei îi dezamăgea, iar ea nu voia să facă asta acum. Pentru a evita acest lucru, îi spuse:

— Vorbeşte cu tatăl meu, viconte de Moorly.

— Serios?

Păru încântat, luând-o ca pe o aprobare din partea ei, dar ea îl corectă cu eleganţă:

— Pur şi simplu nu este alegerea mea.

Era convinsă că Sherman avea să-l refuze, astfel încât nu trebuia să facă faţă dezamăgirii vicontelui. Era un semn de laşitate, căci de obicei nu se simţea prost când trebuia să refuze cereri în căsătorie. Fusese prea egoistă în trecut pentru a le da atenţie. Acum, când trebuia să spulbere speranţele acestor tineri, îi compătimea.

Jane şi Edith o făcură să uite de aceste sentimente inconfortabile când apărură şi o luară cu ele, nerăbdătoare să afle detalii privind anularea căsătoriei cu Duncan MacTavish. Nu dădu explicaţii, aşa cum ar fi făcut-o cândva. Le spuse numai ceea ce bunicul lui Duncan anunţase, şi anume că deciseseră de comun acord că nu se potrivesc. Apoi le întrebă:

— Nu aveaţi alte planuri pentru seara asta?

— Nimic atât de important încât să nu venim să te întâmpinăm, răspunse Jane.

Vorbele ei aveau un sâmbure de adevăr, dar Ophelia ştia că nu erau sincere. Atât Jane, cât şi Edith se pricepeau

foarte bine să-i spună exact ceea ce credeau ele că voia să audă. Din păcate, de obicei trebuia să mintă. Realiză însă că era vina ei. Dacă nu ar fi avut un temperament atât de irascibil în ultimii ani, fetele din grupul ei s-ar fi comportat altfel cu ea.

— Am venit să aflăm motivul care te-a împiedicat să te întorci mai devreme în oraş, îi spuse Edith. Mama ta a spus că ai fost în vizită la familia Locke. Este adevărat?

— Nu ai crezut-o?

Edith se înroşi puţin. Ambele fete erau drăguţe, dar frumuseţea lor pălea în faţa Opheliei. Deoarece aveau titluri nobiliare mai puţin importante, nu se aşteptau să pună mâna pe cei mai doriţi burlaci ai sezonului. De fapt, ceea ce voiau era să fie primele care să aleagă dintre bărbaţii refuzaţi de Ophelia, aşa că sperau ca ea să se decidă mai repede.

— Ei bine, de fapt ne-am gândit că nu este corect informată, răspunse Edith, dezvăluind motivul pentru care se înroşise.

Ce manieră elegantă de a spune că Mary le minţise!

— Nu a fost bine informată de mine? spuse Ophelia.

— Da, recunoscu Edith. Ştiam că tu şi Locke nu vă înţelegeţi bine, explică ea repede. Nu înţelegem de ce, când el este atât de chipeş, dar am văzut că între voi ies scântei. Eram sigure că ai refuzat invitaţia familiei lui. Am crezut că asta le-ai spus părinţilor tăi, dar în realitate erai altundeva.

Ah, deci erau sigure că *ea* îşi minţise mama! Rafe avusese atât de multă dreptate în privinţa asta! Odată ce începi să minţi, oamenii se îndoiesc mereu de tine, iar ambele fete ştiau că ea era adepta minciunii. În mod surprinzător, timpul pe care-l petrecuse cu Rafe – nu şi motivul – era ceva cu care cândva s-ar fi lăudat în faţa lor. Acum prefera ca ele să nu ştie nimic, astfel încât le dădu de înţeles că nu era un subiect despre care dorea să discute.

Edith şi Jane nu erau insistente. Ophelia speră că putea trece peste subiect dându-le puţine detalii:

— A fost o perioadă de gândire la Summers Glade,

unde am realizat că nu voiam să mă mărit cu MacTavish. M-am temut că nu va accepta despărţirea. În cele din urmă, am purtat o conversaţie plăcută şi am fost amândoi de acord că ar fi mai bine să nu ne căsătorim. Am avut nevoie de puţin timp pentru a-mi reveni şi pentru a-mi analiza opţiunile. În plus, nu voiam să vin degrabă acasă pentru a face faţă furiei tatălui meu. Ştiţi cât de mult îşi dorea acest mariaj.

Exista însă posibilitatea ca între timp ele să fi discutat cu Mavis şi să fi aflat adevărul, dar perioada de gândire era o scuză bună în ambele situaţii. Era irelevant unde îşi petrecuse acest timp. Fu surprinsă să audă întrebarea directă a lui Edith:

— Deci, în cele din urmă, nu ai fost în vizită la familia Locke?

Înainte să se poată gândi la o manieră de a închide subiectul.

Jane spuse:

— Ei bine, iată şi răspunsul!

Ophelia îi urmări privirea şi-l văzu pe Raphael Locke intrând în salon. Inima începu să-i bată cu putere la vederea lui. Nu ştia de ce se afla acolo, dar nu putea nega faptul că era entuziasmată să-l vadă. Nu se aşteptase la asta, cu atât mai puţin atât de devreme.

— De ce nu ai vrut să ne spui că l-ai cucerit? întrebă Edith bucuroasă.

— Pentru că nici eu nu ştiu ce simt în privinţa asta, spuse Ophelia, apoi suspină în sinea ei.

Exact ceea ce nu dorea să mărturisească!

— Dumnezeule, te-ai îndrăgostit, aşa-i? şopti Jane.

— Nu, absolut deloc, răspunse Ophelia imediat.

Se temu însă că poate aceasta era cea mai mare minciună pe care o spusese vreodată.

Capitolul 29

Mary îi ţinu companie lui Rafe încă de la sosire. Ophelia nu fu mirată că mama ei se gândise să-l invite, dar o surprinsese faptul că el se afla în Londra pentru a accepta invitaţia deoarece cu o zi în urmă îl lăsase la Summers Glade. Cu siguranţă, Duncan şi Sabrina nu se căsătoriseră atât de repede. Sau poate că o făcuseră deja, iar Rafe ratase nunta?

Nu reuşi să-şi satisfacă imediat curiozitatea. Avu la dispoziţie câteva minute pentru a discuta cu prietenele ei, dar apoi fu înconjurată de alţi admiratori, aşa că ocazia de a vorbi cu Rafe, numai ei doi, se ivi mai târziu.

Erau prea mulţi invitaţi pentru o cină, dar aşa se întâmpla de obicei la petrecerile familiei Reid, iar Mary prefera să organizeze un bufet suedez cu gustări pentru oaspeţi mai pretenţioşi şi mâncăruri mai consistente pentru cei cu un apetit crescut.

Ophelia fu nevoită să iasă din încăpere pentru a se bucura de un moment singură, dar când se întoarse dădu de Rafe. Îşi umpluse farfuria cu mâncare şi căuta un scaun liber. Nu găsise. Toate scaunele din încăpere erau deja ocupate acum, când cei mai mulţi dintre invitaţi mâncau.

— Salonul de luat masa s-ar putea să fie liber, îi sugeră ea şoptindu-i conspirativ când veni lângă el.

Ochii lui albaştri nu o părăsiră. Ea abia mai putea respira. Era atât de chipeş! Părea că mereu avusese acest efect asupra ei, dar în seara aceea părea şi mai frumos în haina închisă la culoare care îi îmbrăca perfect umerii laţi, cu o lavalieră albă la gât, prinsă lejer. Buclele lui aurii străluceau în lumina lumânării. Apropierea aceea îi făcea pulsul să crească. Dumnezeule, spera că nu era atât de evident ceea ce simţea!

Probabil că el nu observă nimic ieşit din comun, deoarece întrebă:

— Dar au mai rămas scaune acolo sau au fost aduse toate aici?

Ophelia îşi recăpătă suflul.

— Ai fi surprins să ştii câte scaune de rezervă are mama. Consideră petrecerile mici o risipă a talentului ei.

Când ea privi spre farfuria lui plină, el zâmbi şi spuse:

— Am ratat prânzul.

— Mergem să verificăm?

— Ce-ar fi să iei şi tu cina?

— Nu mi-e foame.

Păru surprins:

— Nu am apucat să vorbim despre greutatea ta, nu?

O tachina… sau poate nu.

— *Chiar* crezi că sunt prea slabă? întrebă ea în timp ce se privea îngrijorată.

— Nu cred că vrei să ştii ce cred despre trupul tău!

Ea se înroşi, probabil pentru că îi surprinse privirea care îi căzuse asupra sânilor ei şi care tot cobora. Luă repede un cârnat înfăşurat în aluat dintre multele gustări de pe masă, apoi îl conduse în salonul de luat masa.

Era aproape gol. Doi tineri mâncau la capătul unei mese lungi şi purtau o discuţie aprinsă. Unul dintre ei, Jonathan Canters, o ceruse de soţie în urmă cu 15 minute. Fusese a doua cerere în căsătorie din seara aceea. Păruse la fel de serios ca tânărul Hamilton Jonathan, care o ceruse la începutul sezonului, înainte să se afle că era deja logodită cu Duncan.

Le oferi celor doi bărbaţi un zâmbet cordial, apoi îi ignoră, iar ei înţeleseră că nu era interesată să li se alăture. Se aşeză la celălalt capăt al mesei şi aşteptă ca Rafe să vină lângă ea. Fu surprinsă că reuşise să-şi reţină curiozitatea atât de mult.

— *Ce* faci aici? întrebă ea şoptit. Ar fi trebuit să fii la Summers Glade.

— Se pare că Duncan şi Sabrina se vor căsători peste câteva săptămâni. Mătuşile Sabrinei au insistat să facă o nuntă aşa cum se cuvine, cu tot fastul, ceea ce presupune mai mult timp. Duncan era foarte nerăbdător, căci ar fi preferat să nu aştepte, aşa că am decis că nu era un loc potrivit în care să stau, iar în cele din urmă m-am întors la Londra.

— Păcat că nu ai aflat asta înainte să plec!

— Într-adevăr. De aceea am pierdut prânzul. M-am

gândit că te voi prinde din urmă dimineaţă, dar nu am reuşit să aflu la ce han te-ai oprit.

— Încă sunt surprinsă că eşti aici, să văd că ai acceptat invitaţia mamei. Aş fi jurat că nu vrei ca numele tău să fie asociat cu al meu.

— Faptul că sunt aici nu ne asociază nicicum numele, draga mea. Încă nu am ajuns acasă pentru a primi invitaţia mamei tale. Pur şi simplu am oprit să mă asigur că ai ajuns teafără.

— Ei bine, foarte frumos din partea ta.

— Am şi eu momentele mele de glorie.

Avea chiar mai multe. Desigur, avusese şi momente mai proaste, în care nu fusese drăguţ, ba chiar se dovedise arogant, dar îl iertase pentru ele. Se despărţiseră într-o notă pozitivă, poate prea pozitivă…

— În plus, adăugă el în timp ce începu să mănânce, sunt interesat să văd dacă ţi-ai găsit fericirea cu bărbatul potrivit. A fost parte din înţelegere, îţi aminteşti?

Ea înlemni, dar el nu observă. Vorbea serios? Avea să joace rolul ăsta după câte împărtăşiseră?

— Oare? zise ea uşor tăios. Nu-mi amintesc să-mi fi menţionat asta.

— Nu am crezut că este nevoie, căci asta îţi va aduce fericirea, replică el cu un ton înfumurat. Încă intenţionezi să te măriţi, nu?

— Cu siguranţă!

— Îţi vei petrece restul vieţii cu individul ăsta norocos, oricine ar fi el, aşa că trebuie să ne asigurăm că vei fi fericită.

— Noi? Cum este posibil să vezi de pe acum dacă mă va face fericită?

O privi surprins.

— Nu-mi spune că vei continua să cauţi un bogătaş! Banii nu aduc fericirea, Phelia, ci doar fac nefericirea mai uşor de suportat. Pe termen lung, nu te vor face fericită.

Ea muşcă din cârnatul pe care-l ţinea în mână.

— Şi ce anume mă va face?

— Dragostea, desigur!

— Nu credeam că eşti romantic.

— Nici eu. Zâmbi. Încerc numai să privesc lucrurile din perspectiva unei femei. Dacă iau în considerare părerea surorii mele în această privinţă, pe care nici nu pot să-ţi spun de câte ori am fost obligat să o aud – este convinsă că dragostea o va face din calea afară de fericită –, se pare că dragostea şi fericirea merg mână-n mână.

— Probabil. Nu ştiu asta din proprie experienţă. Există însă şi alte lucruri care pot face pe cineva fericit.

El oftă. Probabil observase că Ophelia se enervase.

— Nu-mi spune că te-ai răzgândit, că toate eforturile noastre…

— Oh, opreşte-te! Oftă şi ea. Doar că am un scop nou, să ajung cât mai curând să nu mai am de-a face cu tatăl meu. Ia decizii gândindu-se doar la propria lui fericire, nu la a mea, şi m-am cam săturat de asta.

— Înseamnă că vei accepta prima propunere pe care o vei primi.

Păru atât de îngrijorat, încât simţi nevoia să-l consoleze, aşa că zâmbi şi îi spuse:

— Cel puţin jumătate din bărbaţii prezenţi aici în seara asta m-au cerut de soţie, câţiva dintre ei în ultima oră. Încă nu am acceptat nicio propunere.

— Este vreunul care te interesează? întrebă el puţin ezitant. Poate că ştiu despre ei ceva ce tu nu ştii.

Ea ridică din umeri.

— Nu chiar.

Îi zâmbi din nou lui Jonathan. Ambii bărbaţi tăcuseră când o văzuseră intrând în salon, iar de atunci tot încercau să-i fure o privire.

— Încă nu am renunţat la criteriul principal, continuă ea.

— În afară de avere, nu mi-ai spus ce cauţi la un bărbat.

— Aşa e.

— Încă vrei să ţii asta pentru tine?

Ea oftă.

— Nu, doar că nu voiam să vorbesc cu tine despre

asta când m-ai întrebat. Nu am încredere în niciun bărbat care îmi spune de la început că mă iubeşte. Şi toţi au făcut asta. Gesticulă, pentru a-l face să înţeleagă că se referea la toată Londra. Aştept un bărbat care să îşi dedice timpul mai întâi pentru a mă cunoaşte, aşa cum ai făcut-o tu.

Nu se înroşi. Nu ar fi trebuit să spună asta, dar deja îl avertizase că nu trebuia să îşi facă griji că avea de gând să pună ochii pe el.

— Sincer să fiu, Phelia, este un scop excelent acum, dar înainte probabil că te-ar fi dezavantajat…

— Prostii, îl întrerupse ea, conştientă că avea să aducă în discuţie comportamentul ei din trecut. Ştiu că ţi-ar plăcea să primeşti felicitări pentru noua persoană în care m-am transformat, dar, de fapt, tu doar mi-ai deschis ochii în privinţa anumitor lucruri şi m-ai ajutat să-mi controlez defectele care îmi cam scăpaseră din mână. Totuşi, chiar şi înainte de asta aveam anumite calităţi, dar preferam să le ţin pentru mine.

— Da, am observat.

— Ce anume?

— Că nu erai complet lipsită de calităţi. Un exemplu bun a fost modul în care ai câştigat simpatia mătuşii mele.

— Am câştigat-o? Zâmbi. M-a îndrăgit imediat, iar tu ştii asta.

— Da, presupun că aşa a fost. Ar trebui să te întorci la invitaţii tăi. E în regulă să petreci câteva minute cu mine aici, dar, dacă stai mai mult, vom da de gândit şi se vor stârni vorbe.

— Ştiu. Se ridică să plece. Mulţumesc că ai venit să vezi ce fac. Foarte drăguţ din partea ta!

— Dumnezeule, nu mai folosi acest cuvânt când te referi la relaţia cu mine! Îmi vei strica reputaţia, serios.

— Preferi să fii văzut ca un crai incurabil?

— Absolut!

Ştia foarte bine că o tachina, aşa că spuse pe acelaşi ton:

— Atunci secretul tău este în siguranţă.

Se întoarse şi vru să plece. El o prinse de cot. Ea

rămase fără aer, iar pentru o secundă închise ochii. Se simţise bine stând acolo, concentrându-se asupra conversaţiei, nu asupra distanţei mici dintre ei. Atingerea lui însă îi aminti ce împărtăşiseră şi cât de minunat fusese, dar şi ce îi spusese Jane…

— Cum a privit tatăl tău întoarcerea ta acasă? întrebă el.

Motivul pentru care o oprise o enervă.

Nu se întoarse, temându-se să-l privească în acel moment.

— Nu a ajuns acasă de când am sosit, aşa că nici măcar nu ştie că m-am întors.

— Ce-ar fi să aştepţi să vezi ce va fi înainte să iei decizii pripite?

— Eu, grăbită?

Îl părăsi cu eleganţă, dar în urma ei îl auzi râzând.

Capitolul 30

Contrariată după plecarea lui Rafe, Ophelia nu putu găsi un moment mai nepotrivit pentru a se întoarce în salon. Nici nu-l observase pe tatăl ei la intrare, care îşi dădea jos mantia şi i-o înmâna lacheului. El însă o observă imediat.

— Pheli? Când te-ai întors?

Nu îi zâmbi de bun venit. Nici nu o primi cu o îmbrăţişare caldă. Doar părea curios.

Sherman Reid, conte de Durwich, avea în jur de 45 de ani. Avea părul negru, des şi ochii căprui. Era înalt şi subţire, iar pe lângă soţia lui, ai fi zis că era slab. Nu arăta ca un bărbat cu o înfăţişare banală, dar nu fusese niciodată considerat chipeş. Probabil de aceea fusese atât de uimit că făcuse un copil de o frumuseţe nemaiîntâlnită, fiind hotărât să obţină numite beneficii de pe urma darului pe care i-l făcuse natura.

— M-am întors la amiază. După cum vezi, mama a

reuşit să organizeze o petrecere de bun venit şi i-a invitat pe câţiva dintre admiratorii mei.

Privi spre salonul zgomotos.

— Era necesar?

Ophelia nu mai ştiu ce să spună. Adusese vorba despre admiratori deoarece, de obicei, tatăl ei ar fi fost încântat că era prezentată societăţii şi că primea noi şi noi cereri în căsătorie – asta se întâmpla înainte să stabilească logodna fiicei lui cu Duncan MacTavish. În plus, mereu o încurajase pe Mary să organizeze petreceri. Acesta era singurul aspect asupra căruia căzuseră mereu de acord.

— Nu era necesar, dar a făcut-o pe mama fericită, aşa că nu a fost în zadar.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, fetiţo!

Opheliei îi veni să râdă. Tonul ei nu se schimbase deloc, ba chiar era mai blând decât de obicei. Însă era limpede că el se aştepta ca ea să-şi piardă controlul. La urma urmei, de când o logodise cu Duncan, între ei nu avuseseră loc decât conversaţii aprinse.

— Te aştept în biroul meu. Aş vrea să discutăm, spuse el.

— Nu poate aştepta? Avem oaspeţi.

— Nu, nu poate aştepta.

Nu-i mai spuse nimic şi trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre birou. Ophelia inspiră adânc şi-l urmă. Nu avea să-i permită să o tulbure acum, când îşi găsise liniştea. Cumva, avea să-şi păstreze calmul. Până acum, nu reuşise niciodată să o facă, dar acesta avea să fie un început bun.

Când intră în birou, el deja era aşezat pe scaun. Ea ura acea încăpere, deoarece acolo avuseseră loc cele mai aprinse discuţii. Covoarele, draperiile şi mobila erau în nuanţe de maro şi verde. Pentru biroul unui bărbat, erau destul de potrivite, dar ea îl găsea deprimant. Cândva, demult, iubea să intre în această cameră şi să-şi găsească tatăl acolo…

De obicei stătea în faţa lui la birou, dar în seara aceea se aşezase la singura fereastră care dădea spre colţul

străzii. Draperia încă nu fusese trasă, deşi cineva aprinsese focul în şemineul aflat în spatele biroului pentru a încălzi camera. Afară se aprinseseră felinarele, iar trăsurile erau aliniate în faţa casei. În mod surprinzător, începuse să ningă încet. Zăpada încă nu se aşternuse pe stradă, dar cădea frumos pe felinarele stradale, iar imaginea aceea o ajuta să-şi controleze furia care se tot accentua.

— Te-ai întors cu o propunere de la Locke? o întrebă Sherman în timp ce aprindea lămpile din birou.

Ophelia închise ochii, apoi întrebă:

— Asta sperai?

— Nu speram. Aşteptam. Ar fi singurul lucru care ar face despărţirea de MacTavish, *pentru a doua oară,* acceptabilă.

Ridică vocea pentru a sublinia acest lucru. Ea rămase cu spatele la el. Obişnuia să vină des acolo, sperând să primească o frântură din atenţia lui. Nu observase că rar o obţinuse. Era ciudat cum copiii nu puneau la îndoială anumite lucruri, precum iubirea părinţilor.

— Raphael Locke este un crai, spuse ea pe un ton obosit.

Trebuia să fie suficient pentru a pune capăt conversaţiei, dar nu pentru tatăl ei.

— Şi?

Exact cum crezuse. Informaţia aceea nu-l interesa. Rafe ar fi putut avea cea mai proastă reputaţie, dar asta nu l-ar fi oprit pe tatăl ei să-i accepte vizita. *Singurul* lucru care conta pentru el era titlul familiei Locke.

— Şi nu intenţionează să se însoare cu mine sau cu altcineva. De data asta, se întoarse pentru a putea vedea reacţia tatălui ei. Mi-a spus ceva de genul „nu în secolul acesta”.

— Prostii! Tu eşti capabilă să schimbi părerea oricărui bărbat în privinţa asta.

Era un fel de compliment. Îşi dorea să-l poată lua ca atare în loc să se simtă insultată.

Nu avea să-i povestească felul în care se luptase din răsputeri împotriva acelei „invitaţii”, căci fusese mai mult

sau mai puţin răpită în pustietăţile din Northumberland. Nu numai că nu i-ar fi păsat, dar nici pentru ea nu mai reprezenta o problemă. Obţinuse de pe urma acelei călătorii mai mult decât ar fi putut visa. Un prim beneficiu al implicării lui Rafe în viaţa ei era faptul că încă nu îşi pierduse cumpătul în faţa tatălui.

— Măcar este îndrăgostit de tine, ca toţi ceilalţi? întrebă Sherman.

— Nu, dar ne-am cam împrietenit.

— Vrei să-mi spui că nu te-a compromis? Un crai notoriu care nici măcar nu a încercat să te seducă?

Se înroşi din cauza furiei.

— Deci ştiai că e un crai? Şi totuşi, mi-ai dat permisiunea de a-l vizita pe el şi pe familia lui?

— Sigur că da. Este cea mai bună partidă din Anglia. Deci, spune-mi, de ce nu ai pus mâna pe el?

Nu îi era de ajutor să intre în defensivă. Pentru asta ar fi trebuit să se simtă măcar puţin vinovată. Nu se simţea, iar furia începuse să-i scape de sub control.

— Poate pentru că nu am vrut.

— Ţi-ai pierdut minţile?

Se îndreptă spre el şi îşi sprijini mâinile de birou pentru a se putea apleca să-l privească în ochi.

— Nu, cred că, în sfârşit, mi le-am redobândit. Chiar vrei să ştii de ce nu ar face-o? Da, este incredibil de atrăgător, bogat, are titlu nobiliar. Este tot ce mi-aş dori de la un bărbat. Însă există un singur lucru care îl face nepotrivit pentru mine.

— Care?

— Faptul că *tu* îl vrei atât de mult în calitate de ginere! După ce m-ai aruncat în gura lupilor la Yorkshire, nu mai vreau să te fac *pe tine* fericit de pe urma căsniciei mele. Te surprinde?

Bărbatul se ridică şi o privi.

— Ce anume, faptul că eşti o fiică încăpăţânată şi răzbunătoare? Asta nu mă surprinde deloc. Dar *te vei mărita* cu el! Nu mă interesează cum îl vei duce la altar, dar o vei face! Dacă nu, mă voi ocupa personal de asta!

Nu avea sens să încerce să îi explice că în joc se afla viaţa ei, nu a lui. Ştia asta din experienţă. Ieşi furioasă din încăpere. Prea mânioasă pentru a se alătura oaspeţilor din salon, merse în salonul de luat masa.

Rafe încă se afla acolo. Tocmai se ridicase şi pusese farfuria pe masă. Ceilalţi doi bărbaţi părăsiseră încăperea, dar nu era sigură că prezenţa lor ar fi oprit-o sau nu, indiferent ce avea de gând să facă. Pur şi simplu se duse la Rafe şi îl sărută apăsat.

El nu se pierdu cu firea. De fapt, imediat o sărută înapoi. Pentru ea, fu suficient pentru a simţi cum se eliberează de furie, făcând loc pasiunii care creştea pe măsură ce limbile lor se întâlneau îndrăzneţe. Ba, mai mult, se înfierbântă şi mai tare când o cuprinse de fese, trăgând-o tot mai aproape de bărbăţia lui excitată.

Dumnezeule, cum o făcea bărbatul ăsta să se simtă! În braţele lui, simţea furie, pasiune, tandreţe, plăcere şi extaz! Era deopotrivă blestemul şi salvarea ei. Cum naiba îl lăsase să devină atât de important pentru ea? Oare avea dreptate Jane? Se îndrăgostise de el fără să-şi dea seama?

O săruta cu foame, mângâindu-i spatele şi făcând-o să tremure pentru câteva clipe, până când realiză că nu putuse alege un loc mai nepotrivit pentru un moment de intimitate cu el. Uşa era larg deschisă. Zeci de persoane se aflau pe hol. Oricine ar fi putut intra şi ar fi observat îmbrăţişarea lor pasională.

Se trase înapoi imediat, alarmată de acest gând. Inima încă îi bătea cu putere, iar obrajii îi erau roşii. Îşi simţea buzele umflate şi probabil chiar aşa erau. Se temea că arăta ca şi cum fusese sărutată cu pasiune. La fel se simţea şi el. Îi ciufulise părul, pe care încercă repede să şi-l aranjeze. În privinţa pasiunii din ochii lui, nu putea face însă nimic.

El trase aer în piept, apoi spuse:

— Asta a fost neaşteptat!

Ea avu nevoie de o clipă pentru a-şi recăpăta suflul.

— Am învăţat de la tine, spuse ea referindu-se la sărutul pe care-l i-l dăduse în trăsură, cel de despărţire.

Îi oferi un zâmbet luminos.

— Te-ai certat cu tatăl tău?

— Cum ai ghicit? întrebă ea sec.

Rafe îi mângâie cu blândeţe obrazul.

— Vei să laşi uşa din spate deschisă pentru mine?

Gândul acela aproape că o paraliză.

— Poate, răspunse la fel de sec.

În timp ce urca pentru a-şi recăpăta calmul şi pentru a alunga gândul la o noapte de amor cu Rafe, ştia că de fapt avea să lase uşa deschisă.

Capitolul 31

Ophelia dormi toată dimineaţa. Nu intenţionase asta, deşi o avertizase pe Sadie să nu o trezească. Făcuse asta deoarece crezuse sau mai bine spus sperase să aibă companie în patul ei în acea dimineaţă. Înainte să meargă la culcare seara trecută, îi ceruse lacheului să pregătească în zori calul pentru a se bucura de o plimbare în Hyde Park. În timpul sejurului ei la ţară, îi lipsise această activitate pe care o făcea de cel puţin câteva ori pe săptămână.

Dormise însă mai mult. Acum era prea târziu pentru a călări. La ora 5 dimineaţa se uitase ultima oară la ceas. Aşteptase toată noaptea ca Rafe să se strecoare în casa şi în camera ei. Ba chiar stătuse o oră cu urechea la uşă, ascultând paşii. Ce prostuţă! Nu venise.

Rafe probabil îşi dăduse seama că era prea riscant. Sau nu crezuse că ea vorbise serios când îi spusese că *poate* avea să lase uşa deschisă pentru el. Nu ar fi trebuit să pară sfioasă. Dar poate că nici el nu vorbise serios. La urma urmei, doar se referise la furia ei, care dispăruse după ce-l sărutase în salon. Probabil că *glumise* în privinţa asta, iar ea îşi făcuse iluzii degeaba.

Păşi spre fereastră pentru a trage draperia de catifea de culoarea lavandei. Mirosi cei doi trandafiri proaspeţi care fuseseră aşezaţi pe masa ei de scris de lângă fereastră.

Mama ei nu avea o seră sau o grădină închisă, şi totuşi avea mereu flori proaspete în casă chiar şi în lunile de iarnă.

Ophelia avea o cameră frumoasă. Mama ei se îngrijise de asta. Totul era în nuanţe de roz şi de mov, iar mobilierul era din lemn de cireş. Covoarele şi draperiile, tapetul, pătura groasă de pat şi chiar şi măsuţa de toaletă aveau o nuanţă de roz. Ba chiar avea propria cameră de garderobă plină cu haine scumpe. Hainele erau singurul aspect la care tatăl ei nu se zgârcea. La urma urmei, trebuia să fie elegantă, căci era un exponat.

După priveliştea de afară, nu ninsese prea mult noaptea trecută, cel puţin aşa i se părea. Camera ei se afla pe latura din faţă a casei. Cu ferestrele închise, traficul de pe stradă o trezea rar şi, cu siguranţă, nu o făcuse nici în acea dimineaţă. Un bărbat călare trecu prin faţă, iar asta îi aminti că trebuia să se asigure că iapa ei se întorcea din nou în grajd. Dar bărbatul i se părea cunoscut – era Rafe!. Ba chiar se aplecă să vadă mai bine iapa.

Ea îi făcu cu mâna, dar el nu se uită la fereastra ei pentru a o vedea, apoi plecă. Ophelia se îmbrăcă în grabă şi coborî, sperând să mai găsească iapa afară. Era acolo, la fel şi însoţitorul ei. Lacheul, Mark, călărea de obicei cu ea. Dar oare nu trecuse pe lângă el mai devreme în capătul scărilor? El veni la uşă şi îi spuse:

— Am nevoie de o clipă pentru a-mi lua mantia, Lady Ophelia.

— Mai întâi ajută-mă să mă urc, răspunse ea. Te voi aştepta la Grosvenor Gate din Hyde Park, îi spuse ea când se afla deja în şa. Să nu întârzii!

Nu se opri pentru a-i asculta dojana că nu trebuia să plece fără el. Aceeaşi nerăbdare care nu o lăsase să închidă un ochi toată noaptea o făcea acum să o ia la galop. Cu puţin noroc, îl putea ajunge din urmă pe Rafe. Cu ceva mai mult noroc, el putea sugera o nouă întâlnire, de data asta fără să o tachineze.

Nu avu noroc. Se uită după el pe străzile pe care trecuse, dar Rafe probabil ajunsese la destinaţie în timp ce

ea pierduse timp îmbrăcându-se. Ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, acum trebuia să-l aştepte pe Mark la poarta parcului.

Nu pierduse timpul căutând una dintre ţinutele pe care obişnuia să le poarte la călărie, aşa că îmbrăcase prima rochie care-i căzuse în mână, o rochie de zi în care nu ar fi ieşit niciodată din casă! Sperase că eşarfa de la gât avea să o ajute, dar nu fusese aşa, deoarece era atât de subţire încât nici măcar nu reuşea să-i acopere decolteul. Deoarece haina ei nu se aflase acolo unde stătea de obicei atârnată, trăsese pe ea pelerina. Nici nu se mai obosise să-şi aranjeze părul, pur şi simplu şi-l băgase sub bonetă.

Cel puţin pelerina strânsă pe lângă corp reuşise să o protejeze întrucâtva de aerul rece, în timp ce se lăsase pradă unui comportament atât de imprevizibil. Trebuia să se întoarcă imediat acasă. Dacă ar fi văzut cineva în ce era îmbrăcată, ar fi crezut că înnebunise. Sau poate nu. Nu era atât de frig şi nu bătea vântul. Ai fi putut zice că era o zi frumoasă de iarnă. Ar fi fost o zi perfectă pentru călărie, dar ea nu era îmbrăcată pentru aşa ceva.

I se păru că-l vede pe Mark în depărtare, intrând pe stradă. Nu avea sens să-l aştepte, căci oricum voia să se întoarcă acasă. Începu să-i facă semn, când deodată cineva apăru în spatele ei.

— Mergi să călăreşti în parc?

De unde naiba apăruse? Acesta fu singurul ei gând înainte de a răspunde:

— Da, zise ea şi îşi întoarse calul pentru a-l vedea pe Rafe.

O privea curios, poate pentru că nu purta mănuşi şi îşi ţinea pelerina aproape de corp. Însă nu era suficient de strânsă pentru că lăsa să se vadă fusta de mătase şi de dantelă.

Nu făcu niciun comentariu în privinţa asta, însă spuse:

— Nu mi te-am imaginat niciodată pe cal, Phelia. Recunosc că sunt foarte surprins.

— De ce? Chiar îmi place.

— Da, dar… Se opri şi zâmbi în sinea lui. Încă am în minte imaginea ta imaculată, care niciodată nu se

prăfuieşte. Ştii, tu niciodată nu ai părul nearanjat, niciodată nu ai hainele şifonate şi ferească Dumnezeu să miroşi *vreodată* a cal!

Se amuză la remarca lui şi îi zâmbi.

— Aveai o imagine falsă, învechită. Să vedem… De atunci, m-ai acoperit cu zăpadă, şi nu puţină. Şi am fost destul de răvăşită în salonul de la… Nest.

Încheie cu un suspin, iar ochii lui se înfierbântară brusc. Cu siguranţă, era nepotrivit să-i amintească tot ce se întâmplase între ei în salon. Ce imprudenţă din partea ei! Acum avea în minte imaginea lui, cu părul răvăşit de la mângâierile ei pasionale, şi senzualitatea arzătoare a expresiei lui, exact ca acum. Dumnezeule, nu era un loc potrivit pentru a i se trezi pasiunile la viaţă! Poate că plimbarea era, până la urmă, o idee bună.

— Să ne întrecem! îi spuse ea impulsiv.

Mark tocmai îi ajunsese din urmă. O auzi şi începu să protesteze, dar ea porni la galop în parc. Profitase şi o luase înaintea lui Rafe, pentru că mintea lui încă era în acel salon şi nu-i răspunse imediat. Privi repede înapoi pentru a vedea dacă o urmează şi râse, bucuroasă că avea avans. Făcând asta, îşi pierdu boneta, căci i-o luase vântul. Nu avea să se oprească pentru asta. Întrecerea era o întrecere, iar ea era suficient de competitivă încât să vrea s-o câştige.

Pelerina i se deschise când luă frâiele cu ambele mâini. Abia simţi asprimea vântului pe piept, căci pulsul îi crescuse datorită entuziasmului. Eşarfa de la gât fu şi ea luată de vânt, fluturând în urma ei. Pelerina, eşarfa, părul, toate fluturau în vânt. Nu-i păsa. Dădu pinteni calului, pentru a prinde şi mai multă viteză.

Se îndrepta spre partea de nord a parcului, dar cum aleile erau aproape pustii, se întoarse brusc spre Serpentine. Aleea din nord înconjura parcul şi trecea pe lângă lac înainte să cotească din nou spre nord. Era un drum mai lung decât cel din sud, pe care ea rar îl alegea. Rafe câştiga teren, dar încă nu o ajunsese. Acum putea vedea debarcaderul în depărtare. Într-o zi de iarnă aşa de frumoasă, probabil că acolo erau patinatori.

Nu se lovi prea tare când ateriză la pământ. Putea fi mult mai rău. Iapa ei putea să se oprească brusc când şarpele de grădină îi ieşise în cale, iar ea ar fi căzut în cap. În schimb, calul doar se sperie şi se ridică pe picioarele din spate, doborând-o pe Ophelia. Se speriase puţin, dar deja se ridica atunci când Rafe coborî de pe cal lângă ea. Se aşeză în genunchi cu atâta forţă încât sigur lăsase urme în pământ.

— Dumnezeule, m-ai speriat de moarte! exclamă el furios.

— Nu m-am rănit, îl asigură ea.

— Ai un noroc chior. Tatăl tău ar trebui împuşcat pentru că a cumpărat un cal atât de nărăvaş!

— Nu el a ales-o, ci eu. A trebuit să-l sâcâi luni bune. Aşa rezolvăm noi lucrurile. Eu îl cicălesc, iar el acceptă ca să scape de mine. Nu cred că a văzut-o vreodată.

— Indiferent…

— Serios, sunt bine. Dacă vrei să mă ajuţi să mă ridic…

O ridică în picioare şi brusc o sărută fierbinte şi cu pasiune, în timp ce mâinile îi alunecară pe fese, mângâind uşor zona în care se lovise în cădere. Ea gemea de plăcere, iar în pântec simţea o senzaţie de fierbinţeală datorită mângâierilor lui senzuale şi sărutărilor înfocate. Rămase din nou fără suflare, dar îi văzu privirea profundă când se retrase.

Îi dădu drumul atât de repede, încât ea aproape că se dezechilibră. Se întoarse cu spatele, pentru a-şi lua ochii de la ea, în timp ce ea începu să-şi scuture hainele de praf şi să-şi aranjeze pelerina.

— Sper că nu te îmbraci întotdeauna aşa pentru călărie, glumi el în timp ce lua frâiele cailor.

— Nu, sigur că nu.

El îşi recăpătă controlul şi încetă să-i mai arunce priviri cu subînţeles.

— Atunci de ce ai făcut-o azi?

— Ei bine, eram… să zicem că… Se opri şi încetă să găsească o scuză pentru a nu recunoaşte faptul că îl

urmărea. Nu, nu cred că vreau să-ţi spun de ce, îi zise ea în cele din urmă.

— Cum vrei. Ridică din umeri. Îţi sugerez să mergi direct acasă.

— Asta intenţionez.

O ajută să se urce în şa. Pentru asta, ar fi putut să o atingă oriunde, dar reuşi să nu o mai facă, ci doar îi oferi mâna pentru a o ajuta să se ridice. Era mai degrabă distant acum, prea distant. Desigur, se aflau în parc, în public. În zonă însă mai erau doar câţiva oameni, destul de departe.

Voia să-l întrebe de ce nu venise seara trecută. Era evident că el nu avea să menţioneze asta. Presupunea însă că era prea îndrăzneţ din partea ei. În plus, Mark îi ajunsese din urmă. Rămăsese mult în spate – ceea ce se întâmpla de obicei –, astfel încât nu văzuse când căzuse. De obicei, mergea la pas, pentru că el nu era un bun călăreţ. În plus, nici calul nu avea vreo şansă să ţină pasul cu Thoroughbred. Oricum, ea călărea bine şi mereu îl aştepta să o ajungă din urmă.

— Mulţumesc pentru întrecere, îi spuse ea lui Rafe. M-a bucurat victoria, adăugă ea zâmbind.

— Şi pe mine, răspunse el cu un zâmbet strengar. Cândva, poate că vom face asta cum trebuie, iar atunci nu vei avea nici o şansă în faţa mea.

Ea râse.

— Nu m-aş baza pe asta. De ce crezi că am avut nevoie de două luni ca să primesc iapa asta? Rasa ei participă la curse. Nu a fost deloc ieftină!

— Te-ai asigurat că vei câştiga orice cursă, nu?

— Desigur!

— Atunci poate că ar trebui să cumpăr şi eu un cal din rasa ei.

Fără să ştie de ce, conversaţia aceea o făcu să zâmbească tot drumul spre casă.

Capitolul 32

Raphael se întoarse la reşedinţa lui de pe Grosvenor Street, care se afla în partea de est a pieţei cu acelaşi nume. Stătea la câteva străzi distanţă de Ophelia şi nu avusese niciun motiv să treacă în acea zi prin faţa casei ei, în afara faptului că era distras de la rutina lui zilnică de... ea.

Era atât de cufundat în gânduri când intră în casă încât nu observă că un oaspete stătea rezemat de uşa salonului. Imaginea Opheliei pur şi simplu nu-i dădea pace, iar acum avea altele noi pe care să le adauge la colecţie. Râsul ei când îi zburase boneta în parc, părul desprins, care atingea solul când era sprijinită în coate, pe jos, încercând să se ridice, fără să pară supărată că reuşise să cadă de pe cal, modul încântător în care îi răspunsese când îi mângâiase zona în care se lovise.

Începând de noaptea trecută, avea în minte şi expresia ei senzuală după ce-l sărutase în salonul de luat masa – nu, nu avea să se gândească la asta, nu când fusese atât de tentat să se strecoare în camera ei după ce ultima lumânare fusese stinsă! De fapt, stătuse toată noaptea în spatele casei, în frig, dezbătând avantajele şi dezavantajele şi, în cele din urmă, se convinsese să nu încerce nici măcar să vadă dacă uşa fusese lăsată deschisă. Când însă ajunsese acasă, în patul lui, se simţise furios pe el însuşi pentru că nici măcar nu încercase.

Oricât şi-ar fi dorit să facă din nou dragoste cu ea, pur şi simplu nu era o idee bună, acum că se întorsese acasă. Trebuia să-şi găsească un soţ. Ideea experimentului de a o îmblânzi fusese ca ea să poată trăi fericită până la adânci bătrâneţi... cu altcineva. Îl contraria faptul că ideea ca ea să facă asta îl deranja atât de mult.

Persoana care stătea acolo îşi drese vocea, ceea ce îl făcu să privească înspre salon, iar când îl observă pe bărbatul înalt care purta kilt, exclamă:

— Duncan! De ce dracu’ nu mi-ai spus că vii în oraş?

Am fi putut călări împreună.

— Pentru că nu ştiam că voi face asta, îi răspunse prietenul lui. Mătuşile Sabrinei au insistat să facem călătoria asta pentru nu ştiu ce broderie specială pe care şi-o doresc pentru voalul de nuntă şi pe care nu au găsit-o acolo.

— Le-ai însoţit?

Duncan râse zgomotos.

— Ar fi fost o ocazie perfectă pentru a sta singur cu fata câteva zile, dar a trebuit să mă târască după ele, iar eu nu aveam de gând să o las pe Sabrina să vină fără mine în oraşul ăsta vicios.

— Nu aş zice că oraşul este vicios. Bine, cel puţin nu tot, îl contrazise Raphael râzând. Însă mă îndoiesc că mi-aş fi lăsat vreodată logodnica să vină aici singură… dacă aş avea una.

Duncan păru contrariat.

— Te gândeşti să-ţi găseşti una?

— Ce te face să crezi asta?

Duncan zâmbi.

— Probabil ceea ce ai zis adineauri…

— Doar eram de acord cu tine. Mă înşel eu sau asta este prima dată când vii în oraş?

— Prima şi, sper eu, ultima oară.

— Cât ai de gând să stai?

— Doamnele au găsit deja ceea ce aveau nevoie, aşa că s-au întors la hotel. Vom pleca acasă mâine-dimineaţă, la prima oră.

— Atât de devreme? Ar trebui să vezi măcar puţin din Londra înainte să te întorci la ţară. Lasă-mă să te scot în oraş diseară! Aşa, în amintirea ultimelor tale zile de burlac.

Duncan râse.

— Este o sărbătoare, nu un doliu. Nu cred că a existat vreodată un bărbat mai nerăbdător ca mine să-şi ducă aleasa la altar. M-au pus să aştept încă trei săptămâni nenorocite. Dar nu, nu voi ieşi fără ea.

Raphael oftă.

— Cred că aş putea găsi o petrecere sau o distracţie

mai cuminte unde şi ea să se simtă bine. De fapt... Se opri şi-l chemă pe lacheul pe care-l trimisese de dimineaţă să vadă ce se întâmpla la familia Reid. Simon, te-ai întors?

Simon băgă capul pe uşa de la capătul culoarului.

— Da, domnule.

— Ce ai aflat?

— Nu au decis nimic pentru diseară.

— Atunci du-te iar şi vezi ce afli. Cu siguranţă, nu va lăsa să treacă vreo seară fără să participe la un eveniment.

— Cine? întrebă Duncan.

— Ophelia... Şi, apropo, îmi datorezi 100 de lire, adăugă Raphael zâmbind.

— Pe dracu'! ripostă Duncan. Pariul a fost că se va schimba, şi ştiu foarte bine că ea...

— A făcut-o, îl întrerupse Raphael. Dar nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Omul meu va merge să afle unde va fi diseară, iar eu mă voi asigura că vom fi şi noi invitaţi, inclusiv mătuşile Sabrinei.

— Vorbeşti serios? Ce te face să crezi că s-a schimbat scorpia aia?

— Pentru că mi-am petrecut ultima săptămână cu ea.

— Serios? zise Duncan sceptic.

— Da, serios. Odată ce o cunoşti, îţi dai seama că este încântătoare.

Duncan începu să râdă.

— Râzi de mine. Ce ai făcut, ai răpit-o şi ai tratat-o cu blândeţe?

— Ceva de genul ăsta, spuse Raphael misterios, zâmbindu-i jenat. Vei vedea cu ochii că nu glumesc. Vorbeşte cu ea diseară şi vei fi uluit! S-ar putea chiar să-ţi ceară scuze, deşi asta ar însemna că forţez puţin nota, fiindcă nu crede că ţi-a făcut vreun rău, ceea ce, de fapt, este adevărat. Pun însă pariu că îi va cere scuze Sabrinei, dacă o vei convinge să vină. Phelia regretă modul în care s-a comportat cu ea.

— Foarte bine, trebuie să văd asta cu ochii mei. Mi-ar plăcea să ştiu cum ai reuşit acest miracol fără s-o omori în bătaie.

— Ei bine, există violenţă, există teroare, dar există şi simpla modalitate de a-i deschide ochii pentru a vedea cum îi percep ceilalţi acţiunile. Două din trei au reuşit, şi totul a fost cu sprijinul mătuşii Esme. Aşa că întoarce-te la hotel şi anunţă-ţi doamnele, pentru a avea timp să se pregătească. Îţi voi da de veste la ce oră vin să vă iau îndată ce aflu unde vom merge.

Capitolul 33

Mary bătu la uşa Opheliei, o deschise şi băgă capul:

— Te-ai decis, draga mea?

Ophelia stătea la masa de scris. Privea în gol, pierdută în gânduri, în loc să caute prin maldărul de invitaţii pe care mama ei i le se adusese imediat ce se întorsese de la călărie. Cinci dintre invitaţii sosiseră chiar în acea dimineaţă. După petrecerea de seara trecută, se dusese repede zvonul că se întorsese în oraş, iar câteva gazde voiau să beneficieze de popularitatea ei. Prezenţa ei garanta succesul petrecerii.

Citise câteva dintre invitaţii înainte să fie distrase de gândul la Rafe, dar decisese deja pe care să o accepte.

— Cred că balul lui Lady Wilcott pare interesant. Am fost invitată în ultimul moment. Este diseară.

— Îi voi spune tatălui tău.

— Nu, nu o face. Prefer să mergi tu cu mine. Te-ar deranja?

— Nu, deloc, draga mea. Abia aşteptam să merg la unele evenimente împreună cu tine în acest sezon, dar tatăl tău m-a descurajat. Mi-a spus că i-aş distrage atenţia, iar el trebuia să fie cu ochii pe tine.

Ophelia îşi păstră pentru ea surprinderea. Ce „drăguţ” din partea lui că făcuse să pară un compliment pentru soţia lui faptul că nu o voia în preajmă!

— Am crezut că pur şi simplu nu ai vrut să mergi, zise Ophelia. Ştiu că preferi petrecerile pe care le organizezi tu.

— Nu am reuşit niciodată să-i ofer tatălui tău un motiv suficient de bun pentru a mă însoţi la petreceri. De fapt, lui nu îi plac evenimentele sociale, cu excepţia situaţiei în care este gazdă.

— Înţeleg. Atunci ce-ar fi să nu-i spunem? Îi poţi lăsa un bilet.

Mary chicoti.

— Este o idee interesantă. Probabil că va comenta mai târziu, dar ar merita dacă astfel am petrece o seară numai noi două. Dumnezeule, abia aştept să facem asta!

Ophelia zâmbi după plecarea mamei. Şi ea era entuziasmată. Nu mai ieşise cu mama ei de când merseseră la cumpărături pe Bond Street, înainte de începerea sezonului, iar asta fusese cu câteva luni înainte de a merge la teatru împreună.

Mai avea însă un motiv pentru care în acea seară se simţea atât de nerăbdătoare, în timp ce Sadie o ajuta să se îmbrace pentru bal. Nu avea legătură cu faptul că arăta foarte bine, deşi pur şi simplu strălucea în rochia de un albastru-închis. Era culoarea ei preferată, şi pe bună dreptate: se potrivea cu părul blond, cu tenul deschis şi cu ochii albaştri. Avea multe rochii în nuanţe asemănătoare, dar cu modele diferite. Aceea avea fire argintii. La gât purta un lănţişor subţire din argint cu safire mici, care făceau ca ochii să-i pară puţin mai închişi la culoare.

În privirea ei se citea un entuziasm pe care abia îl stăpânea, deoarece simţea că Rafe avea să se afle acolo, deşi era puţin probabil, deoarece nu ar fi ales ceva atât de grandios pentru a-şi petrece seara. La urma urmelor, el nu se afla în căutarea unei soţii. În plus, într-o seară, la cină, când se aflau la Nest, îi spusese mătuşii că nu avea să o mai însoţească pe Amanda la petreceri. Probabil că un bal era ultimul loc în care l-ar fi putut întâlni. Şi totuşi, avea sentimentul că urma să vină la familia Wilcott în acea seară.

Din cauza acelui sentiment, toată seara se uită după el. Ajungând la reşedinţa familiei Wilcott, lăsă toată audienţa fără cuvinte când îşi făcu intrarea. Înainte, iubea

să facă asta. Însă în seara asta abia observă, căci privirea ei îl căuta pe Rafe în mulţime. La cât de înalt era, îi trebui doar câteva clipe pentru a-şi da seama că nu se afla acolo… încă. Dar era sigură că avea să-şi facă apariţia.

— Sincer, îţi spun că mi-aş fi dorit să aştepţi să te întorci la Londra după nunta mea.

Ophelia se întoarse şi o văzu pe Amanda Locke, care venise spre ea din cealaltă parte a încăperii. În seara aceea, sora lui Rafe arăta foarte bine, în ciuda expresiei enervate. Probabil că acel colier cu rubine care se potrivea de minune cu rochia roz era moştenire de familie şi i se permisese să îl poate pentru acea ocazie. Se presupunea că Ophelia mersese să viziteze familia Locke, dar acum chiar îşi dorea să fi putut cunoaşte restul familiei lui Rafe.

— Bună, Amanda! spuse Ophelia zâmbind. Te însoţeşte fratele tău?

— Nu, bombăni Amanda. Ştiu că a venit aseară acasă, dar nu l-am căutat. Încă nu vorbesc cu el.

— Nu fi supărată pe el! Bărbaţilor le place să ţină anumite lucruri private. Sigur şi tu ai secrete faţă de el.

— Nu… Bine, poate, răspunse Amanda înroşindu-se uşor. Înţeleg unde baţi, bombăni ea.

— Nu fi geloasă pe mine, Amanda! Dacă îmi spui pe ce bărbat ai pus ochii, mă voi asigura că-l voi refuza cât de nepoliticos pot.

— De ce ai face asta pentru mine?

— De ce nu? Poate că îţi vine greu să crezi, dar chiar nu vreau ca fiecare bărbat din oraş să-mi cadă la picioare. Provoacă numai încurcături, să ştii. În plus, nu mă pot mărita cu toţi.

Amanda o privi contrariată, apoi îi spuse:

— Vorbeşti serios, aşa-i?

— Cu siguranţă.

— Dar nu a părut aşa la începutul sezonului, când îi aveai pe toţi la picioarele tale.

— I-am încurajat, dar a fost în mare parte în beneficiul tatălui meu. Voiam să-i arăt că pot avea orice bărbat din oraş şi că nu trebuia să mă logodească cu unul pe care nici

măcar nu-l întâlnisem.

Amanda tresări.

— Nu ştiu cum ai reuşit să treci prin asta înainte să-l întâlneşti pe MacTavish şi să realizezi că nu era un căpcăun. Aş fi fost furioasă pe părinţii mei… şi îngrozită.

— Mulţumesc! E bine să aflu că nu aş fi fost singura cu astfel de sentimente.

— De fapt, nici după ce l-ai întâlnit pe MacTavish nu ai fost fericită, aşa-i?

Ophelia încuviinţă din cap.

— Presupun că unii oameni pur şi simplu nu sunt făcuţi unul pentru celălalt. Din fericire, am realizat asta înainte să fie prea târziu.

Era o minciună mică şi nici măcar nu era a ei, aşa că Ophelia nu se simţi prost din cauza asta. Surprinzător, ea şi Amanda îşi continuară discuţia vreo 20 de minute. Bărbaţii începuseră să le întrerupă, dar în general pentru a le invita la dans. Amanda recunoscu, în cele din urmă, că încă nu pusese ochii pe niciun bărbat şi că îi venea foarte greu să se hotărască.

— Nu cred că te pot sfătui în privinţa asta. În schimb, aş zice că trebuie să aştepţi ca dragostea să le rezolve pe toate. Rafe mi-a spus că tu crezi mult în faptul că dragostea şi fericirea merg mână în mână.

— Da, probabil i-am făcut capul calendar cu asta. Tu asta faci? Aştepţi dragostea adevărată?

— Mă tem că situaţia mea este puţin diferită. Dacă nu-mi găsesc un soţ repede, tatăl meu va interveni din nou şi va alege pentru mine.

— Este atât de… învechit!

Fata se enervase din cauza asta, iar Ophelia nu se îndoi niciun moment de sinceritatea ei. Nu-i venea să creadă! Ce mult schimba lucrurile faptul că se comporta frumos cu oamenii, căci aceştia îi răspundeau la fel. Dumnezeule, oare îşi petrecuse toate viaţa ghidându-se după nişte idei false, îndepărtând în mod deliberat oamenii care voiau să-i fie prieteni?

— Oh, vai, ce drăguţ! spuse Amanda, privind brusc în

spatele Opheliei. Sabrina a venit în oraş. Mergem să o salutăm?

Ophelia se întoarse şi văzu familia Lambert – nepoata şi mătuşile – intrând în salonul de bal. Abia o recunoscu pe Sabrina, care arăta încântător în seara aceea, deşi nu purta o rochie de bal, ci una de seară de un verde pal. În ciuda acestui lucru, strălucea. Pitulicea aceea din Yorkshire se transformase în fluture. Oare dragostea făcuse asta?

Însoţind-o pe Amanda, Ophelia începu să se simtă inconfortabil. Rafe o făcuse să realizeze cât de urât se purtase cu ea. Gelozia nu era o scuză. Acum era copleşită de regrete. Când mai avea puţin şi ajungea la Sabrina, aproape că o podidiră lacrimile. Dumnezeule, nu putea să plângă în mijlocul salonului de bal!

Rămase în spate în timp ce Amanda le saluta. Sabrina zâmbi în timp ce îi adresă câteva cuvinte surorii lui Rafe, însă zâmbetul ei păli când o văzu pe Ophelia. Mary venise să le salute pe mătuşile Opheliei, care îi erau prietene vechi, distrăgând-o o clipă pe Amanda.

Ophelia profită de ocazie pentru a o îmbrăţişa pe Sabrina şi îi şopti la ureche:

— Am profitat de bunătatea ta. Îmi pare rău… Şi începu să plângă, îţi cer scuze! Cel mai mare regret este că te-am minţit în privinţa lui Duncan. Am presupus atât de multe lucruri neadevărate şi am fost atât de geloasă pe tine! Şi nu numai o dată. Doar voiam să-ţi spun că regret totul.

Nu aşteptă un răspuns. Frustrată că lacrimile i se scurgeau pe obraji, părăsi repede încăperea înainte să observe cineva.

Capitolul 34

— De ce eşti furioasă, draga mea? întrebă Duncan când în sfârşit intră în salonul de bal şi se apropie de logodnica lui. Încă eşti supărată că te-am adus aici, deşi nu

aveai o rochie de bal?

Sabrina se apropie şi îi mângâie obrazul.

— Nu, niciodată nu aş putea fi supărată pe tine. E din cauza Opheliei. Mi-a cerut scuze pentru că m-a minţit, dar ştiu sigur că nu a fost sinceră, aşa că de ce s-a mai obosit?

El ridică din umeri.

— Poate vrea ca Rafe să câştige pariul.

— Ah, da, pariul despre care mi-ai vorbit, desigur! recunoscu Sabrina, apoi se încruntă. Nu, ea niciodată nu s-ar pune într-o astfel de ipostază pentru a ajuta pe cineva. Nu-i stă în caracter.

— Atunci de ce te îndoieşti de sinceritatea ei?

— Deoarece a zis că a fost geloasă pe mine.

— Şi?

— Nu e suficient? Cum să fie *ea* geloasă pe *mine?*

Duncan începu să râdă.

— Foarte simplu, Brina. Nu ai ştiut cât de minunată eşti? În plus, nu ai niciun motiv să fii geloasă. Faptul că este atât de frumoasă nu înseamnă că nu are şi ea îndoieli şi temeri.

— Îi iei apărarea? întrebă Sabrina contrariată.

— Nu, mă întrebam dacă nu cumva Rafe avea dreptate şi ea chiar s-a schimbat.

— Deci el crede că a câştigat pariul.

— Da, şi sunt aici ca să mă conving de asta. Unde este?

Pe chipul Sabrinei se citea îndoiala.

— *Părea* într-adevăr emoţionată. Am crezut că joacă teatru. Se pricepe la asta. Presupun că a ieşit din încăpere pentru a se linişti.

Raphael şi Duncan fuseseră reţinuţi în hol de un vechi prieten al tatălui lui Raphael. Duncan reuşise să se strecoare mai repede în salonul de bal, dar Raphael nu găsise o modalitate politicoasă de a încheia conversaţia decât după zece minute. Când păşi în cele din urmă în salon, trebui să-şi caute prietenii. Nu realiză că, în acelaşi timp, căuta şi o blondă.

În salon însă se lăsă tăcerea. Uitase că prezenţa lui

putea avea acest efect, având în vedere că nu mai mersese la un bal în Londra de mulţi ani. Imediat fu înconjurat de cunoştinţe care nu-l mai văzuseră de când se întorsese în Anglia şi care voiau să-i ureze bun venit. Şi, la dracu', mamele din nou!

Când văzu două doamne în vârstă venind hotărâte spre el, târându-şi fiicele după ele, se gândi să plece imediat acasă. Dar reuşi să se controleze, adoptă o atitudine distantă şi refuză să danseze când încercară să-l convingă. Era pe punctul de a deveni nepoliticos, dar fu salvat de sora lui, care-l trase de acolo fără să-i ceară voie – numai Amanda reuşea să facă asta, uneori fiind mult prea exuberantă şi capricioasă.

Îl duse la masa cu răcoritoare, unde rânduri de pahare erau aliniate şi umplute permanent cu diferite băuturi, de la şampanie la ceai, de unul dintre servitorii însărcinaţi special cu asta. Raphael luă un pahar cu şampanie. Amanda fu mai prudentă şi luă un pahar de la celălalt capăt al mesei, care nu conţinea alcool.

— Ar fi trebuit să-mi spui că vii, se plânse ea în timp ce luă o înghiţitură. Nu ar mai fi trebui să o târăsc pe mătuşa Julie cu mine, pentru că nu prea şi-a dorit să vină. Înainte să uit, am vorbit cu Ophelia mai devreme. Nu o să îţi vină să crezi, dar a fost drăguţă cu mine! Aproape că m-a impresionat... Oh, nu mai contează, am uitat că nu vorbesc cu tine!

Plecă, lăsându-l pe Raphael zâmbind. Aproape că-l compătimea pe bărbatul care avea să o aleagă pe sora lui. Bietul individ nu urma să aibă niciodată un moment de linişte!

În cele din urmă, îi zări pe Duncan şi pe Sabrina în timp ce se învârteau pe ringul de dans. O observă însă imediat pe Ophelia în timp ce încerca să intre neobservată în salonul de bal. Era ca un magnet pentru ochii lui şi, ca de obicei, frumuseţea ei îi tăie respiraţia.

Rochia de bal albastră cu broderie argintie ar fi fost potrivită când era regina gheţii, dar acum nu mai era deloc de gheaţă. În plus, obişnuia să meargă ţanţoşă, iar acum nu

o mai făcea. Cumva, se părea că-şi pierduse încrederea în sine.

Gândul acesta îi dădu fiori reci. Oare ce făcuse? Dacă o transformase într-un şoricel timid, ar fi putut considera că eşuase.

Se îndreptă imediat spre ea. Trebuia să se grăbească. Cu coada ochiului, văzu vreo şase bărbaţi care se îndreptau, de asemenea, spre ea. Când ajunse în cele din urmă la ea, se simţea de parcă participase la o întrecere. Câştigase, dar la mustaţă, şi pentru că toţi ceilalţi voiau să o înconjoare pe Ophelia, o luă pur şi simplu de mână şi o trase pe ringul de dans.

Pe la jumătatea drumului, o întrebă:

— Îmi acorzi acest dans, draga mea?

— Aş fi încântată, răspunse ea. Dacă vom fi însă întrerupţi, va fi pentru că deja am promis acest dans altcuiva.

— Îmi asum riscul.

O duse pe ringul de dans.

În momentul în care o cuprinse cu ambele mâini pentru vals, Rafe fu cuprins imediat de un sentiment de posesivitate, ceea ce era ridicol. Poate că avusese o contribuţie la schimbarea ei, în îmblânzirea ei, dar nu era creaţia lui. Doar o ajutase să scoată la lumină calităţile pe care le avea şi care stăteau ascunse.

Existau însă diferite tipuri de posesivitate, iar el nu voia să se gândească nici măcar la cea mai comună formă, care nu avea ce să caute printre emoţiile lui. Nu putea însă nega că-i lipseau momentele în care o avea numai pentru el în atmosfera relaxantă de la Nest. Foarte mult. Într-o locaţie ca aceasta sau la oricare alt eveniment public, nu putea petrece prea mut timp singur cu ea. Îşi putea permite doar un dans, pentru a nu da motiv de bârfe. Totuşi, îşi dorea să petreacă mai mult timp cu Ophelia, să o vadă din nou râzând, să se bucure de spontaneitatea şi isteţimea ei.

O lăsase să plece prea devreme, dar trebuise să facă asta. Îşi petrecuse timpul gândindu-se să o ducă iar în patul lui în loc să termine ceea ce începuseră. Din fericire,

terminaseră. Deşi nu mai putea să-i monopolizeze timpul, se convinsese că trebuia să stea cu ochii pe ea, iar acum voia să vadă dacă nu cumva îi schimbase conduita în direcţia opusă.

Când era cu el, se comporta bine sau cel puţin aşa părea. Oare pentru că se simţea relaxată în prezenţa lui după tot ce împărtăşiseră? Simţea oare că erau prieteni sau ceva asemănător? Nu-i rămânea să vadă decât cum se purta cu alţii. Îl îngrijora expresia aceea jenată, intimidată pe care o avu când intră în salon.

— Este greu să te ating fără să te pot săruta.

Dumnezeule, spusese asta cu voce tare? Probabil că da. Ea se înroşise.

Adăugă repede:

— Nu, nu te înroşi! Eşti mult prea frumoasă când faci asta.

Roşeaţa îi mai dispăru.

— Mult mai bine, adăugă el zâmbind. Chiar te prinde îmbujorarea! Mereu am crezut asta.

Ea râse.

— Eşti groaznic când mă tachinezi.

— Nu, sunt *bun* la asta. De neegalat, dacă vrei să ştii. Cel mai bun din Londra.

— Oh, opreşte-te!

— Te simţi mai bine?

Îl privi curioasă.

— Nu ştiam că mă simt rău.

Ea ridică din umeri.

— Nu păreai tu însăţi când ai intrat.

— Oh, asta era! Am vorbit cu Sabrina. M-a afectat puţin.

— Nu a mers bine?

— Ei bine, nu prea, dacă *vrei* să ştii. I-am cerut scuze.

— Sper că nu pentru mine.

— Nu, de fapt m-am simţit chiar bine, de parcă mi-aş fi luat o povară de pe umeri. M-aş fi simţit chiar mai bine dacă m-ar fi iertat.

Auzind asta, el se încruntă.

— Nu a făcut-o? Nu îi stă în caracter.

— Nu, ai înţeles greşit. Poate că a făcut-o, dar nu am rămas să văd asta. Mi-e teamă că m-am simţit puţin... jenată.

— Jenată, zici? spuse el cu subînţeles. Este în regulă să recunoşti că ai plâns, să ştii.

— Să nu crezi că...

— Nu începe să minţi iar, o întrerupse el pe un ton tăios.

— Oh, taci! Dacă vreau să denumesc altfel plânsul, o voi face... Sau vrei să mă vezi înroşindu-mă iar?

Rafe se abţinu să râdă.

— Te rog să-l numeşti cum vrei!

Capitolul 35

Se afla din nou în braţele lui, dar, cu atâţia ochi aţintiţi asupra lor, nu era acelaşi lucru. Cu Rafe acordându-i toată atenţia, Opheliei îi era greu să-şi tempereze emoţiile şi comportamentul. Trebuia să-şi reţină zâmbetele, pentru că erau prea multe persoane în jur. Trebuia să evite să-l privească, cel puţin să încerce, deoarece îi era foarte uşor să se piardă în ochii lui albaştri şi să uite unde se aflau.

În costum de gală, era foarte arătos. Probabil că fiecare femeie din salon îşi dorea să se afle în locul ei, dar, pentru prima dată, nu din motivul deja cunoscut. În costumul lui negru, cu lavalieră albă, Rafe făcea furori.

Şi era atât de dezinvolt! Dumnezeule, nu-i venea să creadă că îi spusese că voia să o sărute! Simţi cum i se înmoaie genunchii. După tot timpul petrecut împreună, iată-l folosindu-şi farmecul senzual şi făcând aluzii sexuale atât de evidente, când nu puteau face nimic în privinţa asta. Îi plăcu să creadă că pur şi simplu nu se putea abţine, dar poate că acum se simţea în siguranţă făcând asta, căci ea nu-i putea răspunde aşa cum şi-ar fi dorit. La fel şi el.

Dansul se încheie mai repede decât şi-ar fi dorit

Ophelia, dar nu avea ce să facă. Nu putea să fie atât de aproape de Rafe fără să-şi dorească o atingere mai intimă decât o simplă împreunare a mâinile în timpul dansului.

— Ştiam că vei fi aici, îi spuse ea sfioasă în timp ce el o însoţea de pe ringul de dans.

— Mi-ai prins omul spionând, aşa-i?

— Omul tău?

El îşi dădu ochii peste cap.

— Nu contează. Cum ai ştiut?

— Am intuit. Probabil pentru că mi-ai spus că mă vei ajuta să-mi găsesc un soţ.

Spera ca el să-i corecteze afirmaţia, dar tot ce spuse fu:

— Ah, ne-am hotărât să luăm lucrul ăsta în serios acum? Nu te vei grăbi doar pentru a scăpa de influenţa tatălui tău, nu? Apropo, cum a mers întâlnirea, în afară de faptul că te-a înfuriat?

— A mers exact aşa cum m-am aşteptat. Dar, dacă mă gândesc la ultimele noastre discuţii, trebuie să-ţi spun că nu am fost nici pe departe atât de mânioasă cum obişnuiam, aşa că, din punctul acesta de vedere, a mers bine. Apoi Rafe reuşise să-i alunge de tot acea furie în salonul de luat masa, dar nu-i spuse acest lucru. Amintirea acelui sărut o făcu să se înroşească. Ea continuă: Nu cred că voi putea să acord prea mult timp găsirii unui soţ. Este hotărât să terminăm odată cu asta, aşa că încă intervine.

— M-am gândit să vorbesc cu el.

— Nu! Asta nu va face decât să-l încurajeze dacă va crede că eşti preocupat de mine.

— La dracu', atunci de ce se grăbeşte?

— Nu ghiceşti? A aşteptat toată viaţa să mă mărite pentru a se putea bucura de beneficiile sociale. Crezuse că rezolvase totul cu Duncan şi era atât de fericit! După ce s-a năruit totul, fericirea a dispărut. De fapt, chiar este furios că ne-am întors de unde am plecat. Deci să nu fii surprins dacă va pune ochii pe tine.

— Îmi pare rău, dar nu este genul meu.

O spusese atât de serios, încât ea izbucni în râs. Încă

se simţea obligată să-l avertizeze:

— Poţi râde cât vrei, dar este foarte serios. Acum te-a luat în vizor pentru a-i fi ginere.

Rafe tresări.

— Cred că am încurajat această idee în scrisoarea pe care i-am trimis-o. Insinuarea este un instrument puternic pentru tot felul de interpretări.

Traversară prin mulţime până la marginea ringului de dans, unde o întâlni pe mama ei, căreia voia, fără îndoială, să i-o încredinţeze. Din păcate, Mary încă vorbea cu Sabrina şi cu mătuşa ei, Hillary. Şi Duncan se afla acolo, stând în spatele Sabrinei, cu mâinile pe umerii ei.

Cine ar fi crezut că cei doi se plac? Erau atât de nepotriviţi atrăgătorul şi vânjosul scoţian şi fata de la ţară cea dulce, care, fără îndoială, nu era o frumuseţe! Probabil că Duncan fusese atras de darul Sabrinei de a face haz de necaz şi de a-i bine dispune pe alţii. La început, deveniseră prieteni, iar din prietenie se născuse dragostea. Ophelia îşi dorea să fi văzut asta înainte ca vanitatea ei nemărginită să o determine să-i spună că Duncan încerca să o facă pe *ea* geloasă.

Se gândi că-i datora şi lui scuze pentru toate afirmaţiile false şi pentru că-l pusese în situaţia de a crede că avea să fie nevoit să o suporte toată viaţa ca soţie. Dacă ar fi deschis ochii la timp, înainte să-l întâlnească, poate că lucrurile ar fi stat altfel între ei.

Poate că s-ar fi îndrăgostit unul de celălalt. Ce gând ciudat! Şi totuşi, s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi fost atât de egoistă şi pornită să rupă logodna, iar el nu ar fi fost atât de jignit de insultele şi de aroganţa ei. Dacă i-ar fi cerut scuze că l-a întors împotriva ei ar fi însemnat să spună că regreta faptul că el găsise dragostea adevărată în braţele Sabrinei şi nu în ale ei. Nu, nu credea că putea să iasă ceva bun din asta.

De data aceasta, Sabrina îi zâmbi. Mulţumită şi uşurată, Ophelia îi răspunse tot cu un zâmbet. Imediat însă observă privirea precaută a lui Duncan şi încercă să-l liniştească.

— Bună, Duncan, spuse ea aproape ruşinată. Mă surprinde să te văd cu Sabrina în oraş, când mai este atât de puţin timp până la nunta voastră.

— Este doar o călătorie pentru a cumpăra câteva lucruri pe care doamnele mele nu le-au putut găsi acasă.

Hillary Lambert fu surprinsă când auzi că fusese inclusă printre doamnele lui, dar se întoarse la conversaţia pe care o purta cu Mary. Când se întâlneau, aceste prietene de-o viaţă îşi aminteau mereu cu plăcere de tinereţe.

— Felicitări pentru nunta care se apropie! îi spuse Ophelia lui Duncan. Sunt foarte fericită pentru voi doi.

— Să fiu al naibii, zise Duncan contrariat. Tu chiar vorbeşti serios, nu-i aşa?

Nu era chiar o întrebare, dar ea îi răspunse:

— Dacă întâlnirea noastră nu ar fi fost forţată, probabil că ne-am fi înţeles bine, dar sunt convinsă că Sabrina este alegerea potrivită pentru tine. Va fi o soţie mult mai bună decât aş fi fost eu.

Duncan îl privi sceptic pe Rafe.

— Renunţ, omule! Nu am nevoie de mai mult pentru a constata că într-adevăr s-a schimbat, şi încă foarte frumos. Este un pariu pe care sunt fericit să-l pierd în faţa ta.

Ophelia se încruntă, dar nu înţelese imediat ce spusese fostul ei logodnic. Până când îl văzu pe Rafe schimbându-se la faţă.

— Era un compliment pentru succesul tău, Phelia, rosti el.

Ca şi cum nu l-ar fi auzit, îi spuse:

— Un pariu? Totul a fost pentru un pariu? M-ai făcut să trec prin iadul ăsta pentru un pariu nenorocit?

— Nu a fost deloc aşa.

— Nu?

— Nu, o asigură Rafe. Ştiam că te poţi schimba, oricine poate. Pariul a fost mai degrabă reacţia mea la scepticismul lui Duncan.

Îl privi pe Duncan, acum el fiind cel care se schimbase la faţă. Sabrina părea stânjenită. Oare pentru logodnicul ei? Sau poate pentru că Ophelia se dădea în spectacol ridicând

vocea? Oamenii începuseră să-şi întoarcă privirea spre ei. Mary şi Hillary îşi întrerupseră conversaţia şi întrebară aproape la unison ce se petrecea.

Ophelia nu răspunse. Nu se putea gândi decât la Rafe şi la Duncan, care râseseră de ea şi se distraseră pe seama ei. Oare tot ce crezuse, tot ce îi spusese Rafe fusese o minciună?

Privirea pe care i-o aruncă lui Rafe era pe jumătate îndurerată, pe jumătate ucigătoare.

— Pentru fericirea mea, ziceai? Când, de fapt, totul a fost pentru că erau bani la mijloc. Dumnezeule, eşti un mincinos!

— Phelia, îţi garantez că…

Ophelia nu-i mai ascultă explicaţiile. Deja ieşise în grabă din încăpere, iar mama ei o urmă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mary, abia respirând pentru că încercase să ţină pasul cu fiica ei.

Nici măcar nu-şi luară pelerinele, iar Ophelia nu aşteptă să le fie adusă trăsura. Ieşi alergând pentru a o găsi singură. Trăsura nu era prea departe, în curba din josul străzii, astfel încât în câteva clipe se aflau deja în drum spre casă.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă din nou mama ei.

Ophelia nu-i răspunse. Nu mai avea puterea de a spune ceva. Pentru Mary, lacrimile care îi curgeau pe obraji erau un răspuns suficient. Pentru a o linişti, îşi luă fiica în braţe, care-şi sprijinea acum capul pe umărul ei.

Raphael stătea în poartă privind trăsura Opheliei dispărând în josul străzii. Ieşise imediat după ea, oprindu-se numai pentru a-i striga lui Duncan:

— Mulţumesc mult, prietene!

— Nu ştia despre pariu? spuse el.

— Pe dracu', evident că nu ştia! Ţi se pare că pe fruntea mea scrie *prost?* Nu? Ei bine, ai răbdare, de acum va scrie.

— Ce-i pasă dacă am făcut un pariu? S-a schimbat. Nu mai este o scorpie.

— S-a schimbat sincer! Acum va crede că a făcut o

greşeală. Ceea ce va face ca eforturile mele să fi fost în zadar.

— Atunci, omule, mergi şi explică-i, nu arunca vina pe mine!

Capitolul 36

Raphael ajunse la reşedinţa familiei Reid la prima oră considerată decentă pentru vizite.

Nu fu primit. Doamnele, mama şi fiica, nu primeau vizitatori în acea zi, iar contele nu era acasă. Reveni la amiază şi primi acelaşi răspuns. După a doua încercare, rămase afară să vadă dacă şi alţii aveau parte de acelaşi răspuns şi fu uşurat să constate că aşa era. Cel puţin nu era singurul.

Omul lui, Simon, nu avu noroc să afle programul din ziua respectivă al doamnelor. Chiar fu dat afară când una dintre servitoare îi spuse majordomului că Simon nu făcea parte dintre angajaţi. Avea însă un plan de rezervă. Aşteptă peste drum, în trăsură, pentru a le urmări pe doamne când aveau să părăsească reşedinţa. Nu o făcură.

Raphael descoperi că anxietatea era un sentiment neplăcut. Ar fi trebuit ca noaptea trecută să o fi urmat pe Ophelia acasă, indiferent de oră, şi să insiste să o vadă. Astfel, nu ar mai fi mers la culcare cu un gol în stomac, un sentiment pe care îl avea şi acum. Gândul că tot ce auzise o rănise era insuportabil. Ar fi preferat furia ei. Nu prea se descurca în astfel de situaţii.

Când primi o scrisoare din partea tatălui său, care îi solicita prezenţa la Norford Hall, se simţi aproape uşurat. Nu îl surprinse scrisoarea. Ba, mai mult, se aşteptase să o primească mai repede. Trecuse mult timp de când nu-şi vizitase familia după întoarcerea în Anglia. Probabil tatăl îi aşteptase nerăbdător întoarcerea la Norford Hall, dar acea răbdare se sfârşise. Deşi nu i se părea un lucru neobişnuit că fusese chemat acasă, nu putea ignora solicitarea doar

pentru că fusese primită într-un moment nepotrivit.

Îşi petrecu noaptea scriindu-i Opheliei o scrisoare lungă, pe care apoi o rupse. O explicaţie scrisă pe hârtie nu era suficientă, ba chiar ar fi putut înrăutăţi situaţia având în vedere starea ei de spirit. Emoţiile ei puteau fi atât de nestatornice, încât ar fi fost mai bine să fie faţă în faţă pentru a-i vedea reacţia la explicaţia pe care avea să i-o dea. Ce putea oare să-i spună? Că pariul pusese totul în mişcare, dar acum nu mai avea nicio legătură cu finalul?

În dimineaţa următoare, plecă spre Norford Hall. După ce îşi petrecuse aproape toată noaptea scriindu-i Opheliei, fu prea obosit pentru a o întreba pe Amanda de ce alesese să-l însoţească într-o călătorie scurtă, de o zi. Picotise aproape toată dimineaţa. Când se trezi la amiază, observă că sora lui stătea pe bancheta din faţă, încercând, printre zguduiturile trăsurii, să citească o carte, şi îi spuse:

— Ai venit să mă protejezi, nu?

Amanda îi aruncă o privire peste muchia cărţii.

— Am avut sentimentul că-ţi va fi de folos.

El glumise, însă i se păru că ea fusese foarte serioasă.

— De ce? Nu am făcut nimic pentru care să fiu tras la răspundere. Cred că tata este deranjat că îmi petrec tot sezonul departe de casă.

— Sau poate a auzit că te-ai ascuns la ţară cu Ophelia. Îţi amintesc că încă nu mi-ai spus despre ce a fost vorba.

Raphael păru surprins.

— Nu le-ai spus despre asta, nu?

Amanda păru dezamăgită.

— Chiar crezi că aş face aşa ceva?

— Îmi amintesc că, atunci când aveai 10 ani, ai fugit la tata şi i-ai spus despre noul fort pe care l-am construit.

— Ai stricat labirintul cu fortul ăla şi ai făcut o ieşire nouă chiar la jumătate, în cea mai complicată intersecţie, iar eu abia dădusem de cap labirintului. Fusesem atât de mândră de asta, dar s-a întâmplat să intervii tu să faci totul atât de simplu… în plus, eram doar un copil.

— Încă eşti un copil.

— Cum îndrăzneşti…

Se ciondăniră tot restul călătoriei, care nu era atât de lungă şi mai ales nu era neobişnuită având în vedere cât de mult îi plăcea lui Raphael să o tachineze. Când se apropiară de Norford Hall, brusc, între ei se lăsă liniştea. Reşedinţa ducală era atât de mare, încât amândoi puteau vedea o bună bucată din aceasta de pe locul pe care îl ocupau în trăsură. Acasă. Familia şi servitorii cu care crescuseră şi care erau precum membrii familiei. O mulţime de amintiri erau legate de această reşedinţă veche, iar Raphael mereu se simţea împăcat şi liniştit când venea aici.

*

Ophelia nu ieşi din casă două zile. Se temea că avea să izbucnească în lacrimi chiar şi numai dacă cineva s-ar fi uitat la ea bănuitor sau că putea omorî pe cineva. Oscila între durerea pe care o simţea în piept şi care o făcea să plângă cu suspine şi o furie atât de mare, încât era sigură că putea omorî vreun om – şi nu pe oricine, ci pe el.

Era furioasă şi pe ea pentru că se lăsase aşa uşor păcălită. Crezuse că Rafe chiar voise să o ajute, când tot ce îşi dorise fusese să câştige un pariu. Şi pariase pe ea. Se prefăcuse că nu voia să facă dragoste cu ea, dar probabil că şi asta se aflase în planul lui de la început. Era atât de priceput să seducă femeile, încât ea nici nu-şi dăduse seama că fusese sedusă. Nu-şi putea scoate din minte imaginea celor doi prieteni care râdeau de ea!

Nici Sadie nu o putu convinge să vorbească despre asta. Pentru prima dată, tactica tăcerii nu mai funcţionă cu Ophelia. Încă un defect care o părăsise pentru totdeauna? Nici mama ei nu o făcu să vorbească. Nu avea să permită nimănui să afle cât de proastă fusese. Dar Mary era tenace. Nu voia să renunţe până când Ophelia nu avea să-şi revină, aşa că a doua oară când îi bătu la uşă făcu un efort să îşi liniştească mama.

— Te simţi mai bine? întrebă Mary băgând numai capul pe uşă.

— Sunt bine, mamă, nu trebuie să mergi pe vârfuri. Sunt bine acum.

Nu era, dar nu-i plăcea ca mama să-şi facă griji din cauza ei. Expresia aceea îngrijorată încă se afla pe chipul lui Mary în timp ce înaintă în cameră.

— Ai vrea să vorbeşti despre asta acum?

— Aş prefera să nu o fac. Am presupus nişte lucruri care s-au dovedit a nu fi adevărate.

— Dar ţi-a trecut?

— Da, desigur. Am exagerat. Nu era atât de important.

Ophelia încercă să schiţeze un zâmbet, dar, văzând că nu are succes, se întoarse repede pentru ca Mary să nu observe.

— Sunt surprinsă că tata nu mi-a bătut deja la uşă, continuă Ophelia. Probabil moare de ciudă că am pierdut două zile în care nu am mers la vânătoare de soţi.

— De fapt, rar l-am mai văzut într-o dispoziţie atât de bună, se încruntă Mary gânditoare. Nici măcar nu mi-a reproşat că am ieşit împreună seara trecută şi că nu i-am spus. Ultima oară când l-am văzut zâmbind atât de mult, îşi dublase finanţele graţie investiţiilor. Probabil că acum este aceeaşi situaţie.

— Nu-ţi spune când se întâmplă ceva de genul acesta?

— Dumnezeule, nu! Crede că probleme financiare mă depăşesc.

Ophelia râse. De la balul organizat de familia Wilcott, fusese prima dată când râsese cu poftă.

— I-ai putea da câteva lecţii…

— Ssst! Mary îi zâmbi. Aş prefera să nu ştie asta. Nu vreau să-i distrug iluziile… sau deziluziile, cum or fi ele.

Momentul de relaxare dispăru. Nu era prima dată când Ophelia trebui să reziste tentaţiei de a face un comentariu despre tatăl ei. Apoi se întrebă de ce s-ar mai obosi să facă asta. Mama ei ştia deja ce părere avea despre propriul tată.

Se lăsă pradă tentaţiei şi spuse:

— Ştii, mamă, mi-aş dori să îmi mărturiseşti că, înainte să mă nasc, ai avut o relaţie şi că tata nu este adevăratul meu părinte.

Mary oftă.

— Draga mea, uneori şi mie mi-ar plăcea să pot spune asta, doar de dragul tău. Ştiu că voi doi nu vă înţelegeţi bine, şi este mare păcat. Să ştii că îl iubesc. E un om bun, doar că uneori este mult prea încăpăţânat, spuse Mary exasperată.

— În privinţa mea.

— Da. Nu te îngrijora însă, draga mea! Într-o zi, vei privi în urmă la aceste momente şi vei zâmbi. Sunt sigură.

„Puţin probabil”, se gândi Ophelia, dar nu zise nimic. Se îndreptă spre masa de scris, unde o aştepta un alt teanc de invitaţii. Iar toate erau pentru acea seară.

— Poţi arunca astea, mamă. Încă nu am dispoziţia necesară de a ieşi diseară. Dar poţi accepta una pentru mâine-seară. Alege tu! Îmi plac surprizele.

Mary încuviinţă, apoi se opri în mijlocul camerei.

— Vei coborî măcar la cină în seara asta?

— Aş prefera să nu o fac. Dar îţi promit că nu voi mai fi tristă. Serios, sunt bine. Numai că nu am dormit bine şi sper să reuşesc în noaptea asta.

Capitolul 37

Toată lumea de la reşedinţa ducelui află imediat că Amanda şi Raphael ajunseseră din pricina gălăgiei şi zarvei provocate de Amanda, care saluta şi îmbrăţişa pe oricine îi apărea în cale. Chiar şi bunica ieşi din cameră, atrasă de zgomot, iar din capătul scărilor, strigă:

— Tu eşti, Julie?

— Sunt eu, bunico. Mandy!

— Vino să te îmbrăţişez, Julie!

Amanda îşi dădu ochii peste cap şi se grăbi pe scări să o salute pe Agatha Locke şi s-o ajute să ajungă înapoi în

camera ei. Agatha confunda membrii familiei de ani buni, iar Amanda nu mai intenţiona să o contrazică. Femeia credea că râdeau de ea şi se enerva. Astfel, dacă se întâmpla să confunde pe cineva, cel mai bine era să i se cânte în strună.

— În ultima vreme, mama m-a strigat pe numele tău, spuse Preston Locke, al zecelea duce de Norford, în timp ce-l îmbrăţişa pe Raphael, aşa cum obişnuiau să se salute. Sper că, atunci când ne va vedea împreună, îmi voi recăpăta numele.

Raphael zâmbi. Tatăl lui era un bărbat solid. Aveau aceeaşi înălţime, chiar şi aceeaşi culoare a ochilor şi a părului, cu toate că Preston începuse să albească puţin şi, deşi abia se observa, se plânsese despre asta ultima dată când Raphael venise în vizită. De-a lungul anilor, bărbatul se îngrăşase, devenise tot mai solid.

— De asta ai trimis după mine, nu? întrebă Raphael.

Nu vorbea serios. Îşi cunoştea mult prea bine tatăl. Ducele râse pentru a-i confirma.

— Vino, spuse Preston, îndreptându-se spre salon. Brusc, schimbă direcţia. Mai bine să mergem în birou, unde nu vom fi întrerupţi.

Raphael îşi însoţi tatăl îngrijorat. „Nu vom fi întrerupţi” nu suna bine pentru el, căci îşi amintea că în biroul ducelui mersese întotdeauna pentru a fi pedepsit. Era un obicei vechi – ştia că, atunci când el şi Amanda erau chemaţi în birou, dăduseră de belele.

Era o cameră imensă, aproape la fel de mare ca un salon, iar salonul era supradimensionat. După cele mai multe standarde, părea o încăpere ciudată. De-a lungul anilor, mama lui Raphael redecorase în mare parte vechea reşedinţă cu foarte mult bun-gust, dar nu i se permisese să se atingă de birou. Particularitatea încăperii era dată de pereţii albi. Toate celelalte camere erau îmbrăcate în lemn sau în tapet. Nu şi aceasta. Fundalul alb scotea în evidenţă zecile de tablouri. Lui Raphael îi plăcea luminozitatea camerei – asta, când nu era chemat la raport pentru vreo năzbâtie.

— Presupun că trebuie să te felicit, spuse Preston în timp ce se aşeza la birou.

Tonul tatălui său, deloc dojenitor, îl făcu pe Raphael să ridice garda sus.

— Trebuie? Dar nu pari prea încântat.

— Pentru că mi-ar fi plăcut să fiu primul care află, în loc să aud de la alte persoane. Stai jos! Îmi vei spune totul.

— Cu siguranţă. M-ar ajuta însă să ştiu pentru ce m-ai felicitat.

Preston păru mirat.

— Ai dobândit mai multe victorii în ultima vreme?

Raphael era în continuare contrariat.

— De fapt, singurul lucru de care aş fi mândru nu ar fi ceva ce aş spune în gura mare. Deci, despre ce discutăm?

— Despre logodna ta, desigur.

Raphael era pe punctul de a se aşeza, dar şocul îl ridică în picioare.

— Eu… nu… sunt… logodit, rosti el.

— Ai face bine să fii, având în vedere zvonurile care circulă.

Raphael închise ochii. Dumnezeule, ce făcuse Ophelia? În niciun moment nu se gândise că tatăl lui vorbea despre altcineva.

Preston continuă:

— Vechiul meu prieten, John Forton, nu s-a putut abţine să nu mă felicite, ba chiar s-a grăbit să vină aici pentru a o face, deoarece a presupus că tatăl mirelui…

— Nu sunt *mire!*

— …era la curent cu noutăţile. Privirea lui Preston parcă spunea „Nu mă mai întrerupe!” Nu ştia că mă ia prin surprindere. Totuşi, John a bănuit trebuia să-mi spună restul, ceea ce a făcut în detaliu, îţi imaginezi îngrijorarea mea.

— Presupun că asta depinde de faptele despre care ai aflat.

— Sunt mai multe?

— Probabil. Ophelia Reid este o femeie controversată. Despre Ophelia vorbim, corect? Preston tăcu, aşa că

Raphael continuă: Ori o iubeşti, ori o urăşti. Ei bine, cel puţin aşa era cândva. Acum este foarte diferită sau cel puţin aşa a fost până în urmă cu câteva nopţi, când a aflat ceva ce a şocat-o, care fie a devastat-o, fie a trezit în ea dorinţa de răzbunare. Nu ştiu care dintre cele două.

— Stai jos, Rafe!

Îi dădu ascultare, scărpinându-se în cap, frustrat.

— Nu ştiu de ce mă surprinde ceea ce s-a întâmplat. La urma urmei, îi plăcea să lanseze bârfe. Asta era modalitatea ei de a ataca.

Preston oftă exasperat.

— Nu mai vorbi pentru tine şi vorbeşte cu mine! Ceea ce mi s-a spus nu pare să fi venit de la vreo femeie, asta poate doar dacă nu o deranjează să-şi târască numele prin noroi.

— Ce ţi s-a spus?

— Ai fost văzut plecând de la Summers Glade cu ea. Asta a fost începutul, apoi niciunul dintre voi nu a mai fost văzut timp de o săptămână. Nu trebuie să-ţi spun ce zvonuri au apărut. În acea săptămână, tatăl ei a dat de veste că a fost invitată aici. Se pare că s-a tot fălit cu asta, dar este de înţeles. De obicei, nu invităm străini la Norford Hall.

Raphael tresări, dar explică:

— Este vina mea. I-am spus că o iau sub aripa mea şi că îmi va vizita familia.

— Deci l-ai minţit?

— Nu, doar că nu am specificat ce membri ai familiei va vizita. Familia noastră este împrăştiată în toată Anglia şi, de fapt, am mers să o vizităm pe sora ta Esmeralda, pe care am luat-o cu noi la Nest, în calitate de însoţitoare.

Preston sări în picioare.

— Ai dus o debutantă virgină la Alder’s Nest? Pentru Dumnezeu, Rafe, unde ţi-a stat mintea?

— Ei bine, la faptul că nu avea să se afle. Şi nu s-a aflat, nu?

— Nu, slavă Domnului! răspunse Preston. Dar simplul fapt că ai dus-o să-ţi cunoască „familia” a condus la o

singură concluzie.

— La dracu'!

— La dracu', da, când ai fost văzut sărutând-o în propria casă, cu ambii părinţi sub acelaşi acoperiş, chiar în prima zi în care s-a întors la Londra!

Raphael nu-şi mai găsea locul pe scaun.

— *Asta* nu a fost vina mea, ea m-a sărutat!

— Mai contează cine pe cine a sărutat?

Raphael oftă.

— Altceva?

— Ai fost primul care a dansat cu ea la balul Wilcott în cea de-a doua seară a ei la Londra.

— La dracu', a fost primul dans?

— Aşa se pare.

— *Cine* ţine socoteala unor astfel de lucruri?

— Doamnele în vârstă care nu au altă ocupaţie. Dar asta nu e important. Se zice că deja te-ai logodit cu ea, dar nu aţi făcut anunţul oficial. Ai idee cât de greu este să schimbi părerea unanimă, odată ce s-a format?

— Nu şi în acest caz. Trebuie doar să neg.

— Crezi că va fi atât de uşor? întrebă Preston gânditor. Numai că în cazul ăsta nu va fi. Deoarece ai mers cu ea în trăsură fără o însoţitoare…

— Camerista ei era cu ea…

— Fără o însoţitoare *potrivită!* repetă Preston uşor enervat. Deoarece ai sărutat-o… Nu, nu mă întrerupe iar! Poate că ea a început, dar tu ai participat. Chiar dacă există doar aceste două zvonuri, ştii al dracului de bine că reputaţia fetei va fi ruinată dacă nu te logodeşti cu ea. Deci, presupun că întrebarea care se pune acum este: te-ai logodit deja cu ea?

Raphael înţelese imediat că tatăl lui îi ordona să se însoare. Se îndesă şi mai mult în scaun.

— Ţi-a spus Forton ceva despre fata asta pe care vrei să o aduc în familie?

Preston ridică din umeri.

— Te referi la faptul că probabil este cea mai frumoasă domnişoară pe care a văzut-o Londra vreodată?

— Da, şi asta.

— Şi puţin înfumurată din această pricină.

— Era.

— Şi cam bârfitoare.

— Nu mai este.

— Serios? La naiba, deja mă simt mai bine când mă gândesc la această căsătorie nedorită!

— Eu nu m-aş simţi. Probabil va dori să mă omoare când va afla că trebuie să ne căsătorim, asta dacă nu vrea deja să o facă. De fapt, ar putea refuza şi ar suporta consecinţele.

— Prostii!

— Nu ştii cât de distructivă poate fi când îşi pierde controlul.

— Nu am crescut nişte proşti, iar tu, băiatul meu, când vrei, poţi fi foarte fermecător. Sunt sigur că o vei convinge!

Capitolul 38

Raphael mai rămase o zi în vizită la familia lui. Nu mai discutară despre Ophelia, dar asta nu însemna că nu se mai gândea la ea. Nu mai menţionară numele ei deoarece îşi mai petrecuse câteva ore în biroul tatălui său, după discuţia iniţială, explicându-i ce făcuse şi de ce. Asta nu îi schimbase părerea lui Preston că Raphael trebuia să se însoare cu ea, dar era convins că tatăl lui nu ar fi fost prea dezamăgit dacă găsea o cale de scăpare, fără repercusiuni.

Singurul lucru despre care nu vorbise şi despre care spera să nu o facă vreodată era faptul că făcuse dragoste cu ea. Tatăl lui era de modă veche. Această informaţie l-ar fi putut lega pe vecie de Ophelia. Din ceea ce aflase tatăl său de la prietenul lui, nu părea că Ophelia s-ar fi aflat în spatele zvonurilor care circulau prin oraş. De fapt, dacă era furioasă pe el din cauza pariului, şi i-o dovedise în seara balului, aceste zvonuri aveau să o înfurie şi mai tare.

S-ar fi învăţat minte şi ar fi cerut-o în căsătorie dacă ea ar fi spus tuturor că fusese compromisă. La urma urmelor, lui nu îi stătea în obicei să seducă fiice de conţi virgine, ba chiar se ţinea departe de ele, căci până acum avusese doar relaţii cu femei cu experienţă. Însă pe această virgină o compromisese. Ea îl asigurase că avea să păstreze totul secret şi că nu voia să se mărite cu el. Fusese fermă în privinţa faptului că nu avea să se aşeze la casa ei cu un bărbat a cărui poziţie socială ar fi fost pe placul tatălui ei.

Şi acum? Încă era hotărâtă să-i facă în ciudă tatălui ei şi să nu se mărite cu Raphael sau era atât de furioasă încât voia să-i facă lui în ciudă şi să se asigure că aveau să se căsătorească? Nu avea cum să afle şi nici nu putea să o facă până ce nu vorbea cu ea. Asta dacă avea să discute cu el şi nu încerca mai întâi să îl omoare.

Acum se întorcea la Londra pentru a se asigura că nu avea să se întâmple asta. Şi totuşi, nu-şi putea lua gândul de la ce se întâmplase. Căsătoria cu Ophelia nu era ceva pe placul lui. Nu era nici pe departe gata să se aşeze la casa lui. Încă voia să se bucure de burlăcie. Surprinzător însă, gândul de a fi cu alte femei era atât de departe!

La dracu'! Ştiuse că avea să fie o greşeală să se culce cu ea. Era cea mai specială, cea mai inteligentă, cea mai frumoasă şi mai pasională femeie pe care o întâlnise. În comparaţie cu ea, orice femeie ar fi fost o dezamăgire. La urma urmei, când o avusese pe cea mai bună, la ce mai putea spera?

Căsătoria cu Ophelia putea fi un infern. La fel de bine putea fi raiul pe pământ.

— Chiar eu voi veni să-ţi iau capul, îi spuse Amanda, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Se întorcea la Londra cu el. Plecaseră de o oră, iar ea încă nu-i adresase niciun cuvânt. Aproape că uitase că se afla şi ea în trăsură, atât de pierdut era în gânduri. Până acum.

— Şi, mă rog, de unde a apărut gândul ăsta? întrebă el curios.

— Pariul. Da, am tras cu urechea. Ei bine, la ce te aşteptai când ai refuzat să-mi spui ce făcea Ophelia cu tine la Nest? Muream de curiozitate.

— Cât de multe ai auzit?

— Totul. Zâmbi triumfătoare. Am coborât imediat ce am dus-o pe bunica în camera ei. Voiam să ştiu de ce te-a chemat. Nu am crezut că-ţi voi afla secretele. Nici nu ştii ce priviri mi-au aruncat servitorii care treceau pe lângă mine pe culoar. Am fost atât de captivată, încât nici nu am încercat să pretind că nu trăgeam cu urechea.

O dojeni.

— Să nu spui nimănui, Mandy!

Îl privi rănită.

— Încetează să te mai îndoieşti de loialitatea mea! Nu era nevoie să spui asta.

— Îmi pare rău. Oftă. Încă sunt afectat.

— Nu mă surprinde. Este greu să accepţi însurătoarea când nu plănuieşti asta.

— Nu mă însor.

— Dar tata a zis…

— Fii atentă, draga mea! În primul rând, Ophelia nu ar fi de acord, în al doilea rând, prima ta supoziţie a fost aproape corectă. Sunt convins că îmi vrea capul.

— Aş prefera să *nu* am dreptate, să ştii. Oftă şi ea. Nu mă surprinde. Cum i-ai putut face una ca asta, cum ai putut să-i schimbi viaţa din cauza unui pariu prostesc?

— Parcă ai zis că ai auzit totul!

— Ei bine, bunica a venit în capătul scărilor să vadă de ce întârzii. I-am spus că voi veni imediat. Astfel, a trebuit să mă ascund câteva minute. Vrei să spui că am pierdut ceva foarte important?

— Pariul meu cu Duncan nu a făcut decât să declanşeze totul. Era mai degrabă un scop nobil, crede-mă, dar am avut multe motive să fac asta, iar unul dintre ele era propria ei fericire. Ştii doar cum era înainte. Ai văzut-o acum! Ce diferenţă, nu?

— Într-adevăr. Sunt surprinsă că a acceptat tutela ta – de fapt, nu a făcut-o, nu? Tu doar i-ai spus tatii că ai avut

permisiunea părinţilor ei. Dumnezeule, Rafe, ai fugit cu ea, nu-i aşa?

Se arătă ofuscat.

— Cu cuvânt îngrozitor! S-a opus numai câteva zile. A realizat imediat că încercam sincer să o ajut. Şi mi-a arătat o latură a ei pe care foarte puţini au văzut-o. Când lasă amărăciunea deoparte, poate fi spirituală şi fermecătoare. A fost evident că şi ea şi-a dorit să se schimbe. Înainte să ne întoarcem la Londra, a cooperat pe deplin.

— Ţi-a spus de ce a răspândit acele zvonuri?

— Am discutat despre tot, Mandy.

— Ai ajuns să o cunoşti foarte bine, nu? Îl privi gânditoare. Eşti sigur că nu vrei să te însori cu ea?

La dracu', nu, acum nu mai era sigur de nimic!

Capitolul 39

— Ai rămas fără rochii de bal? o întrebă Mary din capătul scării când Ophelia veni să i se alăture în holul de la intrare.

— Nu, nu chiar, deşi s-ar putea să mai am nevoie de una sau două înainte de încheierea sezonului, răspunse Ophelia. De ce?

— Porţi o rochie de seară, îi spuse Mary. Foarte drăguţă. Nuanţa aceea de albastru te prinde. Mergi însă la un bal diseară. Nu vreau să te simţi inconfortabil.

Ophelia râse.

— Nu ar fi prima oară când nu aş fi îmbrăcată corespunzător. Balul este mâine-seară, mamă. Diseară are loc serata muzicală a lui Lady Cade şi cina.

— Oh, Dumnezeule, atunci *eu* am exagerat! Mary îşi dădu jos pelerina pentru a-i arăta rochia de bal pe care o purta. Mi-e teamă că am acceptat prea multe invitaţii dintr-odată. Va trebui să fac o listă pentru a nu le pierde şirul. Dă-mi câteva clipe pentru a mă schimba! Serios, nu va dura mult.

Mary alergă pe scări. Ophelia zâmbi. Mama ei pur şi simplu nu era obişnuită să plece de acasă ori să accepte invitaţii în timpul sezonului. Talentul ei era să trimită invitaţii.

Ophelia se îndreptă spre salon pentru a se aşeza cât timp aştepta, dar îşi dori să nu o fi făcut. Tatăl ei era acolo, citind o carte. O privi cu un zâmbet afectat.

— Dacă te-aş fi însoţit eu, nu ar mai fi trebuit să aştepţi, spuse el, pentru că probabil o auzise pe Mary. A fost o scuză ridicolă, să ştii, doar ca să mergi cu mama ta, nu cu mine.

— Nu a fost nimic de genul ăsta. Cum ai vrea să mă concentrez pe găsirea unui soţ când sunt atât de furioasă încât aş sperja toţi potenţialii candidaţi?

Zâmbetul îi dispăru.

— Să ştii că noi doi *nu trebuie* să ne certăm.

— Nici tu *nu trebuie* să îmi controlezi viaţa, dar când nu ai făcut-o?

— Suficient, bombăni el. Nu trebuie să ajungem din nou la asta. Apropo, culoarea asta chiar ţi se potriveşte. Ar trebui să o porţi mai des.

Un compliment? De la el? Vru să se ciupească pentru a fi sigură că nu visa. Se gândise să-i spună că, de fapt, purta des albastru şi nuanţe asemănătoare, dar el era prea ocupat pentru a observa, în schimb, îi spuse contrariată:

— Am pierdut ceva? De dimineaţă ai strigat la mine pentru că nu ţi-am spus că Raphael s-a întors în oraş.

— Da, da, iar tu ai strigat înapoi, spunându-mi că nu-ţi pasă câtuşi de puţin dacă se va mai întoarce vreodată, se plânse Sherman. Nu este cea mai bună atitudine faţă de viitorul tău soţ. Este singurul candidat asupra căruia trebuie să te concentrezi, având în vedere că deja jumătate din Londra crede că te-ai logodit cu el şi doar…

— Sunt nişte zvonuri ridicole şi fără fundament!

— Te-au *văzut* sărutându-l seara trecută. Nici nu ştii cât de încântat am fost că în sfârşit mi-ai urmat sfaturile!

— Am fost sărutată de zeci de ori, dar asta nu înseamnă că am fost logodită tot de atâtea ori.

— Săruturile furate care nu sunt văzute de alţii sunt irelevante, dar cele surprinse sunt al naibii de importante.

Ophelia inspiră adânc şi încercă să se calmeze. Nu anticipase zvonurile alea nenorocite. Era convinsă că exista o modalitate de a le opri, dar încă nu găsise una. Totuşi, nu avea să discute din nou despre asta cu tatăl ei. Deşi încă *nu* căzuseră de acord asupra nici unui lucru, el nu fusese nici pe departe la fel de tiran în ultimele zile. Fără îndoială, zvonurile despre ea şi Rafe îi schimbaseră starea de spirit. Tatăl ei bănuise că zvonurile aveau să ducă la căsătoria ei cu viitorul duce de Norford. Nu-i plăcea să fie contrazis.

— Asta e noua ta strategie? întrebă ea mult mai calmă. Să mă enervezi atât de tare încât să nu mai vreau să plec din casă?

Bărbatul oftă, ba chiar îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-se de canapeaua pe care stătea.

— Nu. Chiar nu ştiu de ce noi doi nu mai putem purta o conversaţie normală.

— Nu mai putem? Când am făcut-o?

Mama ei se întorsese, aşa că nu mai simţi nevoia să îi răspundă tatălui. Oricum, ce ar fi putut spune că să nu-l înfurie din nou?

— Gata, spuse Mary, stând în uşă. Ţi-am spus că nu va dura mult.

Ophelia se apropie de Mary pentru a-i netezi o cută a rochiei de seară.

— Arăţi încântător, mamă! Hai să plecăm imediat! Nu vreau să întârziem la cină, având în vedere că încă nu am mâncat.

Mary, în stilul ei matern caracteristic, îi răspunse:

— Eşti sigură că nu vrei să mănânci ceva înainte să plecăm? Să ştii că la serate este la modă doar să ciuguleşti din mâncare.

Mai mult decât la modă. Unele gazde nici măcar nu ofereau suficientă mâncare din cauza asta. Dacă mai amânau plecarea, Ophelia avea să se răzgândească în ceea ce privea participarea la cină. Încă nu avea starea potrivită pentru discuţii de complezenţă şi nu dură mult până când o

podidiră iar lacrimile. Nu mai plânsese din ziua trecută. După ce auzise zvonurile, furia o cuprinsese din nou. În plus, încă trebuia să-şi găsească un soţ. Spera ca Raphael Locke să stea departe de Londra până când ea avea să fie logodită cu adevărat.

Capitolul 40

— Niciun cuvânt, ai auzit? îi şopti Ophelia partenerului de la cină în momentul în care acesta se aşează lângă ea.

Rafe apăru acasă la familia Cade chiar când oaspeţii se aşezau la masă. Cum singurul scaun liber se afla la mare distanţă de Ophelia, ar fi trebuit să stea în capetele opuse ale mesei, dar gazdele făcură câteva modificări pentru a putea sta unul lângă celălalt. Ale naibii zvonuri!

Nimeni nu îi ceruse să le confirme. La urma urmei, ar fi fost cea de-a treia logodnă a ei din sezonul acela, ca un record, deci cineva ar fi trebuit să o întrebe. Se părea că bănuiala era luată drept adevăr, aşa că nimeni nu simţi nevoia să i se confirme.

Era o masă lungă, suficient de lungă să se poată aşeza 24 de persoane, atâtea câte fuseseră invitate la mica adunare. De aceea nu fu surprinsă că pe lista de invitaţi a lui Lady Cade lângă ea se afla Rafe. Zvonurile!

Cel puţin Mary stătea lângă ea, de partea cealaltă, aşa că se întoarse repede spre mama ei şi îi spuse:

— Vorbeşte cu mine, mamă! Spune orice. Prefă-te că purtăm o conversaţie interesantă.

— Desigur, dragă! Este în regulă dacă vorbeşti cu el în public, să ştii. Practic, deja este un membru al familiei.

Opheliei nu-i venea să creadă. Chiar şi mama ei? Cu siguranţă, fusese mâna tatălui ei. Era limpede că o convinsese şi pe soţia lui că sigur Ophelia avea să se mărite cu vicontele.

Rafe îşi sprijini braţul pe spătarul scaunului ei şi se apropie de ea, ca şi cum toţi trei stăteau de vorbă.

— Nu vorbeşti chiar în şoaptă, Ophelia, o tachină Raphael.

Ea se întoarse spre el, îi zâmbi de complezenţă, căci erau priviţi de multe persoane, dar îi spuse:

— Parcă ţi-am spus să nu-mi vorbeşti.

El oftă.

— Nu ştiu de ce eşti atât de furioasă… Ei bine, ştiu, dar, dacă te gândeşti puţin, vei realiza că eforturile mele de a te ajuta au fost sincere. Pariul acela prostesc a fost doar motivaţia. Faptul că mă ignori nu ne va scoate din încurcătura asta.

— Să te ignor este singura mea opţiune, îi şopti ea furioasă, asta dacă nu vrei să fac o scenă care te va pune într-o situaţie atât de jenantă încât va fi povestită şi peste un secol.

— Renunţ la scandal, mulţumesc. Se întoarse spre bărbatul de lângă el şi începu o discuţie.

Rămase cu gura căscată. Renunţa doar pentru că-l ameninţase că avea să facă scandal? Nu avea să spună nimic altceva în apărarea lui ori să o convingă că el şi Duncan nu se amuzaseră pe seama ei? Îi dăduse viaţa peste cap pentru un simplu pariu, iar acum nu avea nimic de zis pentru a se scuza.

Vechea ei carapace îi cădea acum pe umeri. O ajutase mult în toţi anii ăştia. Nu-i ţinuse însă amărăciunea înăuntru şi nici nu-i stăvilise furia. Nimic nu o putea face în acel moment.

Se gândise să accepte prima propunere pe care avea să o primească de acum încolo, dar realiză că nu avea să mai primească vreuna, nu atât timp cât toţi cei din oraş credeau că era logodită cu diavolul care-i stătea alături. Ce îngrozitor! Nici măcar nu-i putea spune că prefera *orice* alt bărbat în locul lui. Ei bine, atunci avea să se mărite cu el şi să-l facă să regrete amarnic faptul că intervenise în viaţa ei.

Nu era prima oară când se gândea la asta de când auzise despre pariul cu Duncan. În ciuda episoadelor lacrimogene, nu reuşise să scape de acest gând. Şi când se

gândea că acesta nici măcar nu era cel mai rău dintre gândurile ei răzbunătoare! Voia să-l facă să creadă că eşuase lamentabil, că nu câştigase deloc pariul ăla nenorocit şi că acea persoană drăguţă care devenise era numai o închipuire pe care o născocise pentru a se întoarce la Londra. Totuşi, gândurile nu însemnau şi acţiuni. Nu intenţiona să facă nimic din toate astea. Vechea Ophelia poate că ar fi făcut-o, dar ea… Dumnezeule, de ce nu încerca măcar să-şi tempereze durerea şi furia pe care i le provocase?

Mama ei o trase de mână.

— Nu te-ai atins de mâncare de cinci minute. Pot să jur că te-am auzit zicând că nu vrei să ratezi cina. Eşti bine?

— Sunt bine, spuse Ophelia ridicând furculiţa. Eram doar puţin distrată.

— Sau te gândeai cum să mă ucizi? întrebă Rafe dintr-o parte, dovedind că încă asculta fiecare cuvinţel.

Se întoarse spre el, privindu-l furioasă.

— Cum ai ghicit? Bărbaţii obtuzi nu sunt foarte receptivi.

— Ne întoarcem la insulte?

— Cine face asta? Doar nu crezi că ai câştigat pariul ăla prostesc, nu-i aşa?

Gata cu speranţa că putea păstra gândul răzbunării pe tărâmul fanteziei! Îngrozită de ea însăşi pentru ceea ce sugerase, era în acelaşi timp mulţumită că reuşise să-l atingă cu vorbele ei. Tresări, iar expresia de pe chipul lui nu mai era deloc cordială.

— Nu ai pornit tu zvonurile despre noi? întrebă el pe un ton ameninţător.

— Nu eşti atât de obtuz până la urmă, îi răspunse ea furioasă.

— În ce scop? Tu chiar vrei să te măriţi cu mine, aşa-i?

— Ca să mă răzbun, da, aş face chiar şi asta. Ia aminte ce-ţi spun, să te privez de burlăcie va fi numai începutul!

În replică, el se ridică, o luă de mână şi o trase afară din încăpere, lăsând în urma lor o tăcere mormântală.

Îngrozită pentru că el tocmai pusese în practică scena cu care ea îl amenințase, rămase fără cuvinte. Asta până când ajunseră în biroul lui Lord Cade și închiseră ușa.

Își trase mâna dintr-a lui și se îndepărtă.

— Ești de-a dreptul nebun!

— Da, de furie!

— Mă refeream la nebunie.

— Sunt aproape și de nebunie.

— Nu ai făcut decât să dai apă la moară acelor zvonuri nenorocite. Realizezi asta, da?

— Nu, nu am făcut decât să scap de ele. Ceartă între îndrăgostiți, prea răniți pentru a se mai împăca și altele asemenea.

— Cu ce scuză? Pentru că am decis să renunț și să-ți mănânc din palmă?

O privi fix o clipă, aproape că zâmbi, dar apoi strigă:

— La dracu', Ophelia, cum ai putut?

— Ce? Să te fac să crezi că ai câștigat pariul? Foarte simplu. Ar fi trebuit să mă fac actriță. Nu, serios, cred că mi-am ratat chemarea.

O țintui cu privirea. Ea se retrase, simțindu-se inconfortabil. Dacă nu ar fi fost atât de furioasă, probabil că ar fi cedat. Dar încă era stăpânită de mânie. În schimb, zâmbi strâmb.

— Cum e să fii pus la colț fără cale de scăpare? Nu este foarte plăcut, nu? îl presă ea. Asta mi-ai făcut, ticălosule! Și pentru ce? Pentru a putea câștiga pariul ăla prostesc?

Cineva bătu la ușă – probabil era mama ei. Putea fi chiar Lord Cade, deranjat că îi foloseau biroul. Rafe se sprijini de ușă pentru a nu putea fi deschisă și strigă:

— Imediat!

Ciocănitul încetă.

— Îți cer să te gândești bine, îi zise el pe un ton calm. Să te măriți din rațiuni greșite, mai ales din răzbunare, îți va face mai rău decât crezi. Știu că ești capabilă de asta. Ai refuzat să te măriți cu minte înainte pentru a-i face în ciudă tatălui tău. Acum ți-ai îndreptat furia împotriva mea, dar

gândeşte-te! Răzbunarea este trecătoare, dar vorbim despre restul vieţii noastre, Phelia!

— Nu-mi pasă!

— Nu te vei gândi deloc la asta?

— Singurul lucru la care mă voi gândi este cum să te fac să suferi!

— Foarte bine, atunci nu mai văd niciun motiv să aşteptăm.

Nu-i oferi şansa de a întreba la ce se referea. O luă de mână şi o trase din nou în salonul de luat masa, unde anunţă oaspeţii:

— Eu şi Ophelia am decis să ne căsătorim în seara asta. Dacă doreşte cineva să ne fie martor, este bine-venit.

Capitolul 41

Acesta era comportamentul care o caracterizase pe Ophelia – vorbea la supărare, fiind prea încăpăţânată sau prea rănită pentru a-şi mai retrage spusele înainte să fie prea târziu, fiind apoi nevoită să trăiască cu regretul. De data asta, era mai mult decât regret. Mult mai mult.

Se căsătorise cu Raphael Locke, viconte de Lynnfield, în foaierul îngust al unui magistrat, căsătoria lor fiind posibilă graţie dispensei speciale pe care tatăl lui i-o dăduse, în timp ce Lady Cade şi Mary Reid luară parte în calitate de martori. Ceilalţi oaspeţi ai familiei Cade fuseseră prea şocaţi pentru a participa, dar Lady Cade profită de ocazie. Ar fi fost cireaşa de pe tort, cel mai important eveniment al sezonului, iar ea ar fi putut astfel să povestească totul cu lux de amănunte.

Cu siguranţă, nu aşa îşi imaginase Ophelia nunta. Visase de multe ori să meargă la altar într-o biserică mare, purtând o rochie de mireasă grandioasă, alături de doamne zâmbitoare, bucuroase să o vadă măritându-se, dar şi de domni supăraţi, admiratorii ei, care sufereau pentru că nu o cuceriseră. De fapt, fusese chiar fad, o ceremonie

organizată în grabă, nimic grandios. Mama magistratului sforăia în camera de alături şi de aceea nu fuseseră invitaţi în salon pentru a-şi depune jurămintele. *Dacă* ar fi avut.

Poate că doar îşi promiteau să se căsătorească mai târziu. Era atât de ameţită încât nu putea gândi limpede şi nu se concentra pe ceea ce se spunea. Singurul lucru bun pe care Ophelia îl vedea în toată situaţia era că tatăl ei nu se afla acolo pentru a se umfla în pene că primea exact ceea ce-şi dorise.

Nervoasă şi confuză, Mary vorbi non-stop despre orice nu avea legătură cu situaţia în care se aflau în timp ce o conduceau pe Lady Cade acasă. Tinerii miri nu-şi adresară niciun cuvânt, dar, ca şi cum se aflau într-o situaţie obişnuită, participară la conversaţie, dar numai de dragul lui Lady Cade. Cel puţin asta făcu Rafe. Ophelia fu înghiontită să intervină, la fel cum fusese îndemnată pentru fiecare cuvânt rostit la ceremonie. Cumva, deşi şocată, realiză că trebuia să le cânte în strună. Trebuia să joace teatru. Dimineaţă, când zvonurile aveau să se împrăştie, Lady Cade putea spune că, într-adevăr, ceremonia se desfăşurase în grabă şi cu siguranţă nu fusese pe măsura fiului unui duce, dar foarte romantică, pentru că tânărul cuplu nu mai putuse aştepta. Câtă nerăbdare!

După ce o lăsară pe Lady Cade la reşedinţa sa, se aşternu tăcerea. Mai erau câteva străzi scurte până la casa familiei Reid. Totuşi, Rafe nu o lăsă numai pe Mary acolo, ci o coborî şi pe Ophelia.

— Acum trăieşte cu asta! spuse el mânios înainte să trântească uşa trăsurii şi să plece.

Deşi nu era zăpadă sau gheaţă, Ophelia îngheţase. Avusese şoc după şoc, dar acesta fusese prea mare. Dacă se însurase cu ea, de ce o dusese acasă la părinţii ei? Erau oare căsătoriţi? Nu ascultase nimic din ceea ce spusese magistratul.

Mary o luă în braţe în timp ce rămăseseră în drum, privind trăsura vicontelui dispărând în depărtare.

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat, spuse Mary confuză. Dacă tatăl tău nu m-ar fi asigurat că te vei mărita cu acest

bărbat, nu i-aş fi permis niciodată să te târască astfel în casa magistratului. Unde ţi-a fost capul, Pheli, când ai acceptat?

Acceptase? Asta făcuse? Îl provocase pe Rafe şi îşi asumase zvonurile pe care nu le răspândise ea, aşa că da, probabil că putea numi toate astea un acord nerostit. Îi promisese, de asemenea, că avea să-l priveze de burlăcie pentru a-l face să sufere, deci era evident că şi aceasta fusese un fel de aprobare. Nu prevăzuse însă acest efect imediat sau această reacţie din partea lui. De fapt, în afară de dorinţa de a-l răni aşa cum o făcuse el, nu se gândise la altceva.

— M-am măritat într-adevăr, mamă? întrebă ea aproape în şoaptă, privind în continuare pe strada pustie. Sau a fost numai un pas pregătitor ce trebuia făcut înainte ca ceremonia să aibă într-adevăr loc?

— Nu am mai auzit niciodată de aşa ceva.

Mary păru contrariată.

— Poate că numai fiii ducilor trebuie să…

— Să intrăm! Mary se îndreptă cu Ophelia spre casă. Şi nu, nu a fost un pas pregătitor ceea ce s-a întâmplat în seara asta. Singurul lucru ciudat a fost că te-ai măritat în aceeaşi zi în care s-a căzut de acord asupra nunţii, dar apoi nu sunt surprinsă că familia Locke avea această dispensă, în caz de forţă majoră. Ştii, exact aceste lucruri mărunte, aceste privilegii de care se bucură cei de pe cea mai înaltă treaptă a societăţii l-au enervat pe tatăl tău atât de mult, deoarece el nu are legăturile necesare pentru a se bucura de aceste lucruri.

— Atunci poate că el ar fi trebuit să se însoare mai bine, în loc să mă împingă pe mine pe scara socială, bombăni Ophelia.

Mary o auzi şi îi zâmbi.

— *Aceasta* a fost intenţia lui, draga mea, până când s-a îndrăgostit de mine.

Îşi întoarse privirea spre mama ei. Era prima dată când auzea asta despre tatăl ei. Renunţase la propriile aspiraţii pentru Mary? Ce gest romantic din partea lui… Dar

nu renunţase la ele, ci doar încerca să şi le îndeplinească prin fiica lui.

Mary oftă în timp ce îşi lăsau hainele în foaier.

— S-a dus cu nunta grandioasă pe care am visat mereu să ţi-o organizez! Când voi asimila totul, sunt sigură că voi fi foarte dezamăgită.

La tot ce simţea Ophelia, acum se adăuga sentimentul de vină. Mary trăia pentru a-i distra pe alţii, era talentul ei, era singurul ei scop, iar nunta fiicei ar fi fost încununarea eforturilor. Nu şi acum. În afară de prezenţa ei, nu participase cu nimic.

— Îmi pare rău, spuse Ophelia.

— Să nu-ţi pară, draga mea. Cu siguranţă, nu a fost vina ta că tânărul a fost atât de nerăbdător. Am citit pe chipul tău că şi tu ai fost la fel de surprinsă ca noi. Dacă e să dau vina pe ceva, este dispensa aia specială. Când ştii că te poţi folosi de aşa ceva, sigur că eşti tentat să o foloseşti.

Vina devenise şi mai profundă, aşa că Ophelia spuse:

— Ai o impresie greşită despre ce s-a întâmplat, mamă. Nu a fost nimic romantic în toată situaţia asta.

Mary se încruntă iar.

— Ce vrei să spui?

— Nu te-ai întrebat de ce m-a lăsat aici cu tine, în loc să mă ducă acasă la el?

— Ei bine, ba da. Am simţit un strop de furie, pe care a încercat în mod admirabil să o ascundă. Sunt convinsă că avea un motiv întemeiat.

— Oh, sigur că există un motiv, chiar foarte bun! Nu a vrut să se însoare deloc cu mine, aşa cum nici eu nu am vrut să mă mărit cu el. Furia mea l-a convins, deşi nu ar fi fost suficientă dacă nu ar fi existat deja zvonurile.

După tot ce auzise, Mary comentă:

— Tu chiar nu ai vrut să te măriţi cu el?

— Ei bine, poate că aş fi vrut dacă tata nu ar fi insistat atât şi dacă eu şi Rafe am fi găsit motivele potrivite. Eram foarte aproape de a face asta, dar… nu a fost să fie, presupun.

— Dar îl iubeşti?

Iată din nou această întrebare, la care ea răspunse:

— Chiar nu ştiu. Nu m-am simţit niciodată atât de confortabil în prezenţa unui bărbat, căci nu am simţit nevoia să îmi cântăresc fiecare cuvânt, dar nici nu am simţit atâta furie faţă de un bărbat sau… El mă face să simt totul la extreme. Am trăit cu el nişte clipe minunate, pe care nu le voi uita. Scoate la suprafaţă copilul din mine, fata şi femeia. Cu siguranţă, îmi stârneşte toate emoţiile, nu numai pe unele dintre ele.

— Oh, Dumnezeule! fu tot ce putu spune Mary, ca şi cum Ophelia i-ar fi zis da sau nu în locul unui răspuns complicat.

— De ce v-aţi întors atât de devreme? întrebă Sherman, care apăruse în capătul scărilor. Şi ce tot şuşotiţi în foaier?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! îi şopti Mary Opheliei. Abia acum realizez că Sherman ţi-a ratat nunta. Va fi atât de furios!

Acesta avea să fie singurul lucru bun dintr-o zi dezastruoasă, se gândi Ophelia.

Capitolul 42

Raphael stinse lampa care se afla lângă fotoliul din dormitor, lăsând numai flacăra palidă a focului din şemineu să lumineze încăperea. Sticla cu rom îi era alături. Ar fi preferat coniacul, dar fusese întuneric când intrase în birou pentru a lua câteva sticle şi găsise numai două. Pe una o scăpase pe jos şi nu o mai găsise, iar pe cealaltă o luase în camera lui. Mai târziu, când coborâse în birou pentru a vedea ce se întâmplase cu băutura pe care o păstrase în bufet, luă cu el o lumânare. Nici măcar două sticle nu ar fi fost suficiente pentru seara aceea.

Se însurase cu Ophelia Reid… Dumnezeule, acum era Ophelia Locke! Îşi pierduse minţile! Ar fi putut ieşi din acea

situaţie, căci ar fi fost suficient să spună că au divergenţe pe care nu le mai pot rezolva. Oare s-ar fi îndoit de asta vreuna dintre persoanele care o cunoşteau? Cu siguranţă nu! În subconştient însă, ideea căsătoriei cu ea nu îi displăcea atât de tare, ba, mai mult, crezuse că era cel mai norocos bărbat de pe pământ. Fusese naiv! Ceea ce îşi imaginase nu avea să devină realitate. Realitatea avea să fie cel mai urât coşmar al său.

Se gândise să-i spună menajerei să se pregătească pentru venirea ei, dar mai luă o sticlă. S-ar fi nenorocit dacă ar fi adus-o pe acea scorpie în casa lui. Ea *nu* avea să afle că el încă o dorea. Ea *nu* avea să afle că el făcea mari eforturi pentru a se ţine la distanţă de ea. Dacă nu avea să o vadă, putea să îşi reprime dorinţa. La urma urmelor, nu scria nicăieri că trebuia să locuiască împreună cu soţia. Dacă părinţii ei nu aveau să o ţină, avea să găsească un alt loc unde să locuiască, dar cu siguranţă nu cu el.

Avea mijloacele financiare pentru asta. Titlul pe care-l primise la naştere era însoţit şi de o avere însemnată, care cuprindea o moşie şi câteva proprietăţi de pe urma cărora câştiga destul de mult. Era o tradiţie în familie să înveţe de mici să fie responsabili. Deci, înainte să fie bărbat, era propriul stăpân.

Casa din Londra era una dintre proprietăţile lui. Nu trebuise să o cumpere, dar cheltuise destul de mult pentru a o decora după gustul lui. Era casa unui bărbat, confortabilă pentru un burlac. Nu era potrivită pentru o femeie, cu atât mai puţin pentru acea femeie, care, fără îndoială, din răzbunare ar fi distrus-o, aşa cum făcuse mereu. Lui îi plăcea casa. Nu voia să o vadă distrusă. Îşi turnă încă un pahar cu rom.

Abia începură să i se tulbure gândurile. Sperase ca alcoolul să îi ofere puţină pace înainte de a face faţă realităţii în dimineaţa următoare, dar încă nu funcţiona. Mai turnă un pahar.

De la prima oră a dimineţii, vestea căsătoriei lui avea să fie pe buzele tuturor. Veşti ca acestea se răspândeau iute. Nu ştia cum avea să facă faţă felicitărilor… sau

condoleanţelor. Ar fi trebuit să-i trimită un bilet tatălui său, dar se temea că acum avea să fie ilizibil. Mâine.

Începuse să regrete faptul că o lăsase pe Ophelia la părinţii ei. Lui nu îi stătea în caracter să fie răzbunător. Fusese însă răzbunarea perfectă. Voise să-l oblige să se căsătorească din răzbunare, nu? Atunci şi el putea să-i refuze singurul lucru pe care *chiar* şi-l dorea, şi anume să scape de tutela tatălui ei. Minunat... dar poate prea răzbunător pentru el.

Avea să o lase acolo, dar nu pentru mult timp. Dar nu intenţiona să o aducă în casa lui. Nici gând! Voia să-i găsească o locuinţă unde putea să se comporte după bunul-plac, astfel încât el să nu fie martor. *Nu* aveau să locuiască sub acelaşi acoperiş, căci nu credea niciun cuvânt spus de ea.

Dumnezeule, nu-i venea să creadă cât de mult îi plăcea Opheliei să dezamăgească! Chiar crezuse că se schimbase, că regretele ei fuseseră sincere, că îi spusese adevărul. Chiar crezuse că reuşise să-şi suprime cele mai detestabile apucături, dar totul fusese numai o minciună. Nu avea cum să trăiască astfel, căci nu avea să mai creadă niciun cuvânt spus de ea.

— Am venit acasă imediat ce am auzit. Felicitări!

Îşi ridică privirea şi îşi zări sora băgând capul pe uşă, zâmbind.

— Nu face asta!

— Ce?

— Nu mă felicita. Dacă vrei, poţi să îmi plângi de milă. Te rog, încetează să mai pari atât de veselă, mulţumesc!

— Ai încurcat-o! îi spuse ea intrând în încăpere.

— Ai ghicit! Zece puncte!

— Ai încurcat-o *rău!* Şi ea unde este? întrebă Amanda privind spre patul lui.

— Nu o vei găsi aici, bombăni el. Dacă ai crezut că se află aici, de ce naiba nu ai bătut la uşă înainte să dai buzna?

— Nu am dat buzna, îl contrazise ea.

— Ba tocmai ai făcut asta!

— Ba nu! Am tot bătut la uşă, iar când nu ai răspuns, am crezut că dormi, dar, gândindu-mă că poate nu dormi, mi-am zis să risc pentru a-mi putea împărtăşi fericirea cu tine... Făcu o pauză, căci îl auzi pufnind. Nu ar trebui să fiu încântată?

— Nu, nu ar trebui.

— Dar *o plac.*

— Înainte nu o făceai.

— Asta a fost înainte de a purta acea discuţie plăcută.

El râse.

— Să nu crezi niciun cuvânt, Mandy. Este o mincinoasă notorie, are experienţă în a amăgi oamenii, este o actriţă desăvârşită. Te va face să crezi că soarele străluceşte pe cer când tu ştii al dracului de bine că nu este aşa. Şi cum naiba ai aflat atât de repede?

— Un individ a dat năvală la petrecerea la care participam şi a strigat în gura mare. A fost apoi asaltat de întrebări şi a recunoscut că fusese la familia Cades, unde tu ai făcut anunţul înainte să pleci imediat pentru a te căsători cu Ophelia. Apoi chiar şi Lady Cade a confirmat. Desigur, în clipa următoare toţi s-au întors spre mine cu priviri acuzatoare pentru că nu le-am dat nici măcar un indiciu despre asta. Foarte stânjenitor, să ştii, dar te iert pentru că am fost atât de încântată... Bine, deloc încântată. Gata, am zis-o! Eşti fericit?

— Par fericit?

Ea se încruntă în timp ce se aşeză pe braţul fotoliului.

— Ce s-a întâmplat. Te împiedica ceva să te însori cu ea?

— Nu, spuse el dezgustat de sine. Aş fi putut preveni asta dacă nu aş fi fost atât de furios, dar am fost şi nu am făcut-o. Ştia că suna ciudat, aşa că începu să-i explice ce a vrut să spună, dar îşi pierdu şirul gândurilor şi renunţă. Fii atentă, draga mea, continuă el. Să nu iei niciodată, dar niciodată o decizie importantă pentru viaţa ta când eşti furioasă!

— Am crezut că o placi. Erai încântat de persoana care devenise. Ba chiar am întâlnit-o şi a trebuit să fiu de

acord. Nu numai că era schimbată, dar ai fi zis că e o persoană complet diferită.

— Minciuni. Femeia pe care o plăceam nici măcar nu există. M-a amăgit.

Amanda era în continuare contrariată.

— Eşti sigur de asta? Vorbim despre femeia care a aflat despre pariu, îţi aminteşti? Cea care te-ar fi vrut mort din cauza asta. Tocmai ai numit-o o actriţă extraordinară, nu? Poate că această femeie este cea care amăgeşte.

Capitolul 43

— Nu înţelegi, Sherman, spuse Mary. A plâns până ce a adormit. Nu este deloc fericită din cauza modului în care au evoluat lucrurile.

— Şi eu sunt?

Se aflau în salonul de luat masa pentru micul dejun, deşi niciunul dintre ei nu acorda prea multă atenţie mâncării. Mary îi explica soţului ei ce se întâmplase seara trecută, cel puţin atât cât înţelesese şi putea povesti cu precizie. El se înfuriase, iar în acea dimineaţă nu se afla într-o dispoziţie mai bună. De obicei, nu îi băga în seamă toanele, dar de data aceasta şi ea era supărată, însă din alte motive.

— Ar fi putut avea cea mai grandioasă nuntă a secolului, continuă Sherman. Ar fi putut participa chiar şi membrii familiei regale. Realizezi că a pierdut ocazia…

— Măcar o dată te poţi gândi la fiica ta şi nu la nenorocitele tale de oportunităţi?

Rar ridica Mary tonul la soţul ei. Spre deosebire de fiica ei, nu îi stătea în fire să îşi piardă controlul ori să explodeze. În rarele ocazii când se întâmplase, Sherman reacţiona imediat, aşa cum făcu şi acum. Se ghemui în scaunul lui, calmându-se. Îşi privi soţia cu precauţie.

— Ia-o la cumpărături, bombăni el. Asta înveseleşte de obicei femeile.

— Este absurd, Sherman!

Se înroşi.

— Dar funcţionează, nu?

— Poate pentru supărări mai mici, dar dezastrul ăsta este departe de a fi minor. Nici măcar nu este prima oară săptămâna asta când plânge. Să ştii că zilele trecute când a rămas în camera ei nu a fost din cauza bolii. A auzit ceva ce a distrus-o.

— Ce?

— Habar nu am. Nu a vrut să discute cu mine despre asta, pretinzând că nu e nimic important. Nu am văzut-o însă niciodată atât de furioasă, de abătută... niciodată în afară de situaţia în care ai logodit-o cu MacTavish.

Bărbatul se înroşi din nou.

— Să nu mai vorbim despre asta, draga mea, te rog! Dacă i-ar fi acordat o şansă, putea fi o alegere potrivită.

— Nu mai contează. Ideea este că acum e măritată cu un bărbat care, evident, nu o vrea.

Se ridică, acum furios pentru ceea ce i se întâmpla Opheliei.

— Mi-e greu să cred că vreun bărbat l-ar putea respinge pe îngerul nostru.

Mary păru contrariată.

— Înger la înfăţişare, dar ştii foarte bine că, din cauza copilăriei neobişnuite la care ai supus-o, a devenit dură şi arogantă, îndoindu-se de toate persoanele pe care le-a întâlnit.

— Şi pentru toate astea mă învinovăţeşti pe mine?

— Când este vina ta, da. Te-am avertizat de nenumărate ori să nu o mai tratezi ca pe un trofeu cu care vrei să te făleşti. Ai tratat-o ca pe un adult când era încă un copil. Ai perindat prin faţa ei burlaci dornici să o ia de soţie cu mult înainte ca ea să fie pregătită.

— Dacă vrei să ştii, chiar şi eu am fost enervat de numărul acela impresionant de oferte.

— Atunci cum crezi că s-a simţit ea? Să ştii că sunt legendare alegerile tale pentru ea. Toată lumea ştie.

El se înroşi din nou.

— Când s-a întors din vizita la familia Locke nu era atât de nestatornică, ai observat asta? Aproape că nu am recunoscut-o.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Deoarece tu niciodată nu ai văzut partea ei sensibilă pentru simplul fapt că atitudinea ei faţă de tine a fost mereu explozivă. Dar, da, am observat o diferenţă remarcabilă când s-a întors acasă. Era mai blândă. Era ca şi cum îşi pierduse ţepii.

— Crezi că familia Locke a umilit-o şi a copleşit-o cu superioritatea lor? se întrebă el tare.

Ea îl dezaprobă.

— Nu cred că despre asta a fost vorba. În plus, în afară de viconte şi de sora lui, nu i-am întâlnit niciodată. Nu-ţi da cu presupusul despre această familie când nu ştii nimic despre ei.

El ridică din umeri.

— Atunci ce a schimbat-o? Sigur a menţionat ceva.

— Sunt mama ei, Sherman, nu cea mai bună prietenă. Deşi mi-aş dori să fie altfel, ea rar se destăinuie în faţa mea.

Deşi spusese ce avusese în suflet, Mary încă era afectată de situaţie, aşa că simţi nevoia să continue:

— Nu a avut o viaţă fericită, Sherman. Realizezi asta? Este cea mai frumoasă fiică pe care şi-ar putea-o dori cineva, dar este, de asemenea, cea mai nefericită.

— Ce pot să fac?

— Cu excepţia faptului că o enervezi? Iartă-mă, nu trebuia să spun asta. Dar trebuie să recunoşti că acesta pare a fi singurul ei mod de a reacţiona faţă de tine. Nu ştiu dacă poţi face ceva pentru a evita acest lucru. În mod surprinzător însă, cred că îl iubeşte. Nu a spus asta exact, dar când vorbeşte despre el poţi vedea în ochii ei o sclipire. Dar asta nu explică de ce se află aici cu noi, iar el îşi vede de drum. Cred că a avut dreptate, el chiar nu a vrut să se însoare. A făcut asta doar din cauza zvonurilor prosteşti la răspândirea cărora, trebuie să o spun, tu ai contribuit, deoarece *tu* ai spus tuturor cunoştinţelor că se afla în vizită

la familia Locke şi că te aştepţi să se întoarcă acasă logodită.

De data asta, se înroşi chiar mai rău.

— Îi voi face o vizită lui Locke să văd care este problema.

— Nu face asta! îl dojeni ea. Ai putea înrăutăţi situaţia. Totuşi, dacă nu vine în următoarele zile după ea, vom merge împreună să-i băgăm minţile în cap, adăugă ea puţin cam înflăcărată. Nu voi accepta ca fiica mea să fie de râsul lumii deoarece el dă de înţeles că nu o găseşte suficient de bună.

Capitolul 44

— Nu te-ai trezit? Sadie mi-a spus că eşti trează.

Ophelia se ridică brusc din pat. Se trezise, căci era aproape amiază. Însă nu dorise să se ridice pentru a face faţă unei zile dificile, fiind sigură că aşa avea să fie. Avusese dreptate. După privirile lui Jane şi Edith, care abia îşi controlau entuziasmul în timp ce intrau în camera ei, ştiau că acum ea era Lady Locke.

— Camerista crede că ar trebui să mă trezesc, iar faptul că v-a spus asta a fost felul ei de a se asigura de asta, explică Ophelia şi căscă.

— Te-ai culcat târziu, aşa-i? îi zise Jane.

Jane şi Edith se aşezară pe locurile obişnuite, la măsuţa pentru micul dejun. Se părea că Sadie lăsase o tavă acolo, când încercase ultima oară să o trezească.

Remarca lui Jane era mai degrabă îndrăzneaţă, deşi era numai o referire directă la noaptea nunţii. Ophelia nu-i răspunse.

Edith nu-şi mai putu controla entuziasmul şi strigă:

— Eşti atât de norocoasă!

Iar Jane adăugă:

— Abia am aflat că eraţi logodiţi. Îţi vine să crezi? Nimeni nu s-a deranjat să ne spună deoarece erau siguri că

ştiam totul. Iar acum asta!

— Cu siguranţă, nu ne-am aşteptat să te găsim aici, spuse Edith. Am mers acasă la Locke în dimineaţa asta pentru a te vedea. Majordomul nu ştia despre ce vorbim. Când i-am spus că te-ai măritat cu Lord Locke, mai avea puţin să ne numească mincinoase. Ne-a spus că el încă nu a auzit despre asta, aşa că nu poate fi adevărat. Va trebui să-l concediezi pe omul ăla. Nu-mi pasă că-şi făcea doar meseria, a fost foarte nepoliticos!

— Deci de ce te afli aici, în loc să fii acolo? întrebă Jane, fiind foarte directă.

Ophelia oftă în sinea ei şi improviză:

— Casa lui încă nu este gata pentru mine.

Ar fi trebuit să ştie că prietenele ei nu aveau să lase lucrurile aşa.

— Serios? zise Edith speculativ. Dar sora lui stă cu el.

— Pe Amanda nu o deranjează. Rafe crede că pe mine mă va deranja şi vrea ca totul să fie pe placul meu. Primele impresii, zice el. Ceea ce mie îmi convine. Ne-am căsătorit aseară.

Se înroşi imediat, dar nu din cauza subiectului, deşi ambele fete crezură că acesta fusese motivul. Se înroşise pentru că nu era adevărat. De ce minţea iar? Deoarece nu putea suporta mila şi ştia că asta avea să primească de la ele dacă aflau adevărul?

Pentru a schimba cumva subiectul, spuse:

— Una dintre voi trebuie să se fi trezit foarte de dimineaţă pentru a auzi veştile atât de curând.

— Cred că glumeşti, zise Edith râzând. Am auzit seara trecută.

— Câţiva dintre oaspeţii familiei Cade probabil au mers pe la fiecare petrecere despre care ştiau, adăugă Jane. Ştii cum sunt oamenii din oraş, toţi vor să fie primii care să afle noutăţile. De altfel, am auzit despre asta din două surse seara trecută. Prima spunea că erai pe cale de a te mărita.

— Apoi, sfârşi Edith, în mai puţin de o oră, că erai deja măritată. Unii dintre invitaţii familiei Cade au rămas până

când Lady Cade s-a întors şi le-a confirmat că într-adevăr aşa s-a întâmplat, că fusese ea însăşi martoră. Apoi aceştia au mers peste tot pentru a răspândi zvonul.

— Şi nu o să îţi vină să crezi, spuse Jane şi mai entuziasmată, dar seara trecută am primit prima cerere în căsătorie, chiar după ce am primit veştile despre nunta ta. A fost de la Lord Even. Nu sunt deloc interesată de el, dar e un început.

— Într-adevăr, doi dintre foştii tăi admiratori au venit la mine în dimineaţa asta, adăugă Edith. Îţi imaginezi că abia mi-a venit să cred, dar am fost foarte încântată. Deşi sunt dezamăgiţi, suportă destul de bine situaţia, însă cei mai mulţi au realizat că acum nu mai au nicio şansă cu tine, dar tot trebuie să se însoare.

— Aşa că eu şi Edith am putea, în cele din urmă, să ne găsim soţi sezonul ăsta, deşi nu a rămas mult timp pentru a ne decide. Acum însă oportunităţile sunt nesfârşite.

Auzindu-le, văzându-le cât de entuziasmate erau amândouă de *resturile* lăsate de ea, se întreba de ce nu o urau. Singura ei vină fusese frumuseţea, dar aceasta le eclipsase pe cele două. Nici nu încercaseră să decidă dinainte cu cine ar vrea să se mărite. Ambele hotărâseră că nu aveau vreo şansă până ce nu se mărita ea. Era trist. Nu ar fi trebuit să fie astfel. Ea însă nu făcuse nimic pentru a preveni asta, fiindcă nu fusese cu adevărat prietena lor.

— Pot să vă fac câteva recomandări dacă vreţi, spuse Ophelia aproape timidă. Deşi poate nu părea aşa, am acordat atenţie acelor domni. Unii au fost mai drăguţi decât alţii, unii au părut mai romantici, alţii sunt convinsă că ar fi nişte taţi exemplari. Ştiţi de ce am observat asta.

Ambele fete zâmbiră.

— Deoarece eram logodită, nu mă interesa niciunul în mod special, aşa că nu am avut reţineri în a le pune întrebări pertinente pentru a afla mai multe despre ei.

— Vreunul dintre ei avea toate cele trei calităţi? întrebă Jane cu interes.

— Într-adevăr, răspunse Ophelia. De exemplu, Harry Cragg ar fi perfect pentru tine, Jane. Nu numai că îi place să

călărească, dar creşte cai de curse la moşia lui din Kent. Ştiu cât de dezamăgită ai fost când părinţii tăi nu ţi-au mai permis să călăreşti după acel accident în care ţi-ai rupt mâna. Sinceră să fiu, cred că Harry era interesat de mine doar pentru că aflase că îmi place să călăresc. Bărbatul ăla se va aştepta ca soţia lui, când va găsi una, să călărească împreună cu el în fiecare zi, fără îndoială.

— Are dreptate, fu Edith de acord. Cu singura ocazie în care am vorbit cu Harry, şi-a dorit să vorbim doar despre cai. Destul de plictisitor pentru mine, dar îţi aminteşti, Jane, că mi-ai spus că tu ai fi fost fascinată?

— Este şi foarte chipeş, nu? spuse Jane, începând să fie mai mult decât interesată. Cel puţin aşa cred.

— Îi place prea mult în aer liber pentru gustul meu, replică Edith zâmbind. Ştiţi că mie îmi place mai mult înăuntru.

— Da, ştim că ai prefera să stai cu nasul într-o carte decât să mergi la o petrecere, o tachină Jane.

— Gândeşte-te, Edith, poate că ar trebui să-i acorzi puţină atenţie lui Lord Paisley, remarcă Ophelia. Nu-mi amintesc prenumele lui, dar vorbea despre o bibliotecă personală cu mai bine de 3.000 de volume. Zicea că trebuie să mai ducă din cărţi la moşie pentru că nu mai aveau loc.

— Glumeşti? întrebă Edith uluită.

— Deloc. Am impresia că, dacă ar auzi că o carte pe care şi-o doreşte se află într-o ţară străină, ar fi capabil să străbată toată lumea pentru a o obţine.

— Şi este destul de palid, draga mea, aşa că ţi se potriveşte, zâmbi Jane.

— Ştii, Pheli, începu Edith spontan, fără să se gândească, niciodată nu aş fi... Oh, îmi pare rău, mi-a scăpat!

— Este în regulă, o asigură Ophelia. Vechiul apelativ nu mă mai deranjează.

— Nu? spuse Jane contrariată. Te-ai schimbat, Ophelia, chiar te-ai schimbat. Sincer, niciodată nu te-am simţit atât de...

— Relaxată, o completă Edith. Da, şi eu am simţit

asta. Cu riscul de a fi dată afară, trebuie să îţi spun că îmi place această schimbare. Cine s-ar fi gândit că ne vei ajuta să ne dăm seama cine ar fi cel mai potrivit pentru noi, ca o adevărată...

Edith nu îşi termină gândul, dar se înroşi foarte tare. Cuvântul nerostit era *prietenă,* iar ele o ştiau. Şi Ophelia se simţi la fel de jenată. Rafe chiar îi reproşase asta. Vechea amărăciune o făcuse egoistă şi o împiedicase să se apropie de fete. Ele reacţionaseră mereu în funcţie de comportamentul ei. Dacă se gândea mai bine, când ea nu avea nicio reacţie, ceea ce se întâmpla rar, ambele fete erau drăguţe şi amuzante.

Dumnezeule, câte pierduse în viaţă, îşi îndepărtase prietenele pentru a nu le răni când, de fapt, acest lucru le rănise cel mai tare!

Capitolul 45

— Soţul dumneavoastră a venit să vă vadă, îi spuse Sadie din uşă.

Ambele fete stăteau cu picioarele încrucişate în capătul patului, alături de Ophelia, făcând o listă cu potenţiali soţi. Se comportau ca nişte prietene adevărate şi râdeau. Trecuse mult timp de când Ophelia nu se mai simţise atât de bine.

Anunţul lui Sadie le făcu pe fete să se gândească la faptul că avea o rezonanţă plăcută cuvântul soţ, cel puţin pe două dintre ele. Ophelia îşi aminti că *soţul* ei nu era chiar ce ar fi trebuit să fie, iar asta reuşi să îi strice buna dispoziţie. Încercă să pară calmă, iar prietenele ei plecară, deoarece nu-şi doreau s-o incomodeze în primele ei zile în calitate de soţie.

Îi luă ceva timp să se îmbrace, deşi Sadie încerca să o grăbească. Dacă era după ea, Rafe putea aştepta. Putea aştepta toată ziua. Merita să fie lăsat să aştepte. Dumnezeule, cât de repede se înfuria, iar ea părea să nu

poată controla asta

— Este bine că mama dumneavoastră s-a dus să se odihnească, spuse Sadie în timp ce o împinse pe Ophelia pe uşă afară. Am auzit că de dimineaţă era pusă pe ceartă din cauza evenimentelor.

— Ce prostii! ripostă Ophelia, oprindu-se în capătul scărilor. Mama nu este niciodată pusă pe harţă.

— De data asta da, chiar şi tatăl dumneavoastră a dat înapoi, dacă vă vine să credeţi! Jerome a tras cu urechea pe la uşi. Jură că este adevărat.

Ophelia nu crezu. Lacheul era renumit pentru că denatura poveştile pentru a le face mai interesante. Nu avea să se certe din cauza asta deoarece Rafe aştepta în salon. Era sigură că venise pentru a o lua. Deoarece se căsătoriseră, toţi se aşteptau să locuiască în aceeaşi casă, indiferent de voia lor. Mai întâi avea să îl facă să îşi ceară scuze pentru că fugise în prima seară.

Se opri în uşa salonului. Era pregătită de luptă, purtând una dintre multele ei rochii de un albastru-închis care îi scoteau în evidenţă culoarea ochilor şi o coafură perfectă. „Soţul” ei stătea la fereastra care dădea spre stradă. Nu avea prea multe de văzut. Părea pierdut în gânduri, iar ea se îndoia că o auzise intrând. Se înşelase. Fără să se întoarcă, spuse:

— Aştept de o oră. Sperai că o să mă satur şi o să plec?

— Deloc, spuse ea. Speram numai să te saturi.

Se întoarse şi îi surprinse zâmbetul batjocoritor pe care i-l aruncă atunci când se îndreptă spre canapea. Avea de ales între patru dintre ele, toate identice şi confortabile, îmbrăcate în mătase şi brocart, în culori predominant aurii cu tonuri pământii asortate, care se potriveau cu scaunele masive, maronii, împrăştiate prin toată camera. Canapelele erau aşezate în faţa unei mese joase pe care erau câteva ornamente şi unul dintre aranjamentele florale ale mamei ei, folosit de obicei pentru tăvile cu ceai.

Îşi aşeză fusta astfel încât Rafe să nu se gândească să se aşeze lângă ea. El se apropie şi se aşeză pe marginea

fustei. Ea scrâşni din dinţi şi trase materialul de sub el. Rafe păru să nu observe în timp ce se întoarse cu faţa spre ea, sprijinindu-şi braţul pe spătarul canapelei. Poate că nu era nepoliticos în mod intenţionat, dar ea fu când se depărtă de el. El nu observă nici asta şi spuse:

— Stai potolită!

— Du-te naibii!

Vru să se apropie de ea, dar se răzgândi şi oftă.

— Putem măcar să purtăm o conversaţie normală timp de câteva minute?

— Mă îndoiesc. Câteva minute înseamnă prea mult pentru a fi cordială cu tine.

Ea clocotea de furie. Cu fiecare cuvânt, părea să devină şi mai furioasă, ca şi cum ar fi alimentat-o intenţionat. Însă nu avea nici o altă modalitate de a se elibera, aşa că furia nu făcea decât să se intensifice. Cealaltă modalitate de a se elibera pe care i-o arătase el nu mai era o opţiune. Nu avea să-l folosească pentru a scăpa de furia de care *el* era responsabil.

— Am soluţia ideală pentru noi.

Aruncă asta ca şi cum ar fi fost simbolul păcii, aşteptându-se ca ea să reacţioneze, iar pentru o clipă să lase deoparte sarcasmul şi ranchiuna. Nu funcţionă.

— Nu ştiam că avem nevoie de o soluţie, dar înţeleg că tu aşa consideri. Singurul lucru care îi veni în minte fu anularea căsătoriei, dar nu avea să-l lase să scape atât de uşor. Anularea nu este o soluţie, spuse ea, cu toate argumentele pregătite.

— Sunt de acord, spuse el, surprinzând-o. Am avut deja noaptea nunţii, deşi puţin mai devreme.

Dacă intenţionase să o facă să se simtă prost amintindu-i de acea noapte de amor, eşuase. De fapt, nu făcu decât să-i amintească faptul că fusese foarte naivă, că îi crezuse toate minciunile şi se gândise că el dorise într-adevăr să o ajute, când de fapt tot timpul nu fusese decât o sursă de amuzament pentru el şi Duncan. Era irelevant faptul că o ajutase, căci motivele lui fuseseră egoiste.

— Am hotărât să cumpăr o casă. Este una de vânzare

nu foarte departe de aici, aşa că vei putea veni foarte uşor în vizită la părinţi ori de câte ori îţi vei dori.

— Ce are casa ta?

— Nimic. Casa mea este perfectă… pentru mine. Sunt sigur că nu te va surprinde faptul că vreau să rămână aşa. Mă refeream la o casă doar pentru tine.

Nu asta presupusese că avea să audă, dar reuşi să-i zâmbească, deşi forţat.

— Chiar te aştepţi să-ţi distrug casa, nu?

— M-am gândit şi la asta. Eşti o femeie imprevizibilă, Phelia, poate cea mai imprevizibilă din câte am întâlnit. Aş prefera să nu-mi asum riscul cu o casă la care ţin.

— Deci ideea ta strălucită nu este doar că vom avea dormitoare separate, dar vom avea şi case separate? Şi dacă nu îmi place ideea?

— Nu fac asta să-ţi fie ţie pe plac, draga mea. Din partea mea, poţi rămâne aici. Asta însă te va pune într-o situaţie stânjenitoare în cele din urmă, ba chiar îmi va afecta familia. Nu uita că tu ai forţat situaţia asta când aş fi putut cu uşurinţă să te scutesc de ea.

— Nu am forţat nimic! Tu ai provocat asta când ai preferat să pariezi pe viaţa mea!

Ignoră tonul ei furios şi ridică din umeri.

— Oricum ar fi, vei accepta oferta mea. Sau nu ai înţeles încă faptul că acum eu sunt cel care ia deciziile?

Spusese asta cu îngâmfare.

— Nu m-aş baza pe asta.

Se ridică, având aceeaşi înfăţişare furioasă pe care o avusese la Summers Glade când se certaseră.

— Nu mă forţa, Ophelia! Ai făcut deja prea multe. Pot şi, dacă va trebui, te voi ţine în lesă. Aş prefera să nu fie nevoie să-ţi controlez fiecare acţiune – din nou –, dar o voi face dacă îmi scapi din mână.

Plecă, avertizând-o că de data asta voia să o ducă la Alder’s Nest şi să o lase acolo singură, unde urma să fie prizonieră, aşa cum se mai întâmplase. Asta sugerase când spusese „din nou”. Dar ea nu avea să-l lase să scape şi ştia exact cum s-o facă.

Capitolul 46

— Este o idee proastă, bombăni Sadie în timp ce îşi aranja pătura în poală, continuând să privească îngrijorată pe fereastra trăsurii.

— Este o idee minunată, o contrazise Ophelia.

— Nu daţi buzna peste oameni astfel, cu atât mai puţin peste aceşti oameni.

— O fi el duce, spuse Ophelia ridicând din umeri, dar este şi socrul meu. Chiar crezi că nu îmi va face o primire călduroasă?

— Nu asta este ideea. Dacă ştie deja că nu sunteţi în relaţii bune cu fiul lui?

— Nimeni nu ştie asta încă. Nici *Rafe* nu ştie. *Crede* că ideea de a sta separaţi este ideea lui.

— Ar fi trebuit să se mute în casa aceea pe care v-a cumpărat-o, în loc să rămână în cea a familiei lui.

Ophelia oftă. În ceea ce privea bombănitul, Sadie era în formă. Ophelia era oricum destul de agitată din cauza primei întâlniri cu ducele. Camerista ei nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

— Unu, nu dau buzna, spuse Ophelia. Doi, nu am nicio intenţie să ocup casa pe care a cumpărat-o.

— Dar a cumpărat-o pentru dumneavoastră.

— Da, şi mă bucur nespus că şi-a risipit banii. Intenţionez să-i prăpădesc chiar mai mulţi bani când ne întoarcem în Londra. Voi merge să fac nişte cumpărături extravagante, iar toate facturile îi vor fi trimise lui.

— Să-i goliţi omului buzunarele când nu sunteţi în relaţii bune este chiar o idee mai proastă decât să veniţi la Norford Hall, o avertiză Sadie.

— În ultima vreme, totul ţi se pare o idee proastă.

— Pentru că aţi revenit la vechile obiceiuri. Începusem să mă obişnuiesc cu noua dumneavoastră personalitate şi…

— Nu este adevărat, iar tu ştii asta, o întrerupse Ophelia, uşor rănită. Am revenit aşa cum eram numai în ceea ce îl priveşte *pe el.*

Sadie oftă şi recunoscu:

— Este adevărat. Îmi pare rău. Avusesem însă atât de multe speranţe în ce priveşte căsătoria aceasta, sperasem că veţi afla, în sfârşit, liniştea departe de tatăl dumneavoastră, că veţi găsi dragostea într-un bărbat cumsecade, că veţi avea copii, pe care i-aş adora… Sunteţi sigură că nu aţi rămas însărcinată?

Ophelia nu era deloc sigură, dar spuse:

— Da, foarte sigură, dar spune-i vizitiului să oprească, cred că iar mi-e rău.

— *Sunteţi* însărcinată, nu?

— Nu sunt, serios. Nu contează, nu trebuie să ne oprim. O să-mi treacă. Este doar furia asta care îmi macină stomacul şi nici zdruncinătura nu mă ajută prea tare.

— Este în regulă dacă sunteţi însărcinată. Acum sunteţi măritată.

— Nu sunt însărcinată!

— Bine. Dar niciodată nu vi s-a făcut rău de la stomac din cauza furiei.

— Niciodată nu am fost *atât* de furioasă.

Sadie mai bombăni puţin, dar Ophelia încetă să o asculte. Nu ştia sigur ce voia să obţină de pe urma acestei vizite. Nu se gândise atât de departe. Nu voia să cauzeze o ruptură între Rafe şi familia lui. O îngrijora însă ameninţarea lui. Îşi dorea să aibă măcar pe cineva de partea ei, care să o placă şi care să-l aducă pe Rafe cu picioarele pe pământ dacă ar fi încercat să o priveze de libertate şi să o arunce din nou într-un loc precum Alder’s Nest… Iar de data asta, singură.

Îi trebui o bună parte din zi pentru a ajunge la Norford Hall. Cu siguranţă, era cea mai mare moşie pe care o văzuse, cu excepţia palatului regal. Nu doar că mărimea era intimidantă, ci era chiar descurajator să ştie că acolo locuia un duce. Un duce adevărat. Cu excepţia familiei regale, nu puteai urca mai mult pe scara socială.

Sadie era şi mai intimidată când coborî din trăsură şi se holbă la reşedinţă cu gura căscată. Avu de spus un singur lucru, pe care îl şopti:

— Sper că ştiţi ce faceţi.

Ophelia nu-i răspunse. Apărură câţiva lachei arţăgoşi, pentru a le întâmpina, pentru a avea grijă de trăsură şi pentru a le descărca bagajele. Era îmbrăcată cu prea mult fast pentru acea ocazie, şi poate că acesta fusese motivul pentru care fusese primită fără a fi nevoită să se prezinte ori să declare motivul pentru care se afla acolo.

Sigur că se răzgândi în privinţa asta când se lovi de zidul fortificat în persoana majordomului de la Norford Hall. *El* nu avea să-i permită să înainteze fără să ştie cine era. Când trebuia să interacţioneze cu personalul, Sadie era cea mai pricepută, nefiind deloc impresionată de servitorii care slujeau familii aflate mai sus pe scara socială, astfel încât puse capăt interogatoriului mergând direct la subiect:

— Avem nevoie de două camere, îi spuse Sadie majordomului. Una dintre ele destul de mare, aşa că nici să nu te gândeşti să-i dai doamnei mele o simplă cameră de oaspeţi pe perioada şederii ei aici. Este noua noră a stăpânului tău, care a venit să cunoască familia soţului. Având în vedere cât de mare este acest loc, aş prefera o cameră lângă a ei. Mulţumesc!

Doar de atât fu nevoie pentru a fi însoţite sus. Dacă acel majordom avea să lucreze pentru ea, Ophelia intenţiona să insiste ca el să ceară mai multe dovezi decât aroganţa cameristei ei. Dar poate că acolo, la ţară, erau mai relaxaţi. Camera care îi fusese atribuită era atât de mare, de patru ori mai mare decât dormitorul ei de acasă, încât se simţi ca un pitic în ea. Mobilierul era deosebit, în jad şi aur în mare parte, şi foarte scump. Era însă obişnuită cu lucruri scumpe, aşa că nu ezită să folosească tot ce găsi acolo. Totuşi, nu era de mirare că Norford Hall era mare cât o stradă de oraş, cu încăperi imense.

Ar fi trebuit să se odihnească după ce fusese pe drum toată ziua, cel puţin până la cină, dar era prea agitată pentru a se putea gândi la asta. Dacă avea să treacă de prima ei întâlnire cu ducele, atunci se putea relaxa – dacă totul decurgea bine – şi poate că se putea bucura de şedere. Aşa că nu făcu decât să-şi schimbe hainele pe care

le purtase de-a lungul călătoriei, îmbrăcă o rochie de zi mai puţin şifonată şi coborî pentru a-şi întâlni noua familie.

Capitolul 47

Ophelia află, în timp ce hoinărea pe la parter, încercând să găsească drumul, că te puteai rătăci cu uşurinţă în Norford Hall. Nu exista un singur culoar flancat de camere, ci mai multe. În cele din urmă, renunţă să caute camerele principale şi ceru o audienţă la duce. Măcar asta fu uşor, deoarece oriunde priveai, dădeai de lachei. Descoperise deja că existau mai multe saloane. Fu condusă în ceea ce ei numeau camera albastră şi speră că nu trebuia să aştepte prea mult.

Salonul albastru, numit aşa datorită pereţilor, podelelor, ferestrelor în nuanţe pale de albastru, nu era gol. O femeie de vârstă mijlocie se odihnea pe o canapea. Se părea că trăgea un pui de somn acolo, cu o mână acoperindu-şi ochii pentru a bloca lumina care pătrundea prin ferestre. La auzul paşilor, se ridică imediat şi îi aruncă o privire mânioasă Opheliei.

— Tu cine eşti? Nu mai contează. Nu are sens. Pleacă înainte să coboare fiul meu!

Nu era o primire normală, iar Ophelia nu ştiu dacă să râdă ori să se enerveze. Era mama lui Rafe? Putea jura că auzise că mama lui murise cu mult timp în urmă. Atunci cine? Era o femeie frumoasă, cu părul blond şi ochi albaştri şi semăna foarte bine cu Rafe. Era însă atât de ţâfnoasă şi de autoritară, încât manierele ei păreau masculine.

— Poftim? spuse Ophelia.

— Fiul meu, Rupert, este uşor de impresionat când vine vorba despre fete frumoase, explică femeia. Iar *tu* eşti al naibii de frumoasă. Îţi va cădea la picioare cum va pune ochii pe tine. Trebuie să pleci!

Ophelia alese să ignore acele remarci şi se strădui să o ia de la capăt.

— Sunteţi cumva una dintre multele mătuşi ale soţului meu? Eu sunt Ophelia.

— Nu-mi pasă cine eşti, dragă, trebuie să dispari imediat... Oh, nu mai contează! Vom pleca. Îmi voi vizita fratele cu altă ocazie.

Se ridică pentru a face asta, dar apoi îşi drese vocea, pentru că era prea târziu. Tânărul despre care discutaseră, fiul ei, intră relaxat în încăpere. Ochii îi căzură imediat asupra Opheliei, ceea ce îl descumpăni. Se holba. Nu era nimic neobişnuit pentru ea, numai că el nu amuţise, aşa cum făcuseră cei mai mulţi.

— Dumnezeule! spuse el. Dumnezeule, când au coborât îngerii pe pământ?

Cu părul negru cârlionţat şi ochii albaştri, era incredibil de frumos, dar într-o manieră efeminată. Pielea îi era prea fină, nasul prea subţire. Purta dantelă la manşete şi excesiv de multă dantelă la lavalieră, precum şi o vestă din satin verde. Era surprinsă că nu purta şi pantaloni până la genunchi. Avea un aer feminin, ceea ce era aproape amuzant, deoarece mama lui părea mai degrabă masculină.

— Poţi închide gura, Rupert, îi spuse mama lui dezgustată. Este măritată cu vărul tău, Rafe.

— Ah, se explică! Nu părea prea dezamăgit că era măritată. Incomparabila Ophelia, fără îndoială. Ştiam că ar fi trebuit să o caut când am auzit despre ea, dar, sincer, nu am crezut o iotă. Nimeni nu putea fi atât de frumoasă precum pretindeau ei. La dracu', îmi doresc ca măcar o dată să nu fi pretins că sunt atotştiutor! Dar nu contează. Îi oferi Opheliei un zâmbet magnific. Uită de vărul meu! Trebuie să fugi cu mine. Te voi îmbăta cu atâta fericire!

— Rupert, am crescut un idiot! îl certă mama lui.

Rupert nu-i acorda niciun pic de atenţie mamei lui. Înaintă şi făcu o plecăciune pentru a săruta mâna Opheliei, şi o ţinu aşa, aproape de buze, în timp ce ochii lui albaştri se pierdeau în ai ei. Se temea că într-o clipă avea să înceapă să le sugă.

Li se alătură alt bărbat care, după statură, aerul demn

şi nobil, deşi modest îmbrăcat, într-o haină şifonată, era fără îndoială ducele de Norford. Era, desigur, o versiune mai în vârstă a lui Rafe, căci avea aceeaşi înălţime, acelaşi păr blond şi aceiaşi ochi albaştri, fiind însă mai împlinit.

Îi aruncă o privire femeii mânioase şi spuse:

— Julie, du-te acasă! Ai stat cam mult.

— Abia am ajuns!

— Exact.

Înaintă în încăpere şi o îmbrăţişă, iar ea râse înainte să-l îmbrăţişeze. O tachina? Un duce îşi tachina sora? Se întoarse apoi spre Ophelia.

— Cred că nu este nevoie să te întreb cine eşti. Zvonurile privind frumuseţea ta nu o descriu suficient de bine. Vino! Vom găsi un loc unde să ne cunoaştem mai bine şi unde nepoţii mei nu vor saliva.

— Oh, dar nu salivez, protestă Rupert vehement.

Ducele de Norford părăsise deja încăperea, iar Ophelia era sigură că el nu avea nicio îndoială că avea să-l urmeze. Însă trebuia să-şi desprindă mâna din strânsoarea lui Rupert, care nu voia să îi dea pace. Reuşind în cele din urmă, ieşi în grabă din cameră.

— Nu sta mult, iubire! Te voi aştepta aici, strigă Rupert după ea. Apoi îl auzi ţipând. Probabil că mama lui îl lovise cu ceva.

Ophelia apucă să-l vadă din spate pe Preston Locke dispărând într-o cameră din capătul holului. Îşi prinse fusta pentru a alerga după el, alunecă puţin pe podeaua de marmură când vru să se oprească şi îşi permise să se oprească doar câteva secunde pentru a se aranja înainte de a intra. Nu ştia cu siguranţă dacă se afla în bibliotecă sau în birou. Era o cameră mare, ai cărei pereţi erau plini cu rafturi cu cărţi. Exista însă şi un birou, de două ori mai mare decât orice alt birou pe care îl văzuse vreodată, aşezat în faţa unor ferestre, în colţ. Camera era plină de scaune grupate, care păreau confortabile.

— Este drăguţ biroul, remarcă ea în timp ce i se alătură, aşezându-se pe unul dintre acele scaune comode.

Pe masa joasă dintre ei se afla o tavă cu ceai.

— Biroul meu este practic şi se află câteva uşi mai încolo, o corectă el. Aici este locul în care vin să mă relaxez şi unde nu am de-a face cu problemele moşiei. Ce zici de nişte ceai? Este proaspăt făcut.

— Desigur.

Tonul lui nu-i trăda starea de spirit. Nu îşi putea da seama dacă era încântat să o cunoască sau enervat de prezenţa ei în casa lui. Era atât de agitată, încât fu surprinsă că ceştile cu ceai nu zăngăniră în farfuriuţele de porţelan. Simţea cum o analiza. În cele din urmă, spuse:

— Frumuseţea ta chiar nu poate fi descrisă în cuvinte, aşa-i? Sincer, am crezut că oamenii exagerează, aşa cum au tendinţa în general, dar nu este cazul.

— Mi-aş dori să fi fost altfel, Excelenţă.

— Haide, suntem în familie, nu este nevoie de formalităţi. Dacă îţi face plăcere, îmi poţi spune tată, dar, dacă nu te simţi confortabil făcând asta, îmi poţi spune Preston. Chiar nu îţi place să fii atât de frumoasă?

Privirile li se întâlniră în timp ce îi dădu ceaşca de ceai.

— A fost o binecuvântare, dar şi un blestem. Însă mai mult un blestem.

— De ce?

Păstră o clipă tăcerea. Nimeni nu o mai întrebase asta, iar ea nu vedea niciun motiv pentru care nu ar fi putut fi sinceră. La urma urmelor, era socrul ei.

— În general, l-a făcut pe tata să mă trateze ca pe un premiu bun numai pentru a fi expus, ceea ce ne-a stricat relaţia. Pe lângă asta, este vorba despre reacţia oamenilor când mă văd. De exemplu, nepotul dumneavoastră.

Ducele râse.

— Rupert nu este un exemplu bun, draga mea. Băiatul ăsta se comportă astfel cu oricine poartă fustă şi îi iese în cale. Înţeleg însă de ce ai vedea acest tip de reacţie ca pe o problemă.

— Nu este vorba numai despre bărbaţi. Şi femeile se adună în jurul meu, dar nu pentru că mă plac, ci doar pentru a fi văzute în prezenţa mea. Chipul meu m-a făcut

foarte populară. M-a făcut însă, aproape toată viaţa mea, să nu am încredere în oameni. Când sunt în preajma mea, foarte rar sunt sinceri. Oricum, acesta este blestemul meu.

O privi o clipă contrariat.

— Ai zice că o persoană atât de frumoasă ca tine ar avea o viaţă încântătoare. Ce ciudat că ţie ţi s-a întâmplat contrariul!

Ea ridică din umeri.

— Acum nu mă mai deranjează atât de tare, iar asta datorită fiului dumneavoastră. M-a ajutat să văd lucrurile dintr-o altă perspectivă. A făcut o diferenţă incredibilă faptul că am început să am încredere în oameni, când nu aveam deloc.

— Da, mi-a menţionat că te-a ajutat.

Pauza pe care o făcu îi dădu de înţeles că Rafe îi povestise mai multe despre relaţia lor. Poate chiar îi spusese că avuseseră relaţii intime. Tatăl şi fiul puteau fi suficient de apropiaţi pentru a discuta astfel de lucruri.

Simţi că se înroşea, dar se stăpâni când el adăugă:

— Apropo, unde este mirele? Am crezut că te va însoţi la prima ta vizită.

Ezită un moment înainte să recunoască:

— Nu ştie că am venit. Eu şi Rafe nu vorbim… şi nici nu locuim împreună.

Vestea îl contrarie:

— Ai refuzat să locuieşti cu el?

— Din contră. S-a însurat cu mine şi apoi m-a dus repede înapoi în casa părinţilor mei.

Preston se ridică imediat în picioare, pierzându-şi culoarea din obraji.

— Pe dracu’!

Nu o surprinse că el fu deranjat de mărturisirea ei ori poate că fiul lui făcuse ceva atât de ieşit din comun încât îl deranjă. În mod ciudat, ea se trezi luându-i apărarea lui Rafe.

— Nu a vrut să se însoare cu mine. Este furios deoarece simte că a fost obligat.

Ducele cugetă o clipă, apoi se aşeză înapoi, oftând.

— Mi-e teamă că este vina mea. I-am cam ordonat să îşi asume responsabilitatea în ceea ce te priveşte. Ştii tu, zvonurile. Nu puteam să le lăsăm să ne scape de sub control. Dacă nu ai fi fost logodită cu el, ţi-ar fi putut afecta reputaţia. Cu siguranţă, nu m-am aşteptat să se întâmple atât de repede.

— Nici el. De fapt, el nu se aşteptase la asta deloc. Intenţia lui fusese de a spulbera zvonurile pentru a evita căsătoria. Dar eu nu mi-am stăpânit furia şi l-am cam obligat să acţioneze în grabă, aşa că nu, nu este vina dumneavoastră deloc.

— Pot să jur că mi-a spus că reuşise să-ţi tempereze comportamentul.

— Da? Ei bine, în mare parte este adevărat. Chiar pot purta o conversaţie cu tatăl meu fără să strig la el. Singura excepţie este Rafe. În ceea ce îl priveşte, se pare că nu-mi pot controla deloc furia.

— Înţeleg, spuse ducele gânditor.

Îşi dorea să o poată face.

— Oricum, aş prefera să nu locuiesc singură în casa pe care mi-a cumpărat-o. Sunt convinsă că este o casă frumoasă şi probabil nu m-ar deranja să trăiesc acolo la un moment dat. Acum însă starea mea este atât de fragilă, încât cred că ar fi mai bine să rămân în compania altor persoane.

— Eşti mai mult decât bine-venită să stai aici, spuse el, şi, aparent, era sincer.

— Vă mulţumesc, dar nu pentru asta am venit. Camerista mea, Sadie, crede că sunt însărcinată. Eu…

— Serios? o întrerupse el cu un zâmbet larg. Ce veste bună! Deci, până la urmă, nu te-a lăsat de izbelişte imediat după nuntă.

— Oh, ba da! Dar timpul pe care l-am petrecut împreună la Alder’s Nest a fost foarte… plin de evenimente de toate felurile. Fu mulţumită să vadă pe chipul lui un amestec de înţelegere şi nemulţumire care îi dădea de înţeles că nu trebuie să dea alte detalii. Cum spuneam, nu sunt de acord cu Sadie. Este prea devreme pentru a fi

sigură. În cazul în care ar avea dreptate, m-am gândit că acesta ar fi momentul potrivit pentru a cunoaşte familia soţului meu. Sincer, am vrut să mă asigur că nu sunteţi toţi la fel de irascibili ca el.

Ducele de Norford nu se simţi jignit de remarca ei. Ba, mai mult, izbucni în râs.

Capitolul 48

Liniştea dinaintea furtunii îl înnebunea pe Raphael. Se aşteptase ca „soţia” lui să facă ceva pentru a-l înfuria. Îi promisese răzbunare. Jurase că avea să-l facă să sufere. Printr-un noroc, rămăsese departe de Ophelia pentru ca ea să nu-i poată distruge viaţa şi mai mult.

Plecase să o caute, numai că nu realizase asta momentan. Participase la câteva petreceri, sperând să o găsească măcar la una dintre ele, însă fie mersese la alte evenimente, fie fusese prea ocupată pentru a mai ieşi din casă.

Începuse să creadă că stătea departe de ochii lumii deoarece nu voia să răspundă întrebărilor legate de ei doi. Fată deşteaptă. Ar fi foarte stânjenitor să recunoască faptul că soţul ei nu dorea să-i fie soţ. Desigur, nu şi-o imagina făcând asta. Nu, mai degrabă ar fi creat un scenariu fals, care să-l pună într-o lumină proastă. Nu auzise însă zvonuri despre asta, de altfel, nu auzise niciun zvon referitor la căsnicia lor. Fusese chiar el asaltat de întrebări. Însă prefera să ofere răspunsuri fără să divulge informaţii relevante. Sora lui, de pe altă parte, care era şi ea asaltată pentru picanterii, fusese de acord să pretindă în continuare că încă era supărată pe el.

Când cinase cu ea cu o seară în urmă, înainte de a merge la alt bal, îl asigurase de asta.

— Ei cred în continuare că nu ne vorbim. Este mult mai uşor să spun că nu ştiu.

Renunţă să se mai întrebe ce punea Ophelia la cale şi,

chiar în acea seară, merse să afle singur. Angajase personal în casa pe care o cumpărase pentru ea. O luase gata mobilată, cu gust, totul fiind în condiţii excelente, ceea ce, de fapt, îl atrăsese. Nu voia să o lase pe Ophelia să aştepte ca locuinţa să fie mobilată pentru a se putea muta, acum că îi spusese că îi cumpărase o casă.

Nu ar fi fost surprins dacă ea ar fi concediat personalul selectat de el, astfel încât să poată angaja oamenii aleşi de ea, dar încă nu făcuse asta. Majordomul care răspunse la uşă şi îi permise să intre era acelaşi individ pe care îl angajase el.

— Unde este? îl întrebă el pe domnul Collins.

— Cine, milord?

— Soţia mea, desigur, răspunse Raphael în timp ce îi întinse pălăria şi haina.

Avea încă proaspătă în memorie ultima dată când îl lăsase să aştepte. Se putea face comod.

— Lady Locke încă nu s-a prezentat la reşedinţă, îl informă domnul Collins, părând mai degrabă jenat să îi ofere această informaţie.

Se aşteptase cumva la asta.

— A trecut mai bine de o săptămână de când am anunţat-o că se poate muta. Măcar şi-a adus bagajele?

— Nu am văzut-o deloc pe doamna.

Raphael nu mai puse alte întrebări. Îşi luă haina, uitându-şi însă pălăria, şi plecă imediat spre reşedinţa familiei Reid. Acolo i se spuse unde plecase deja cu două zile în urmă. Atunci chiar se panică!

Necazurile pe care i le putea provoca în familie puteau fi de nerezolvat. Nu se îndoi nicio clipă că mersese la Norford Hall pentru a-i întoarce familia împotriva lui. Avusese la dispoziţie două zile pentru asta. Redevenise Ophelia pe care o întâlnise prima dată, aceea pe care nu o plăcea, femeia capabilă să răspândească zvonuri false şi să le confirme cu minciuni, căreia nu-i păsa de nimic în afară de scopurile ei egoiste. Nu-i păsa pe cine rănea în demersul ei, iar acesta era să-l rănească pe el.

Câteva ore mai târziu, ajunse la Norford Hall. La acea

oră din noapte, în casă era linişte, iar majoritatea lămpilor erau stinse. Lacheul însărcinat cu primirile pe timp de noapte dormea pe scaun şi nu se trezi când Raphael se strecură înăuntru şi merse în camera lui pentru a trage un pui de somn înainte să o confrunte pe Ophelia de dimineaţă.

Ea se afla în patul lui. Nu se aşteptase ca ei să o instaleze în camera lui. Dar aşa trebuia. În cele din urmă, era soţia lui.

Ar fi trebuit să plece şi să găsească o altă cameră unde să-şi petreacă noaptea. În acea aripă a casei, cele mai multe dintre ele erau libere. Era prea obosit după ce plecase din Norford pentru a o confrunta în seara aceea. Dimineaţă, când avea să fie odihnit, urma să aibă mintea clară pentru a o forţa să-i mărturisească tot ce punea la cale. Dar nu plecă.

Ea era în pat. Acesta fu motivul pentru care nu se putu îndepărta, rămânând acolo privind-o. În lumina lunii, părul ei strălucea, împrăştiat pe perne. Nu trăsese draperia. Era o noapte senină, cu o lună strălucitoare. De aceea se simţise atât de bine pe drum. Era târziu. Probabil dormea de câteva ore.

Oare dormea adânc? Oare avea să observe dacă se aşeza în pat lângă ea? Îşi dădu repede hainele jos şi făcu întocmai. Ea nu se trezi, nici măcar nu se mişcă. Şi el era obosit. Fusese o zi stresantă, plină de surprize neplăcute. Îţi dorea să se odihnească. Cu siguranţă, avea să-l trezească dimineaţă, când urma să-l vadă lângă ea. Avea să fie suficient de devreme pentru a face faţă scorpiei înfuriate.

Acum însă scorpia părea să nu fie prezentă. Avea să-i fie imposibil să doarmă lângă trupul ei delicat şi cald. Cândva, furia îi fusese temperată de actul sexual. Sau şi asta fusese o minciună, încă unul dintre şiretlicurile ei pentru a-l face să creadă că reuşise să o schimbe? Exista o singură manieră de a afla asta…

Capitolul 49

Ophelia avu nevoie doar de o clipă pentru a realiza că se simţea bine. Tot de o clipă avu nevoie pentru a decide că nu avea să-i refuze lui Rafe ceea ce voia să facă. Nu era proastă. Nu avea să refuze plăcerea imensă pe care era capabil să i-o ofere doar pentru că furia pe care i-o provocase încă nu o părăsise.

Ştia instinctiv că, dacă făcea din nou dragoste cu el, asta nu însemna neapărat că mânia o părăsea. Poate că o ajuta să uite de ea puţin, dar asta ar fi fost tot, deoarece o trădase şi, deşi nu fusese o trădare în adevăratul sens al cuvântului, ea aşa o percepuse. Îi frânsese inima. Simţise şi încă simţea asta, ceea ce, într-o oarecare măsură, răspunsese întrebării pe care încercase să o evite. *Se îndrăgostise* de acest bărbat. Tocmai de aceea faptul că făcea dragoste cu el din nou nu avea să îi vindece inima frântă. Era însă mulţumitor să ştie că încă nu-i putea rezista.

Cămaşa ei de noapte din pânză, pe care de obicei o ridica deasupra genunchilor odată ce se afla sub pătură, nu-l împiedicase, ci i-o ridicase chiar până la şolduri. Îi mângâiase coapsele, lăsându-şi uşor degetul să alunece înăuntrul ei, suficient de adânc încât să o excite. Corsetul cămăşii de noapte, care fusese aranjat când se băgase în pat, era acum desfăcut, eliberându-i sânii pe care îi săruta cu lăcomie, dar în acelaşi timp cu blândeţe.

Ea nu se împotrivi sentimentului de fierbinţeală senzuală care o năvălea, ba chiar din contră. Se bucura de fiecare senzaţie şi se străduia să-şi ţină respiraţia sub control, precum şi gemetele de plăcere. Nu se prefăcea că dormea. Pur şi simplu nu dorea să-i vorbească, să-l confrunte cu numeroase întrebări furioase pe care ştia că avea să i le pună sau… să-i distragă atenţia de la ceea ce îi făcea.

Îl privea. Era suficient de mulţumitor să vadă câtă satisfacţie îi dădea numai simplul fapt că îi sugea sânul. Îşi

trecu delicat degetele prin părul lui, apoi se opri când realiză ceea ce făcuse. Nu voise să îi arate că era pe deplin conştientă de ceea ce îi făcea şi că se şi bucura de asta. O făcuse fără să se gândească. Asta îl determină să îşi ridice ochii spre ea.

„Nu spune nimic, nici măcar un cuvânt!” părea să fie îndemnul din ochii lui.

Ştia şi ea că, dacă deschidea gura, nu avea să o facă pentru a-i adresa cuvinte plăcute. Dacă el avea să vorbească, transa aceea senzuală în care o adusese urma să dispară.

Se sprijini în cot şi continuă să o privească. Păru o eternitate. Păru, de asemenea, că încerca să se decidă dacă trebuia să-i vorbească.

Ea însă nu mai putu păstra tăcerea.

— M-ai evitat intenţionat. De ce te afli acum aici? întrebă ea.

— Patul acesta îmi aparţine, îi răspunse el blând. La fel şi femeia din el. Poate că aveam multe să ne spunem, dar acum nu este momentul potrivit.

O sărută. Şi ce sărut, profund şi dulce, gata să o facă să se răzgândească în cazul în care avea îndoieli în privinţa sentimentele ei pentru el! Nu avea nici măcar una. Dacă sărutul nu ar fi fost suficient, faptul că o numise „femeia lui” o convinsese pe deplin. Acum participa întru totul la explorarea lui senzuală, în timp ce limbile lor se căutau şi se gustau. Îşi trecu mâinile pe după gâtul lui şi îl ţinu aproape, de parcă nu ar fi vrut să-l mai lase să plece vreodată.

Apoi realiză că... degetul lui încă era în ea. Şi nu mai era nemişcat. Îşi băga degetul mai adânc, pătrunzând-o, mişcându-l înainte şi înapoi, schimbând ritmul, ba foarte încet, ba repede, apoi încet din nou. Cu palma îi freca zona uşor excitabilă dintre coapse. Ea gemu, iar trupul îi vibră surprins. Continuă să o atingă astfel, iar şi iar, în timp ce ea se pierdea între aşternuturi, gemând de plăcere. Brusc, o sărută.

Cu focul din şemineu arzând domol, încăperea era

destul de confortabilă, suficient de răcoroasă pentru a o face să se ghemuiască sub pături. Acum era prea cald. Materialul cămăşii de noapte îi irită pielea în puţinele locuri în care pânza îi mai atingea trupul. De fapt, se părea că tot trupul era excesiv de sensibil la cea mai mică atingere.

Era el. Ştia că era din cauza lui, că aceasta era reacţia trupului ei la atingerea lui. Îl dorea atât de mult! Crezuse că nu avea să mai întâlnească ocazia de a-l ţine în braţele ei astfel. Se gândise că nu avea să mai experimenteze niciodată frumuseţea relaţiilor intime dintre ei. Acum, că se întâmpla, trupul ei părea să îşi dorească să ajungă la extaz şi să aibă sentimentul de satisfacţie deplină, deşi în acelaşi timp voia să poată savura fiecare minut, iar aceste două nevoi complet diferite nu erau compatibile.

Rafe aruncase păturile de pe pat, căci probabil şi el se simţea înfierbântat. Îi mângâie umerii laţi şi spatele, iar sub atingerea ei, trupul lui ardea. Până şi respiraţia lui devenise mai intensă. Chiar şi ea simţea că rămâne fără aer de fiecare dată când era aproape de orgasm, dar apoi plăcerea se mai domolea şi îşi recăpăta suflul. Dacă ar fi avut suficient de multă forţă, probabil l-ar fi împins pe Rafe pe spate şi l-ar fi avut în felul ei.

Gândul acela aproape că o făcu să râdă. O mai detensionă puţin, dar nu suficient încât să se relaxeze. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, se aşeză, în sfârşit, între coapsele ei şi o pătrunse adânc, cu mişcări puternice, care o duseră pe culmi.

— Dumnezeule, asta da, primire! îi şopti el în ureche.

Aproape imediat simţi că explodează de plăcere. Îl voia pentru totdeauna. Când mintea i se mai limpezi, sentimentele tandre pentru el reveniră brusc, cu atâta forţă încât aproape că îi dădură lacrimile.

Da, îl iubea. Şi, da, îl ura. A doua zi se putea gândi la următorul pas. În noaptea aceea însă, chiar în acea clipă, el îi înlătura cu gentileţe cămaşa de noapte pentru a-i demonstra ceea ce îi spusese cândva, şi anume ce însemna să fie în pat cu el, acolo unde şi-ar fi putut dedica timpul pentru ea şi pentru plăcerea ei.

Capitolul 50

Ce laşă se dovedise a fi! În acea noapte, Ophelia nu dormi şi, din nefericire, acest lucru o făcu să analizeze mult lucrurile în timp ce stătea întinsă în pat, lângă Rafe. Vărsă câteva lacrimi şi decise să nu strice o noapte minunată cu supărări care sigur aveau să reapară dimineaţă. Înainte de ivirea zorilor, când soţul ei încă dormea adânc, ieşi din dormitor îmbrăcată pentru călătorie, o luă pe Sadie, apoi chemă trăsura, fără să trezească mulţi membri ai personalului.

Îi lăsă un bilet lui Preston Locke, mulţumindu-i pentru ospitalitate şi cerându-i să nu-i spună fiului său ceea ce discutaseră, căci, dacă într-adevăr era însărcinată, voia să fie ea cea care să-i dea vestea. Încă nu-i venea să creadă că era însărcinată. Avusese cele câteva episoade de greaţă când fusese foarte mânioasă, ceea ce era un motiv suficient de bun pentru a-i fi rău de la stomac.

Fu nevoită să-i spună lui Sadie că Rafe venise acolo, astfel încât camerista să nu întrebe ori să se plângă de plecarea lor în zori. Înainte însă de a se îndrepta spre trăsura care le aştepta, se opri şi îi zise lui Sadie:

— Am uitat ceva. Revin într-o clipă.

Apoi intră iar în Norford Hall.

Desigur, Rafe încă dormea cu capul pe perna ei şi cu un braţ întins în partea de pat pe care o ocupase, ca şi cum o îmbrăţişa în continuare. Se aplecă şi-l sărută pe frunte. Nu voia să-l trezească. Toată durerea ar fi ieşit la suprafaţă. De fapt, ieşise deja şi se scurgea pe obrajii ei. Însă nu avea să plece fără să-i lase câteva rânduri. Scrise un alt bileţel în lumina slabă a focului aproape stins şi îl dădu lacheului înainte să i se alăture lui Sadie în trăsură.

Sperând să-şi ţină emoţiile în frâu, recuperă somnul pierdut, dormind aproape pe toată durata călătoriei. Ajunse în Londra înainte de prânz, la timp pentru a i se alătura

mamei sale la prânz.

— Ce călătorie scurtă! îi spuse mama ei, în timp ce ordona servitorilor să mai aducă o farfurie pentru Ophelia. Nu te aşteptam înapoi atât de devreme. Nu a mers bine?

— A mers bine, mamă. Familia Locke este foarte drăguţă. Iar bunica lui Rafe, ducesa bătrână, este fermecătoare. Tot timpul pe care l-am petrecut acolo m-a confundat cu nepoata ei Amanda, pe care o adoră, aşa că ne-am înţeles de minune.

— Atunci de ce nu ai stat mai mult?

— A venit Rafe.

Afirmaţia fusese suficientă şi nu mai avea nevoie de explicaţii, cel puţin pentru Mary.

— M-am temut că se va întâmpla asta. Majordomul mi-a spus că a venit să te caute. Domnul Nates nu a ştiut că nu trebuia să îi spună unde ai plecat.

Ophelia ridică din umeri, fără să-şi dea seama cât de tristă părea.

— Este în regulă. Înainte să apară, am reuşit să cunosc câţiva membri ai familiei Locke într-o atmosferă plăcută. Nu voiam să-i pun în situaţia de a asista la discuţiile noastre. Aş prefera să nu ştie cât de repede îmi pierd cumpătul când sunt în preajma lui.

Mary sugeră brusc:

— Ar trebui să mergem la cumpărături mâine, după ce te odihneşti, îţi va lua gândul de la supărări o vreme.

Ophelia fu de acord. Era deschisă la orice ar fi ajutat-o să se relaxeze, chiar dacă numai pentru o vreme. Când simţi mirosul peştelui fiert servit la prânz, avu senzaţia că i se întoarce stomacul de dos de greaţă. Dar iubea peştele fiert! Iar în acel moment nici nu era nervoasă!

— Să mergem în după-amiaza asta, îi spuse ea mamei sale în timp ce se ridică şi îndepărtă farfuria care fusese aşezată în faţa ei. Nu sunt obosită şi nici nu îmi este foame. Merg să mă schimb până ce îţi termini tu prânzul.

Nu aşteptă aprobarea lui Mary. Ieşi din cameră, încercând să se îndepărteze cât mai mult de mirosul care o îngreţoşa.

*

Raphael se trezise atât de odihnit şi de relaxat, încât era sigur că nu mai dormise atât de bine de luni întregi. Înainte să se ridice din pat, se apropie pentru a mirosi perna goală de lângă el şi zâmbi când observă că parfumul Opheliei se impregnase pe ea. Fusese ca un vis. Acum nu era cu el în cameră, dar hainele ei erau împrăştiate peste tot.

Sigur nu mai era furioasă din cauza lui. Fu primul lui gând când se ridică din pat. Nu ar fi putut face dragoste cu el aşa cum o făcuse dacă voia în continuare să îl rănească. Probabil că se întâmplase ceva înainte de sosirea lui, ceva care o eliberase de mânie.

Se gândi că trebuia să-i mulţumească tatălui său pentru asta. Ducele îşi păstra mereu calmul în astfel de situaţii. Dacă cineva s-ar fi putut naşte pentru a fi diplomat, acela ar fi fost Preston Locke. El nu se certa, ci îşi susţinea părerea în mod rezonabil, iar dacă se dovedea că greşise, râdea şi mergea mai departe. Singura excepţie era modul în care se comporta cu fraţii lui. În ceea ce le privea pe surorile lui, îi plăcea să le enerveze.

Raphael se îmbrăcă repede şi plecă să-şi caute soţia şi tatăl. Având în vedere că încă era devreme, verifică prima dată în salonul de luat. Ophelia nu era acolo, însă Preston da.

— Încă ştii să faci minuni, nu? îi spuse fericit tatălui său când intră în încăpere. Ai calmat-o, aşa-i?

— Nu port o aură săptămâna asta, iar tu arăţi prea exuberant pentru această oră. Aşază-te şi explică-mi!

— Vorbesc, desigur, despre Ophelia. Raphael le mulţumi servitorilor care mai aduseră câteva farfurii cu mâncare din care el să aleagă. Cum ai reuşit să-i alungi furia?

Preston clătină din cap.

— Nu a venit aici furioasă, aşa că nu am făcut nimic de genul ăsta.

— Nu a încercat să provoace probleme cât timp a stat aici? Nu a dat vina pe mine?

— Din contră, mi s-a părut fermecătoare, directă şi dispusă să-şi asume responsabilitatea pentru greşelile sale. Ba chiar a recunoscut că, de ciudă, te-a obligat să te însori cu ea, dar întrebarea mea este de ce ai lăsat-o? Ai fi putut să anunţi logodna oficial şi să te însori cu ea după o perioadă. Nu te-ai gândit că poate şi-ar fi dorit o nuntă frumoasă, cu prietenii şi familia alături? Ce zici de prietenii şi de familia ta?

Raphael se înroşi uşor din cauza subiectului şi a tonului dojenitor al tatălui său. Ştia că trebuia să-i explice de ce îşi exclusese toată familia de la nuntă. Dacă ar fi fost o nuntă fericită, atunci chiar s-ar fi simţit vinovat, dar nu fusese, iar el se simţi şi mai stânjenit.

— Îţi voi răspunde sincer, tată. Dacă nu s-ar fi întâmplat astfel, nu s-ar mai fi întâmplat niciodată.

Preston păru contrariat.

— În ciuda zvonurilor? Îmi spui că ai fi aruncat-o în gura lupilor?

— Sigur că nu. Aş fi putut face ca zvonurile să dispară. A fost doar un sărut!

— A fost mai mult de atât. Ai fost văzut plecând cu ea şi niciunul dintre voi nu a mai apărut timp de o săptămână.

— Mi-am vizitat familia, îl corectă Raphael. Tu ai subliniat asta, că tatăl ei a fost cel care a răspândit zvonurile.

— El a spus că ai adus-o aici, la Norford Hall. Ceea ce nu ţi-am menţionat a fost că am avut câţiva vizitatori în acea săptămână care au întrebat de tine şi cărora li s-a spus că nu eşti aici. Nu e nevoie de prea multe pentru a înţelege, Rafe. Am mai purtat oricum această conversaţie, aşa că lasă-mă să te întreb. Dacă nu ar fi existat zvonurile, ai fi lăsat-o să se mărite cu altcineva? Reţine, am întâlnit-o!

— Uită pentru o clipă că este cea mai frumoasă femeie pe care ai întâlnit-o! Dacă nu ar fi fost decât un cub de gheaţă, rea şi răzbunătoare…

— Vorbim despre aceeaşi femeie?

Raphael oftă.

— Bine, ca să fiu sincer, am avut câteva momente de reţinere când am hotărât să se întoarcă în Londra. În timpul scurt petrecut împreună, am ajuns să o îndrăgesc, poate prea mult. Însă am crezut că se schimbase, că scorpia fusese dată uitării. Aş fi putut chiar să îi cer să se mărite cu mine… dacă aş fi continuat să mă gândesc la asta.

— Nu am văzut nici urmă de scorpie.

— Pentru că se pricepe foarte bine să-şi păstreze cumpătul şi limba ascuţită când îşi doreşte. Mă convinsese pe deplin că scorpia dispăruse. Chiar ajunsesem să cred că am ajutat-o să se schimbe în bine. A recunoscut că a fost totul numai o farsă, doar o prefăcătorie pentru a o trimite mai repede înapoi la Londra.

— Eşti sigur de asta?

— Ce vrei să spui?

— Poate că nu te-a minţit că s-a schimbat. Poate că te-a minţit că nu s-a schimbat.

Capitolul 51

Fermecătoare? Sinceră? Gata să îşi asume responsabilitatea pentru faptele sale? Părea a fi Ophelia cea nouă, nu cea veche, cu care Raphael crezuse că are de-a face de când aflase despre nenorocitul ăla de pariu. Oare el era singurul care mai vedea scorpia din ea?

Nu avea să se mai gândească la asta. Avea să o confrunte direct. Oricum, îl păcălise. Se săturase să fie considerat un prost. Dar trebuia să se întoarcă la Londra pentru asta.

Ea părăsise Norford Hall înainte ca el să se trezească, se furişase în grabă, fiindcă nici măcar nu îşi luase hainele. Dacă şi le-ar fi luat, probabil l-ar fi trezit, şi era limpede că nu dorea să discute despre ce se întâmplase între ei noaptea trecută. Sau poate că voia…

Valetul îi înmânã biletul Opheliei chiar când era pe

punctul de plecare. Era ceva neaşteptat, care îi dădea speranţă:

Nu a fost o primire, a fost mai degrabă un armistiţiu. Dacă vrei o primire adevărată, va trebui să mă faci să înţeleg de ce te-ai băgat în viaţa mea doar dintr-o toană.

Oare nu ascultase nimic din ce îi spusese? Sau fusese atât de furioasă încât nu-l auzise? Îşi jură că aveau să discute despre asta şi despre multe altele imediat ce avea să ajungă în oraş.

Ajuns în Londra, se duse direct acasă la ea, însă ajunse cu treizeci de minute mai târziu. Plecase la cumpărături cu mama ei pe Bond Street, aşa fu informat. Nu, nu spuseseră ce magazine aveau să viziteze. Trebuia numai să aştepte până ce se întorcea acasă. Era puţin probabil să o poată găsi pe strada aceea aglomerată în mijlocul zilei. Ar fi trebuit să verifice fiecare dintre magazinele alea blestemate!

Se duse oricum acolo.

*

Ophelia nu se simţise niciodată mai distrasă. Nu asculta niciun cuvânt din ceea ce îi spunea mama ei, în timp ce o trăgea după ea dintr-un magazin în altul. Când trebui să se decidă asupra cumpărării unui obiect, ea reuşi să spună numai da sau nu, dar nu avea idee despre ce îşi dădea cu părerea.

Urma să aibă un copil. Nu mai putea nega asta, nu după ce unul dintre felurile ei preferate de mâncare, peştele fiert, o îngreţoşă numai când îi simţi mirosul. Imediat ce se îndepărtase de miros, îşi revenise.

Ah, era însărcinată! Un pas greşit avusese ca rezultat un miracol. Un copil. În mod ciudat, gândul acela o umplu de bucurie. Cât de prostuţă fusese vrând să nege! Simţea cum instinctul matern o inunda, iar asta o făcea să se simtă minunat. Acest copil avea să fie crescut cum trebuia. Ştia

cum nu voia să îl crească, aşa că avea să fie simplu să o facă aşa cum trebuia. Copilul avea să fie iubit, hrănit şi protejat. Nu avea să ia o decizie dacă nu era de acord cu ea. Îşi iubea mama, dar ştia că Mary se supusese de multe ori voinţei lui Sherman. Ophelia nu avea să facă la fel. Voia să lupte cu toată puterea.

Se gândea că trebuia să îi spună lui Rafe, dar nu se grăbea să facă asta. Toate la timpul lor. O perioadă, voia să se bucure singură de veste. El alesese să nu locuiască împreună, aşa că nu îşi câştigase dreptul de a afla imediat. Dacă ar fi fost după ea, ar fi putut chiar rata naşterea copilului... Nu, vorbea furia din ea. Înainte să nască, trebuia să scape de furie. Copilul ei nu trebuia să suporte discuţiile aprinse.

— Pheli? Pheli, eşti bine?

Ophelia reveni în prezent şi îşi văzu mama intrând într-un magazin cu multe tipuri de mătăsuri îngrămădite în vitrina mică. Se întoarse pentru a vedea cine îi vorbea şi fu foarte surprinsă să o vadă stând lângă ea pe Mavis Newbolt, chiar pe aleea aglomerată, cu mâinile protejate de manşon. Părea îngrijorată. Mavis? Singurul ei duşman părea îngrijorat din cauza ei? Puţin probabil.

Ce-i spusese Mavis? Oh, da!

— Sunt bine, îi răspunse Ophelia cu răceală. Nu o mai văzuse de la petrecerile de la Summers Glade, după cele două discuţii pe care le avuseseră acolo deloc plăcute. De ce întrebi?

Mavis ridică din umeri.

— Arăţi de parcă eşti pe altă lume.

— Da? Probabil că am fost puţin distratră.

— Ei bine, treceam cu trăsura pe aici şi te-am văzut. A trebuit să opresc.

Ophelia fu imediat cuprinsă de teamă. Nu aveau să se certe din nou, nu?

— De ce? o întrebă ea direct.

În mod ciudat, brusc Mavis se simţi stânjenită.

— De câteva zile am tot vrut să vin să te vizitez. Ce zici să facem o plimbare pentru a putea vorbi? Trăsura mea

este peste drum.

— Să vorbim? Ce ne-am mai putea spune?

Mavis se dădu câţiva paşi din calea unui cuplu care mergea braţ la braţ. Aleea era la fel de plină de pietoni precum era strada de trăsuri.

— Voiam să te felicit pentru căsătorie, spuse Mavis.

— Mulţumesc!

— Şi să-ţi doresc…

— Nu! o întrerupse Ophelia brusc, regretând însă imediat tonul folosit.

Îşi controlă repede furia. Era conştientă de faptul că o putea controla şi se simţi tare mândră de ea din acest motiv. În afară de tatăl ei, Mavis era singura persoană care putea scoate ce era mai rău din ea, dar reuşise şi în faţa ei să ţină la distanţă amărăciunea.

Încheie pe un ton mult mai calm.

— Gata cu vorbele grele!

— Nu voiam să…

— Te rog, Mavis, nu mai vreau să ne certăm.

— Nici eu.

Ophelia îşi privea fosta prietenă cu neîncredere. Nu credea în ruptul capului ce îi spusese. Până la urmă, Mavis nu avusese parte de răzbunarea pe care şi-o dorise, cel puţin nu atât cât sperase. La Summers Glade, tot ce făcuse fusese să o pună într-o situaţie stânjenitoare sau măcar asta crezuse. Mavis nu ştia cât de mult o rănise sau că o făcuse să plângă din cauza asta. Nu avea să afle niciodată.

— Văd pe chipul tău că nu mă crezi, dar nu te pot învinui. Mavis părea că regretă, iar asta se simţea şi în vocea ei. Am greşit că te-am urât. Am crezut că m-ai minţit în privinţa lui Lawrence. Ştiam că ai minţit şi înainte. Fuseseră lucruri minore şi, pentru că eram prietene, nu mă deranjase. Le-am ignorat până când ai încercat să mă convingi că Lawrence era un nenorocit care se folosea de mine pentru a ajunge la tine. Ştii, nu te-am crezut nici măcar puţin. De aceea te-am urât atât de mult. Asta m-a făcut foarte nefericită, deoarece nu am vrut cu adevărat să te urăsc, dar nu m-am putut abţine.

Vocea lui Mavis era atât de tânguioasă, încât Ophelia simţi un nod în gât.

— De ce o luăm de la capăt, Mavis?

— L-am revăzut pe Lawrence recent. Moştenitoarea cu care se însurase l-a părăsit. Auzisem asta deja, dar nu-l mai văzusem de mult timp. S-a îngrăşat, s-a ruinat şi se pare că acum este şi beţiv. Era ameţit când l-am întâlnit. Nici măcar nu m-a recunoscut. Când i-am amintit cine sunt, a început să râdă.

— Îmi pare rău, spuse Ophelia, dar fosta ei prietenă păru să nu o audă.

— Ştii ce mi-a zis? Ah, prostănaca aia care a crezut că o s-o iau de nevastă? Asta mi-a zis. Te-ai mai deşteptat, iubire?

Lui Mavis îi dădură lacrimile. Ophelia, înduioşată, vru să o mângâie, dar ea îşi trase mâna.

— M-ai avertizat, iar eu, în loc să îţi mulţumesc, te-am urât. Dumnezeule, îmi pare atât de rău! Voiam numai să ştii asta.

Mavis începu să plângă, aşa că alergă spre trăsura care se afla peste drum.

Ophelia încercă să o oprească, o strigă, dar nu o auzi. Voia să alerge după ea, însă era prea mult trafic, iar una dintre trăsuri păru scăpată de sub control, apropiindu-se prea mult de alte vehicule. A doua zi avea să meargă să o vadă pe Mavis şi să o asigure că nu mai poartă ranchiună nimănui… cu excepţia soţului ei. Chiar puteau fi din nou prietene!

Continuă să o urmărească pe Mavis cu privirea pentru a se asigura că traversase în siguranţă. Fata nu prea fusese atentă, căci încerca să-şi ascundă ochii înlăcrimaţi. Ophelia încremeni. Acel vehicul scăpat de sub control se îndrepta direct spre Mavis.

Alergă în stradă, fără să se gândească de două ori. Niciodată nu mai alergase atât de repede. Trecu pe lângă o căruţă care se mişca încet, precum şi pe lângă un bărbat călare. Cu puţin noroc, avea să ajungă la Mavis ca să o împingă din spate. Vizitiul trăsurii încerca totuşi să

controleze caii înspăimântaţi. Se lupta cu frâiele şi striga către oameni să se dea din drum şi chiar reuşi să încetinească. La limită, întoarse la timp pentru a o evita pe Mavis, dar o lovi pe Ophelia.

Ar fi fost o binecuvântare dacă ar fi fost aruncată din drum, dar nu fu aşa. Nimeri sub copitele cailor. În câteva secunde, simţi o durere atât de profundă peste tot – în piept, în umeri, pe faţă –, încât nu mai realiză de unde venea. Apoi începu să vadă totul în ceaţă, până când nu mai văzu nimic.

Capitolul 52

Raphael abia observă mulţimea adunată în mijlocul străzii în jurul unei trăsuri, ceea ce de obicei indica un accident. Trecu pe lângă locul cu pricina.

În Londra mereu aveau loc accidente, şi nu doar pe străzi atât de aglomerate ca aceasta. Dacă nu ar mai fi fost oameni în jur, s-ar fi oprit să ajute, dar prea mulţi nu aveau să fie de ajutor, ci mai degrabă ar fi creat şi mai multă panică.

Căuta cu privirea pe trotuare un cap blond, familiar, sperând să o găsească pe Ophelia între vizitele la magazine, astfel încât să nu fie nevoit să intre. Fu salutat de câteva cunoştinţe care trecură pe lângă el. Le răspunse distrat, apoi continuă. Un individ – Lord Thistle, oare? – veni spre el pe cal din direcţia opusă şi îi blocă un moment calea.

— Voiam să te întâlnesc, Locke, spuse Thistle în timp ce îşi trase calul din drum. Doamne, omule, m-am simţit atât de vinovat din cauza asta! Când te-am văzut sărutând-o pe Lady O în sala de mese acasă la ea, am fost atât de surprins, încât nici măcar nu m-am gândit să ţin asta pentru

mine. Sper că nu ai fost nevoit să te însori cu ea din cauza limbii mele ascuţite. Desigur, nu cred că există bărbat care să se simtă obligat să se însoare cu ea, dar…

— Este în regulă, îl întrerupse Raphael pe individul acela plictisitor. Nu te mai gândi la asta, îl linişti el.

Raphael îşi continuă drumul. Deci nu minţise? Tatăl lui avusese dreptate. Era aşa cum crezuse *la început*, zvonurile nu fuseseră răspândite de ea. Îşi asumase responsabilitatea pentru a-l răni?

Acum era şi mai dornic să o întâlnească. Ajungând la capătul străzii fără să o găsească, decise să se întoarcă şi să mai arunce o privire. Apropiindu-se din nou de locul accidentului, care atrăsese şi mai mulţi curioşi, se gândi că soţia lui s-ar fi putut afla în mulţime, la fel de curioasă precum ceilalţi să vadă ce se întâmplase. Îşi trase calul deoparte, pentru a nu bloca traficul, care continuase în ciuda accidentului, astfel încât să vadă mai bine prin mulţime.

Nu o văzu pe Ophelia, dar o zări pe Mavis Newbolt, care stătea în centrul mulţimii, plângând. Fu mirat să vadă asta, dar apoi cel mai groaznic gând îi trecu prin minte. Era prea mare coincidenţa ca Mavis să se afle acolo, plângând, când Ophelia se afla prin apropiere.

Se dădu jos de pe cal şi îşi făcu loc prin mulţime până ce ajunse în mijloc. Acolo văzu capul blond pe care-l căutase – era ea, întinsă pe jos şi sângerândă.

— Ce ai făcut? strigă el la Mavis. Ai împins-o în faţa trăsurii?

Fata părea să fie în stare de şoc. Îi spuse doar atât:

— A încercat să mă salveze!

Abia o auzi. Era deja îngenuncheat lângă Ophelia. Se temea să o atingă. Părea atât de rănită, întinsă acolo, nemişcată, abia respirând. Una dintre potcoave, care probabil nu fusese prinsă bine, îi sfâşiase haina şi rochia. Era sânge lângă roată şi în jurul ei. Nu-şi putea da seama dacă era de la aceeaşi rană sau dacă avea şi altele, dar nu era nici urmă de îndoială că nu fusese doar lovită, ci trecuse peste ea. Pe pelerina ei erau mai multe urme de

copite.

Caii care făcuseră asta se aflau în spate. Erau încă neliniştiţi, dădeau din copite şi încercau să se dezlege. Un bărbat, probabil vizitiul, stătea în faţa lor, cu mâinile întinse, încercând să îi ţină la distanţă.

Tuturor celor dispuşi să îl asculte spunea:

— Am încercat să îi opresc! Un copil a aruncat o pocnitoare, a făcut o năzbâtie, dar s-au speriat. Chiar am încercat să-i opresc!

— Nu o atinge, domnule, spuse cineva în spatele lui Raphael.

— Am chemat ajutoare, vor ajunge imediat!

— Cineva a chemat un doctor. A zis că ştie unul care locuieşte pe strada următoare.

— Am văzut ce s-a întâmplat, ambele fete alergau pe mijlocul străzii, chiar în faţa trăsurii. Printr-un noroc nu le-a lovit pe amândouă.

— Şi eu am văzut ce s-a întâmplat. Am văzut-o şi nu mi-am mai putut lua ochii de la ea. Ziceai că e un înger! Apoi a dispărut sub copitele cailor. Eu zic să-i împuşcăm. Nu poţi avea niciodată încredere într-un cal nărăvaş.

— Ce păcat, o fată aşa de frumoasă ca ea!

Vocile se auzeau de peste tot, dar nu vorbeau cu el, ci vorbeau despre ceea ce văzuseră. Era ca un strigăt în urechile lui. Nu o putea lăsa acolo, întinsă. Nu putea.

Cineva încercă să-l oprească să o ia în braţe.

— Este soţia mea! ţipă el, iar ei îi dădură pace. Nu îşi dădu seama că lacrimile i se prelingeau pe obraji. Nu realiză că părea un om nebun.

— Dumnezeule, Phelia, să nu îndrăzneşti să mori! repeta el, rugându-se ca ea să-l audă.

— Am o trăsură! Am o trăsură! Te rog, Locke, nu o poţi duce pe cal!

Mavis care striga la el şi-l trăgea de haină. Era în impas, căci se afla în faţa calului, dar realiză că nu putea urca ţinând-o pe Ophelia în braţe.

— Lord Locke?

În sfârşit, îşi îndreptă privirea spre Mavis.

— Unde?

— Urmează-mă! Nu este departe.

Mulţimea nu se împrăştiase încă. Ba chiar opriseră traficul pentru el, ca să poată traversa cu Ophelia în braţe. Când ajunseră acolo, Mavis nu se urcă în trăsură, căci se temea de el după privirea pe care i-o aruncase. Îi strigă însă adresa vizitiului. Casa familiei Reid. Ar fi preferat să o ducă acasă la el.

— Îţi voi aduce calul, precum şi un doctor! i se păru că o auzi pe Mavis strigând în urma trăsurii.

Fu cea mai lungă călătorie din viaţa lui, deşi durase numai câteva minute, deoarece vizitiul se mişcase repede, dar grijuliu pe strada aglomerată. Nu-şi putea lua ochii de la chipul însângerat al Opheliei. Unul dintre obraji era foarte umflat. Din cauza sângelui, nu-şi putu da seama unde era rana, dar având în vedere cantitatea de sânge, probabil că avea nevoie de o cusătură care cu siguranţă urma să-i lase o cicatrice. Asta era ultima dintre grijile lui. În acel moment, nici măcar nu era sigur că avea să trăiască.

Capitolul 53

Durerea era îngrozitoare. Ophelia o simţea peste tot. Părea nesfârşită. Nu ştia cât timp trecuse şi nu reuşea să fie pe deplin conştientă. De fiecare dată când încerca, auzea voci, dar nu realiza dacă le răspundea sau dacă totul făcea parte dintr-un coşmar interminabil. Cu cât încerca mai mult să se concentreze, cu atât mai tare simţea durerea, aşa că renunţa.

— Să nu îndrăzneşti să renunţi, Phelia! Nici să nu te gândeşti să mori doar ca să mă eviţi! Nu voi permite asta. Trezeşte-te!

Cunoştea foarte bine acea voce. Oare el nu-şi dădea seama că era trează? De ce nu i se deschideau ochii pentru a-l putea vedea? Oare chiar era în pericol de moarte?

Vocile continuau să i se amestece în cap, dar era atât

de dureros când încerca să se concentreze asupra lor, încât renunţă iar. Oare avea să îşi amintească de ele când urma să se trezească? De ce nu se putea trezi?

— Rănile se vor vindeca, dar cicatricile vor rămâne pentru totdeauna. Îmi pare rău.

Nu recunoştea acea voce. Ce cicatrici? De ce auzea o femeie plângând? Sunetul dispăru.

— Doctorul a sugerat să dormi pentru a nu mai simţi durerea. Te va ajuta, draga mea.

Recunoştea însă această voce. Era a mamei ei. Lichidul cald pe care-l simţea alunecându-i pe gât avea un gust cunoscut. Oare era drogată? Nu era de mirare că nu se putea trezi şi nu înţelegea. Încă o dată, căzu într-o uitare binecuvântată.

O durea când îi erau schimbate bandajele. Capul, obrazul, umărul. O durea atât de tare încât se pierdea din nou în nimicinicia profundă, astfel încât nu rămânea conştientă prea mult timp pentru a şti câte bandaje îi acopereau trupul. Capul o durea cel mai tare. Îi zvâcnea în permanenţă. Continua chiar şi în vise, ca o amintire ciudată a faptului că era ceva în neregulă cu ea. Oare chiar îşi dorea să se trezească pentru a afla?

— Nu mai plânge. La dracu', Mary, nu ajuţi pe nimeni cu lacrimile alea! Ce mai contează câteva cicatrici? Nu este sfârşitul lumii.

Recunoscu şi această voce şi îşi dori să dispară. Nu o deranjau suspinele mamei. De fapt, era un sunet liniştitor. Nu putea plânge, aşa că simţea că mama ei o făcea şi pentru ea. În schimb, o deranja vocea aspră a tatălui ei.

— Pleacă!

Oare chiar spusese asta cu voce tare sau doar îşi închipuise? Căzu iar în uitare pentru a ţine departe durerea. Singura dată când reuşi să deschidă ochii observă că se afla în camera ei. Tatăl ei stătea pe scaunul de lângă pat. Îi ţinea mâna aproape de obrazul său. Lacrimile lui îi udau degetele.

— De ce plângi? îl întrebă ea. Am murit?

Îşi ridică imediat privirea, aşa că de data asta reuşise

să rostească acele cuvinte. Pe chipul lui se citea fericirea. Nu credea că-l mai văzuse vreodată pe Sherman Reid părând atât de fericit.

— Nu, îngerul meu, vei fi…

Înger? Un alint din partea lui?

— Nu mai contează, i-o tăie ea. Probabil că visez. Aşa că aţipi la loc.

După acest episod, momentele ei de luciditate începură să fie mai lungi. Zvâcniturile din cap nu mai erau constante şi chiar avea momente în care nu mai simţea deloc durere când nu încerca să se mişte.

Într-o dimineaţă, se trezi şi rămase aşa. Sadie trebăluia prin cameră, aşa cum făcea de obicei, punând lemne pe foc, ştergând mesele de praf, dulapul…

Dumnezeule, acoperiseră oglinda de la măsuţa de toaletă! Atât de grotescă era rana de pe faţă? Se temeau oare ca ea să vadă asta? Îngrozită, îşi dus mâinile pe faţă, dar tot ce simţi fură bandajele. Păreau să fie prinse strâns împrejurul capului şi chiar peste obraji şi bărbie.

Se temea să dea bandajele jos, se temea că avea să agraveze situaţia dacă făcea asta. Pentru că nu îşi putea da seama, o întrebă pe Sadie cât de grave erau rănile, dar cuvintele i se opriră în gât. Se temea să afle. Începu să plângă. Închise ochii, sperând că Sadie avea să plece fără să observe. Ce ironie! Toată viaţa îşi urâse chipul, iar acum, că era desfigurat, tot ce putea face era să plângă. Plânse ore în şir. Plânse până ce rămase fără lacrimi. Când se întoarse Sadie, pe la prânz, stătea acolo, privind tavanul. Nu se resemnase cu diformitatea, dar ştia că nu mai putea face nimic. Cumva, avea să se obişnuiască. Ura să-şi plângă de milă.

— Slavă Domnului că v-aţi trezit şi că puteţi mânca, spuse Sadie apropiindu-se suficient cât să vadă că avea ochii deschişi. Supa asta pe care v-am tot băgat-o pe gât nu ajunge nici pentru a hrăni un iepure. Mai aveaţi puţin şi vă topeaţi.

Sadie o spusese pe un ton prea glumeţ pentru a fi adevărat.

— Cât timp a trecut?

— Aproape o săptămână.

— Atât de mult? Serios?

— E limpede că aţi avut nevoie de odihnă, aşa că nu vă îngrijoraţi din cauza asta. Cum vă simţiţi capul?

— Care parte? spuse Ophelia cu răceală. Mi-a zvâcnit în permanenţă.

— V-aţi lovit foarte tare la cap. Acea rană a sângerat cel mai mult. Doctorul a avut îndrăzneala să sugereze că din cauza ei s-ar putea să nu vă mai treziţi. Tatăl dumneavoastră l-a trimis dracului şi a chemat alt medic.

— Da?

— Oh, da! A fost furios pe el. Doctorul cel nou a fost mult mai optimist, şi pe bună dreptate. Uitaţi-vă la dumneavoastră! Acum, că v-aţi trezit, veţi fi în regulă. Voi duce înapoi în bucătărie supa asta şi voi aduce ceva mai consistent.

— Peşte fiert, spuse Ophelia, cuprinsă brusc de o teamă groaznică.

— Atunci peşte fiert voi aduce, spuse Sadie, parând în continuare prea veselă. Chiar dacă va trebui să merg la piaţa personal pentru a lua unul proaspăt.

Sadie nu se întoarse curând. Probabil ca plecase într-adevăr la piaţă. Înainte să plece, anunţase menajera că Ophelia se trezise. Tatăl ei fu primul care ajunse, iar el era singura persoană care o putea face să se gândească la altceva decât la posibilitatea că pierduse copilul.

Nu mai era bijuteria lui, nu? Oare chiar se trezise în timpul coşmarului şi-l văzuse plângând? Dacă aşa fusese, nu era nici o îndoială de ce.

— În sfârşit, îţi revii, spuse el. Am vrut să văd cu ochii mei înainte să merg să o trezesc pe mama ta pentru a-i da vestea cea mare. Aproape în fiecare noapte a stat trează, aşa că acum se odihneşte.

— Chiar am avut nevoie de atât de multe bandaje la cap? întrebă ea în timp ce el îşi trase scaunul mai aproape de patul ei şi se aşeză.

— Ei bine da, a fost dublu. Unele erau pentru a păstra

reci compresele pe care mama ta a insistat să le punem pe obraz, care era cam inflamat. Celelalte au fost folosite pentru a ţine bandajul strâns peste umflătura de la cap. Alternativa ar fi fost să-ţi coasă rana şi să îţi radă părul, dar mama ta s-a împotrivit. Astfel că te-au bandajat mai strâns în acea zonă şi se pare că tăietura s-a închis destul de bine şi fără cusături. Acele bandaje probabil vor putea fi îndepărtate când doctorul va veni la vizită mai târziu.

— Câte cusături am… în alte părţi?

Oftă.

— Câteva.

Minţise. Ea se gândi că poate trebuia să exerseze mai mult minciuna, pentru a nu se înroşi când o spunea. În plus, nu voia cu adevărat să ştie. Avea să vadă singură în cele din urmă… când urma să aibă curajul de a îndepărta materialul care acoperea oglinda măsuţei de toaletă.

Părea în continuare destul de stânjenit, dar continuă:

— Nu m-am îndoit nicio clipă că te vei întrema, dar… ar fi putut fi mult mai rău, iar faptul că am fost pe punctul de a te pierde m-a făcut să realizez anumite lucruri de care nu sunt mândru. Nu sunt un om care îşi exprimă sentimentele. Sunt stângaci, sunt morocănos, sunt…

— Nu-mi spui nimic din ce nu ştiu, tată, îl întrerupse ea, dar de ce vorbeşti despre asta?

— Am crezut că, trebuie să… La dracu’! încheie el frustrat.

— Ce? Spune-o!

Oftă din nou. Ba chiar îi luă mâna într-a lui, privind în jos.

— În ultimii ani, noi doi ne-am certat atât de mult, încât a devenit obişnuinţă. Odată ce asta devine obişnuinţă, pierdem anumite lucruri din vedere. Mi-a trecut prin minte faptul că poate tu crezi că nu te iubesc. Gata, am spus-o! Să ştii că te iubesc!

Îşi ridică privirea pentru a-i surprinde reacţia. Îl privea şi nu-i venea a crede. Nu prea ştia ce să spună sau dacă mai putea spune ceva din cauza nodului din gât. Oare i se umeziseră ochii?

— Îţi voi spune ceva ce nici măcar mama ta nu ştie, continuă el. Nu am avut o copilărie uşoară. Am fost trimis la cele mai bune şcoli, la care erau înscrişi copiii elitelor. Aş fi preferat să nu fie aşa. Băieţii pot fi răi. Mi se arunca în mod constant în faţă că nu făceam parte din lumea lor. Îţi vine să crezi? Eram fiul unui conte, dar nu eram acceptat în mijlocul lor.

Părea de parcă ar fi privit în trecut, prins în amintiri vechi, neplăcute. În mod ciudat, înţelegea cu greu de ce îi spunea toate acele lucruri.

— Nu erai unul de pe stradă, tată! Titlul tău era la fel de important.

— Ştiu. Ajunsesem să cred că erau geloşi, deoarece familia mea era bogată, iar familiile băieţilor cu titluri mai importante nu erau. Asta nu a avut însă nicio legătură cu ţelul pe care mi l-am stabilit, şi anume acela de a dovedi că sunt la fel de bun ca ei şi de a mă integra. Dorinţa aceasta nu m-a părăsit niciodată, chiar şi când nu aveam niciun mijloc de a realiza asta… până când te-ai născut tu şi ai început să te faci mai frumoasă cu fiecare zi ce trecea. *Tu* erai dovada mea. Deci, da, m-am mândrit cu tine… prea mult. Uimirea pe care o produceai, aplauzele, felicitările… Nu mă mai puteam sătura. Îmi luam revanşa pentru acei ani în care m-am simţit inferior. Acum realizez cât de egoist am fost, cât de mult te-am împins în situaţii pentru care nu erai pregătită. Eram atât de mândru de tine, Pheli!

— Nu erai mândru de mine, tată, spuse ea timid. Erai mândru de tine pentru că m-ai făcut. Între cele două lucruri, nu există termen de comparaţie.

Îşi lăsă capul în pământ.

— Ai dreptate. A fost nevoie să fiu pe punctul de a te pierde pentru a mi se deschide ochii şi a vedea cât de multe regrete am în ceea ce te priveşte. Mama ta a încercat mereu să îmi spună. A fost singura dată când eu şi ea ne-am certat. Nu am ascultat-o niciodată. Eram prea prins de mândria mea nejustificată. Aş vrea să pot lua totul de la capăt. Ştiu că nu pot. Nu este însă prea târziu pentru a îndrepta ultima ispravă.

— Ce vrei să spui?

— Ştiu că nu eşti fericită în această căsnicie în care te-am împins.

— Nu m-ai împins tu, tată.

— Ba sigur că da. Ţi-am ordonat să te măriţi cu Locke. M-am asigurat că toţi se vor aştepta la asta.

Îi zâmbi cu tristeţe.

— Când ţi-am urmat eu ordinele fără să încerc să-ţi fac în ciudă? Furia mea l-a împins pe Rafe la altar. Nu ai fost tu de vină.

Îşi drese vocea, părând uşor contrariat.

— Oricum ar fi, nu trebuie să rămâi măritată. Soţul tău nu s-a comportat ca atare, aşa că nu cred că îţi va fi greu să anulezi căsătoria cu ajutorul meu.

Era uimită.

— Vei renunţa la un ducat fără să te împotriveşti?

— Pheli, am realizat că tot ce îmi doresc este ca tu să fii fericită. Titlul nu era numai pentru mine, să ştii. Eu şi mama ta vorbim despre tine şi fără să ne certăm. Ştiu că ţi-ai dorit să fii ca ea, dar la un nivel mai înalt, că sperai să devii cea mai importantă gazdă din Londra. Titlul acela te-ar fi ajutat să îţi atingi acest vis.

Oftă. Cât de puţin important era acest lucru pentru ea acum! În acea clipă, tot ce îşi dorea era un peşte fiert care să-i provoace în continuare greaţă.

Simţi cum lacrimile îi umpleau din nou ochii şi se luptă pentru a-şi le înăbuşi.

— Probabil că ai dreptate. Eu şi Rafe nu suntem făcuţi unul pentru celălalt. Nu se va împotrivi anulării. Dar…

Voise să spună că acum nu era sigură că acest lucru ar mai fi fost posibil. Asta i-ar fi sugerat tatălui ei că ea şi Rafe avuseseră relaţii intime. Era mai bine să mai aştepte puţin, căci în curând avea să ştie dacă mai era sau nu însărcinată. De fapt, dacă pierduse sarcina, doctorul probabil că le spusese părinţilor ei, iar aceştia o protejau acum de tristul adevăr.

Oftă şi spuse:

— Îţi mulţumesc pentru intenţie. Lasă-mă să mă

gândesc înainte să iau o decizie.

— Desigur. Pune-te pe picioare mai întâi. Când te vei simţi mai bine, vei avea suficient timp pentru a te gândi la asta.

Înainte să plece, o îmbrăţişă. O îmbrăţişare adevărată, delicată, de parcă s-ar fi temut să nu se spargă, dar fusese o îmbrăţişare adevărată.

Îndată ce uşa se închise în urma lui, ea începu să plângă. După atâţia ani, avea, în sfârşit, sentimentul că făcuse pace cu tatăl ei, sentimentul că avea un tată, unul adevărat, unul căruia îi păsa. Avea nevoie de timp pentru a se obişnui cu asta.

Între timp, ajunse peştele fiert, iar ea plânse şi mai mult, deoarece nu simţi greaţă. Acum chiar nu mai era nimic care să o împiedice să îl scoată pe Rafe din viaţa ei şi să anuleze căsătoria. Oh, Dumnezeule, cicatricile cu care trebuia să trăiască erau neînsemnate în comparaţie cu faptul că pierduse copilul şi, odată cu el, pe Rafe!

Capitolul 54

— Doar un semn de lovitură, spuse doctorul în timp ce ridică bărbia Opheliei şi îi analiză faţa, acum că bandajele fuseseră date jos. Faptul că se albise imediat îl făcu să adauge: Dumnezeule, draga mea, glumeam! Oftă. Soţia mea mereu mă ceartă din cauza manierelor mele. Ar trebui să-i dau ascultare. Vei fi bine. Cicatricile vor dispărea. Înainte să îţi dai seama, nici măcar nu le vei mai observa.

Încerca să fie drăguţ. Era un bărbat bun. Ar fi trebuit să-l găsească mai devreme pentru a fi doctorul familiei lor, deşi nimeni nu se prea îmbolnăvea. Deoarece o supărase, îi sugeră să mai aştepte câteva zile până să înlăture celelalte bandaje de pe corp.

Mary, care stătea de cealaltă parte a patului, îi spuse:

— Doctorul are dreptate, să ştii. Eram atât de îngrijoraţi din cauza obrazului, dar este numai o mică imperfecţiune, abia se observă. Când mă gândesc cât de

rău ar fi putut fi... Dumnezeule, gropiţele tale sunt mai adânci!

Mama ei nu o ajuta prea mult. Gropiţele nu stăteau în vârful obrazului.

— Vă dă mai multă prestanţă, dacă mă întrebaţi pe mine, remarcă Sadie care se afla la piciorul patului. Sunteţi în continuare cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată, aşa că nu vă mai gândiţi la asta!

Continuară să o înveselească, dar nimic nu funcţiona. Chipul ei perfect nu mai era perfect. Se ridică din pat pentru a se îmbrăca îndată ce Mary îl însoţi pe doctor afară din cameră.

— Nu a zis că vă puteţi ridica să hoinăriţi, obiectă Sadie.

— Dar nici nu a zis că nu pot. Nu voi pleca din cameră, vreau numai să mă ridic din nenorocitul ăsta de pat. Un halat va fi suficient.

Rănile nu o dureau atât timp cât nu se întindea pielea din jurul lor. Acum durerea era interioară, iar în pat tot ce făcuse fusese să plângă. Se săturase.

Sadie o lăsă singură, dar nu înainte de a o încuraja să se odihnească. Rămase mult în faţa şemineului, privind focul. Patul chiar nu era de vină pentru lacrimile ei. Simţea cum îi umplu iar ochii, gata să i se prelingă pe obraji, gândindu-se la lucrurile care îi frânseseră inima. Apoi încercă să nu se mai gândească la nimic. Chiar încercă...

— Te-ai plictisit de stat în pat, nu?

Se întoarse şi... tresări. Nu putea încă să facă mişcări bruşte. Rafe stătea în pragul uşii, sprijinindu-se de toc, cu mâinile în buzunare. Ochii ei îl devorau. Dumnezeule, îi făcea atât de bine să îl vadă! Îşi aminti însă brusc de chipul ei şi se întoarse cu faţa spre foc. Tresări din nou.

— Cine te-a lăsat să intri?

— Bărbatul care de obicei deschide uşa. Pentru starea ei de spirit, el părea prea înfumurat.

— De ce te afli aici? Nu vreau să mă mai cert cu tine. Pleacă!

— Nu ne certăm. Şi nu plec. Închise uşa în urma lui cu

putere, pentru a-şi confirma afirmaţia.

Încă nu voia să discute cu el. Simţea cum o cuprindea panica. Dacă începea să plângă în faţa lui, nu avea să şi-o ierte niciodată. Pe de altă parte, nici nu suporta gândul ca el să îi vadă chipul desfigurat.

— Ce *faci* aici? repetă ea, ridicând vocea.

— Unde altundeva aş putea fi dacă nu lângă soţia mea când are mai mare nevoie de mine?

— Ce tâmpenie!

— Nu, serios. Să ştii că am venit destul de des. De fapt, în fiecare zi. Am petrecut atât de mult timp aici, însă tatăl tău a fost foarte nepoliticos, căci nu mi-a oferit o cameră.

Nu credea niciun cuvânt. Iar panica se intensifica. Îşi ferea în continuare chipul de el. Dacă ar fi observat cea mai mică urmă de milă…

Nu îl putea privi fără să ştie ce urma să vadă când avea să-i studieze chipul. Se îndreptă spre măsuţa de toaletă, trase pânza care acoperea oglinda şi privi mirată. Oglinda nu era acolo, ci rămăsese doar rama. Atât de urâtă era rana? Era atât de grav încât fuseseră nevoiţi să scoată oglinda din cameră?

— Am fost furios pentru că nu puteam face nimic să te ajut, spuse Rafe din cealaltă parte a camerei. Am spart nenorocita aia de oglind. Îmi pare rău! Nu voiam să te vezi arătând ca o mumie, căci te bandajaseră atât de mult! Imaginea mă înspăimânta şi pe mine, aşa că ştiam că pentru tine va fi îngrozitoare.

Simţi în vocea lui zâmbetul. Râdea de ea? Ce urât din partea lui. Stând în spatele ei, îi spuse:

— Te mai doare?

Dumnezeule, da, o durea sufletul, iar tot ce îşi dorea era să se arunce în braţele lui şi să plângă. Nu putea face asta. O fi fost el soţul ei, dar nu era cu adevărat al ei. Nu avea inima lui, aşa cum el o avea pe a ei. Însă nu putea afla asta. Nu avea să-l oblige să rămână cu o soţie desfigurată. Tatăl ei o făcuse să vadă asta. I-ar fi fost uşor să-l convingă să accepte şi să se bucure de o soluţie atât de simplă.

Putea face asta continuând şarada.

— Voi fi bine. Probabil că tu eşti încântat. În sfârşit regina de gheaţă a fost pusă la pământ. Nici să nu te gândeşti că nu-mi voi reveni!

— Despre ce vorbeşti?

— Despre chipul meu desfigurat.

Brusc o apucă de braţ, o scoase din cameră şi o duse pe coridor, unde se opri, încercând să găsească în vreuna dintre camere o oglindă. O trase în faţa uneia. Ea avea ochii închişi. Nu putea suporta. El însă insistă:

— Vezi? Pielea obrazului a fost puţin julită şi învineţită, dar se va curăţa după ce te vei spăla de câteva ori pe faţă. Roşeaţa va dispărea peste o săptămână, iar vânătaia poate chiar mai repede. Şi am senzaţia că acea gropiţă care a rămas în urmă nu va face decât să îţi accentueze frumuseţea. Te las pe tine să te gândeşti cum să te faci chiar mai frumoasă.

O tachina… Deschise ochii pentru a-şi privi chipul. Nu minţise. Era o pată roşie, care o alarmă la început, dar nu era atât de profundă încât să o îngrijoreze. Obrazul era în continuare acoperit de o vânătaie urâtă. În afară de asta, deasupra osului obrazului era o tăietură. Se apropie de oglindă pentru a analiza rana. Era o imperfecţiune evidentă, recunoscu asta în timp ce îşi înăbuşea lacrimile, dar nu era nici pe departe la fel de gravă precum se temuse. Oamenii aveau să observe, dar era un preţ mic ce trebuise plătit pentru faptul că scăpase cu viaţă din accident.

— Mi-au pomenit de nişte cicatrici, spuse ea. Unde sunt?

— Nu le-ai văzut fără oglindă?

— Nu, nu obişnuiesc să-mi privesc trupul gol.

— Ar trebui. Este absolut minunat!

Se întoarse cu faţa spre el.

— Nu este amuzant.

Îi cuprinse faţa în palme.

— Phelia, am fost aici când te-au cusut! Ai o cicatrice mică pe umăr, una pe trunchi şi una pe şold, însă toate vor

dispărea în timp. Cu voia Domnului, nu ţi-ai rupt niciun os, ci te-ai ales numai cu multe vânătăi, însă multe dintre ele au dispărut deja. Singura rană care ne-a îngrijorat a fost cea de la cap, dar şi asta se vindecă, din câte am aflat.

Avu nevoie de o clipă pentru a asimila totul. Jumătate din lacrimi fuseseră vărsate degeaba? Cealaltă jumătate însă, nu.

Se îndepărtă de el şi se duse înapoi în camera ei. El o urmă. Ba chiar închise iar uşa. De ce nu pleca? Trebuia să-i spună despre anularea căsătoriei. *Asta* avea să-l alunge… fericit. Încercă să formuleze totul în minte, dar el îi distrăgea atenţia. O privea cu atâta tandreţe. Oh, Dumnezeule!

— Să ştii că nu a fost un pariu, ci o provocare, începu el.

— Nu începe!

— Mă vei asculta, chiar dacă va trebui să te leg. Duncan era sigur că nu te vei schimba. Nu am fost de acord cu asta. Toată lumea se poate schimba, asta era părerea mea. Iar tu ai făcut-o. Şi încă foarte frumos. În plus, deoarece nu erai o femeie fericită – femeile fericite nu provoacă dezastre oriunde merg –, voiam să schimb şi asta. Nu am luat banii de pe pariu. Efortul meu de a te schimba a fost sincer.

— Motivele tale au fost o minciună!

— Nu, nu au fost, doar am omis să le menţionez de la început.

— Ah, da, te pricepi foarte bine să omiţi lucruri şi să crezi că nu minţi, nu?

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine. Sau vei continua să susţii că tu ai împrăştiat acele zvonuri despre noi, când acum ştiu că nu ai fost tu?

— Aş fi făcut-o!

El râse.

— Nu, nu ai fi făcut-o, Phelia. Renunţă! Ştii că nu mai eşti acea femeie. Ar trebui să fii recunoscătoare acelui pariu. Ne-a ajutat să ne găsim.

Rămase nemişcată. Sugera ceea ce credea ea? Nu

avea cum. Şi totuşi, privirea lui atât de caldă i-o confirmă.

Tăcerea ei îi oferi ocazia să o tragă mai aproape de el.

— Trebuie să îţi mai spun ceva ce am omis, ceva ce ar fi trebuit să fac de mult.

Se temu să întrebe.

— Ce?

— Te iubesc, spuse el cu tandreţe. Iubesc fiecare părticică din tine. Îmi place chiar şi furia ta, aşa că nu vreau să simţi că trebuie să te ascunzi de mine… tot timpul. Îmi place cum arăţi. Îmi place ce simţi. Iubesc modul în care ai găsit curajul să fii tu însăţi.

Îi spunea tot ce ea îşi dorise să audă. Dumnezeule, nu mai visa, nu? Nu îşi imagina asta pentru că era ceea ce îşi dorea să audă, nu?

— Nu ai vrut să te însori. Te-am forţat cu temperamentul meu nenorocit.

Clătină din cap dezaprobator.

— Chiar crezi că m-ai fi putut împinge să fac ceva de genul acesta dacă nu aş fi vrut să mă însor cu tine?

— Atunci de ce m-ai dus înapoi la părinţii mei în acea noapte?

— Pentru că *am fost* furios. Ştii foarte bine cum să mă enervezi.

Zâmbi când îi spuse asta. Ea se înroşi puţin.

— De asta ai risipit banii cumpărându-mi o casă? Tot din cauza furiei tale?

— Şi din cauza furiei tale. Părea o măsură bună pe termen scurt. Să cumperi o casă nu este niciodată o risipă. Este chiar o casă mare, mai mare decât a mea. Şi are un salon de bal.

Îşi amintise de vechiul ei vis? Ce drăguţ din partea lui, dar acele scopuri erau atât de neînsemnate acum, când era atât de fericită! Avea nevoie doar de dragostea lui pentru a se simţi împlinită.

— În principal, continuă el, pentru că ştiam cât de mult îţi doreşti să scapi de sub influenţa tatălui tău, dar cum nu erai gata să locuieşti cu mine…

— Am înţeles ideea, îl întrerupse ea cu blândeţe.

— Da? Eşti sigură că nu mai avem niciun motiv de ceartă?

Ea zâmbi.

— Nu cred.

— Atunci te iau acasă, acolo unde ar fi trebuit să te duc de la început. În casa mea, acolo unde îţi este locul.

Epilog

— Primul nostru bal nu poate fi prea mare. Dacă vrei să fii cea mai importantă gazdă în fiecare sezon, nu trebuie să începi în trombă. Altfel, cât de departe vei mai putea merge? Nu îţi vei mai oferi şansa să te perfecţionezi.

Ophelia îşi privi soţul. Erau întinşi pe canapea, cu braţul cuprinzându-i umerii, iar ea ghemuită în braţele lui. Era un bărbat atât de afectuos! Nu putea sta în prezenţa ei fără să o atingă, fără să o sărute ori să o îmbrăţişeze. Îi plăcea asta la el. Asta şi… Ei bine, nu credea că exista ceva ce-i displăcea la acest bărbat.

— Un bal, zici? întrebă ea.

— Unul pe sezon. Nu mai mult de atât.

— Regret să te dezamăgesc, iubirea mea, dar cred că voi fi prea ocupată cu educarea fiicei noastre pentru a mă gândi măcar să organizez baluri o vreme.

— Este o dulceaţă, nu?

Copila cu păr de aur stătea în faţa lor, pe podea, pe o pătură pufoasă, analizând jucăriile din jur, indecisă pe care dintre ele să o aleagă. Descoperise cum să meargă de-a buşilea în urmă cu câteva săptămâni şi deja se descurca excelent. Şi, oh, Dumnezeule, era o minune când reuşea să stea locului câteva minute!

Ophelia nu pierduse sarcina, aşa cum crezuse. Fuseseră incredibile uşurarea şi bucuria pe care le simţise când greaţa reveni şi rămase câteva luni bune. Trauma accidentului o scutise doar de câteva zile de greaţă.

Rafe fusese încântat când aflase. Nu-şi dorea prea

mulţi copii. Numai câţiva, îi spusese el. Iar ea era de acord. După naşterea primului copil, încântată de el, se simţea gata pentru următorul.

Se stabiliseră la Londra şi se mutaseră în casa aceea mai mare pe care Rafe o cumpărase pentru Ophelia. Treptat, o redecorase. Organiza petreceri, dar nu prea des. Dăduseră însă o petrecere mare, pentru a sărbători, cu întârziere, nunta lor. Fusese ideea lui Rafe, iar el o rugase pe mama ei să se ocupe de asta. Chiar şi Mavis fusese invitată şi nu durase mult până când cele două vechi prietene se înţeleseră din nou, devenind acum chiar mai apropiate. Gelozia nu îşi mai avea acum locul în viaţa Opheliei.

Rafe îi sărută fruntea, apoi obrazul imperfect. Se mişcă puţin, pentru a-i putea săruta buzele. Nu avu nevoie de o altă invitaţie. Fusese un sărut tandru, încărcat cu toată dragostea pe care şi-o purtau. Dacă s-ar fi aflat în orice altă încăpere din casă, acel sărut s-ar fi transformat repede în altceva. Dar nu în camera copilului!

Scâncetul îi făcu să îşi îndrepte iar atenţia spre fiica lor, care mergea de-a buşilea spre ei, revendicându-şi atenţia, iar pe chipul ei heruvimic se ivi un zâmbet. Nu avea să fie cea mai frumoasă fată pe care o văzuse Londra. Oh, nu! Avea să fie cea mai frumoasă fată din lume, cea mai deşteaptă şi cea mai dulce. Părinţii ei iubitori nu aveau nicio îndoială.

Sfârşit